

Мери Мартин

Исторически
Романси

*Тяхната любов беше дива
и необуздана!*

Старлет

ИСТОРИЧЕСКИ РОМАНСИ ЕДИНОВРЕМЕННО 954-621001-1

МЕРИ МАРТИН СТАРЛЕТ

chitanka.info

Опасни желания

Бащата на Старлет се оженва повторно и загива при загадъчни обстоятелства. Старлет се заклева да отмъсти на мащехата си, която подозира в убийство. По ирония на съдбата обаче пътят към достигането на тази цел минава през леглото на бившия любовник на младата ѝ мащеха. И макар да знае, че любовта ѝ към отчаяния авантюрист може да се каже опасна, Старлет се предава в плен на страстния екстаз.

Любовни капани

Деър Макалистър пристига в Ню Мексико, за да накаже жената, убила най-добрия му приятел. Но тя и семейството ѝ са закриляни от мистериозен ангел пазител, известен като Рейвън. Жаждата за справедливост и отмъщение на Деър се превръща в необузdana страст, когато Старлет Тримейн — в образа на тайнствения Рейвън — нахлува в живота... и в сърцето му.

ПРОЛОГ

1860, Санта Фе, Ню Мексико

— Никой друг не може да се люби като теб — въздъхна кестенявата жена, докато се отдаваше на пламенните ласки на мъжа. Опитните му ръце и устните му я влудяваха. Сладостна лудост. Да, това предлагаше той — изтънчено сексуално удоволствие, каквото тя никога преди не бе изпитвала. Бе рискувала доброволно всичко, за да прекара тази нощ в прегръдките му, и искаше утрото никога да не настъпи.

Изведнъж сърцераздирателен детски вик сложи край на ласките им и пресече рязко любовната им страст. Жената тихо изруга:

— Да върви по дяволите!

Мъжът отдели устните си от голата ѝ матова гърд. Едно мускулче на лицето му трепна леко.

— Като че ли партито приключи, скъпа — измърмори той и ръцете му се отдръпнаха от тялото ѝ.

Касондрия Тримейн му хвърли гневен поглед. Очите ѝ яростно засвяткаха, когато забеляза присмехулните пламъчета, проблясващи под миглите му. Тя отново изруга тихо. Дългите ѝ пръсти с лакирани нокти затърсиха в мрака ключа на нощната лампа. Пълните ѝ устни, доскоро тръпнещи от удоволствие, сега бяха опънати гневно.

— Чудя се какво ѝ става сега. Не може една нощ поне да спи до сутринта! Нямам нито минута спокойствие.

— Стига си мърморила, Кас — каза тъмнокосият мъж. — Тя все пак е дете. Нищо няма да ти стане, ако от време на време се грижиш за нея като майка — той се облегна на възглавницата. — Хайде, върви, докато не е събудила всички.

Смехът на Касондрия звънна като кристал.

— Лесно ти е да говориш, любовнико. Не трябва да се занимаваш по двадесет и четири часа от денонощието с нея. — Като каза това, тя не издържа повече, наведе се и целуна устните му с дълга,

влажна целувка. — А може би точно сега не съм особено майчински настроена.

— Кога ли изобщо си? — измърмори той. — Хайде де, тръгвай вече. Не бива да се бавиш толкова.

Тя се вгледа в пламенните му черни очи и го попита нежно и умолително:

— Няма да си тръгнеш, преди да се върна, нали?

Той се засмя дрезгаво, отметна завивките и откри гъвкавото си, загоряло тяло, покрито с яки, потрепващи мускули. Видя как прикованият ѝ в него поглед потъмня и усети, че се възбужда.

— Мислиш ли, че бързам да си ходя? — попита той.

Искрящите ѝ очи се плъзнаха по голата му бронзова плът и се спряха на онази част от тялото, която я даряваше с такова огромно удоволствие.

— Ти наистина си страшно възбуждащ мъж и аз много обичам да те докосвам тук... и тук... — мъркаше тя с приглушен глас, а пръстите ѝ пърхаха леко по тялото му, по твърдия корем, после се спуснаха понадолу... — но най-много... тук.

— Ти си една малка разгонена кучка, Кас — думите му не прозвучаха грубо, а дишането му ставаше все по-бързо, докато тя възбуждаше страстта му.

— Да, такава съм — отвърна тя. — Не го забравяй. Никога.

Не му каза, че ако той забрави това, тя сигурно ще умре. Той бе единствената причина сутрин да отваря очи и през целия ден да чака с нетърпение нощта. Тогава той идваше при нея. Караше я да се чувства млада, привлекателна и красива, да забрави, че старостта е неизбежна и че бръчките около очите ѝ стават все повече. Не искаше да мисли, че е на двадесет и девет и че скоро ще стане на тридесет. Не беше стара, в никакъв случай. Но не и в сравнение с него.

Той току-що бе навършил двадесет и една, но младостта му не пречеше на мъжкия му чар. На тези години той знаеше как да задоволи една жена много по-добре от други мъже, два пъти по-възрастни от него. Но издръжливостта му най-много възхищаваше Касондрия. Той бе по-як и от бик — най-подходящата компания за дългите и самотни нощи на една жена, изгаряща от любовна страст. Касондрия ужасно искаше да се любят още веднъж. Устните ѝ въпросително се

разтвориха, но въпреки всичките ѝ усилия той поклати отрицателно глава. Очите ѝ отчаяно потърсиха неговите:

— Моля те! Знаеш, че няма да те накарам да съжаляваш.

— После, Кас — твърдо каза той. — Първо задълженията, а после удоволствията.

Тя въздъхна.

— Хм. Колко жалко.

Усмихна се кокетно, наведе глава и го целуна по онова място, което щеше да помни най-дълго.

Той погали голото ѝ бедро и продължи със сръчни пръсти навътре между краката ѝ. После се отдръпна и я остави задъхана и задоволена.

— Тази игра е сладка, когато се играе от двама души — каза той, като още веднъж я отблъсна леко от себе си. — Но не се тревожи. Тук има още от това, което получи сега... но след като се погрижиш за детето, както ти казах.

След това шумно я потупа по кръглия задник, давайки ѝ ясен знак, че първата им игра е завършила.

— Хайде, Кас, изчезвай, преди момиченцето да е тръгнало да те търси и да е видяло кой спинка в леглото на милата му мащеха винаги когато татко се напие и сдаде багажа.

— Да, да. Добре. Вече го каза достатъчно ясно — отвърна троснато тя и стана от леглото с измъчена въздишка, навлече червената си копринена роба, завърза колана ѝ и излезе от стаята с намусено лице.

До гуша ѝ бе дошло да се промъква в мрака, да краде кратките мигове любовни удоволствия с него и да го изпраща с поглед, когато още с първите проблясъци на зората той се измъкваше от къщата. Но от всичко най-неприятна ѝ бе мисълта, че пред нея се изправяше още един отвратителен ден, още един час, дори още една минута с онзи пияница, мъжа ѝ, и с лигавото му заешко съешаване. Не, след тази вечер щяха да се случат някои неща. Тя непременно щеше да се погрижи за това.

Малкото момиченце се бе събудило от отчаяните викове за помощ на баща ѝ. Старлет Тримейн веднага разбра, че тук става нещо страшно.

— Татко! Татко! Какво става?

Старлет потърка очите си с ръце, за да прогони съня, и скочи в леглото. Не можеше да разбере защо сърцето ѝ толкова силно бие от ужас. Страшно много искаше да се притече на помощ на баща си. Знаеше, че сега, повече от всеки друг път, той се нуждае от нея. Но спалнята му бе чак в западното крило на къщата. Трябваше дълго да върви сама в тъмното, а там щяха да я следят те. Почувства се като уловена в капан и започна да се задушава от страх. Беше абсолютно сигурна, че щом излезе от стаята, ще види нещо страшно и злоещо — то я чакаше в мрака, за да я накаже жестоко.

Касондрия стигна до спалнята на заварената си дъщеря, отвори вратата и цялото ѝ тяло се стегна в очакване на неприятната сцена.

— Какво, за Бога, има Старлет? — изсъска тя, когато детето я погледна с големите си сини очи.

— Какво те уплаши толкова? От бурята ли те е страх?

Най-после момиченцето възвърна гласа си и захлипа:

— Татко... искам татко, а не теб, Касондрия.

— Аха! Този път няма да ти угодя, детенце. Той спи дълбоко и нямам намерение да го будя — отвърна Касондрия и я изгледа вбесено.

Бузите на седемгодишната Старлет Тримейн почервеняха от гняв.

— Не, не спи! Чух, че извика. Гласът му беше като на много болен човек. Моля те! Не може ли само да погледнем дали е добре?

Търпението на Касондрия се изчерпа. Едва потисна една ругатня. Насили се гласът ѝ да звучи спокойно, но строго:

— Не, не може. Той е голям човек и може чудесно да се грижи за себе си.

Тя изгледа момиченцето многозначително и продължи:

— Ще видиш, че на сутринта всичко ще бъде наред.

Но Старлет не искаше да се успокои.

— Няма да заспя, преди да видя, че татко се чувства добре — тросна се детето.

— Не съм виждала човек с такова буйно въображение! — извика Касондрия и очите ѝ потъмняха. — Сънувала си нещо страшно и си се събудила с мисълта, че краят на света ей сега ще настъпи. Омръзнало ми е до смърт да се съобразявам с теб. Този път няма да стане това,

което искаш, малка госпожичке! Лягай и заспивай, защото... Разбра ли ме добре?

Премрежените очи с цвят на аквамарин потъмняха и се кръстосаха с бляскащите златистозелени очи на Касондрия.

— Няма! Няма! — упорстваше момиченцето, издало напред брадичката си, ядосано, че най-съкровениите му чувства бяха засегнати.

Светлорусата коса на момиченцето блестеше на светлината и приличаше на сребърни лунни лъчи.

— И ако не ми разрешиш да видя татко, ще му кажа какво видях онзи ден и той ще те намрази, Касондрия, много ще те намрази — заплаши я смело детето.

— Така ли? — с провлачен глас попита Касондрия. Детето бе привлякло цялото ѝ внимание. — И какво по-точно би искала да му кажеш, госпожичке? — надвеси се тя над нея.

Старлет веднага усети, че бе направила ужасна грешка.

— Нищо — заекна тя. — Наистина, нищо не съм видяла.

Все още усещаше как погледът на мащехата ѝ я пронизва. Дори още по-лошо — долавяше надигащата се у нея враждебност. Би искала Касондрия да не я мрази толкова, но много отдавна вече тя не ѝ се подчиняваше. Касондрия почти никога не се усмихваше — само когато искаше да получи нещо от баща ѝ. Всички говореха, че тази жена ще го доведе до просяшка тояга с прахосничеството си. Независимо какво точно значеше това, Старлет със сигурност знаеше, че напоследък не живееха щастливо. Касондрия непрекъснато мърмеше слугите. А те бяха много верни и привързани, преди Касондрия да дойде в дома им. Сега от тях се изискваше да стъпват на пръсти и на секундата да изпълняват прищевките ѝ.

Изведнъж Касондрия рязко протегна ръка, хвана Старлет за брадичката и я повдигна.

— Не щади пръчката, за да не разглезиш детето! Винаги съм го казвала. Ти си едно ужасно разглезено момиче. Тъй като не си глупава, трябва да ти е ясно, че ще гориш в ада, ако кажеш на когото и да било, особено на баща си, какво си видяла.

След тези думи Касондрия се наведе над лампата, която гореше слабо на масичката до леглото на детето, и угаси пламъка. Стаята потъна в пълен мрак. Знаеше, че повече от всичко момиченцето се

страхува от тъмнината. Искаше да бъде сигурна, че до сутринта Старлет няма да излезе от стаята си.

— Моля те... не ме оставяй сама — проплака момиченцето.

— Ти си виновна за това — каза Касондрия със смразяващ глас.
— Лека нощ, Старлет... приятни сънища!

— Някой път ще кажа на татко колко си гадна в действителност
— измърмори тихо Старлет.

Очите ѝ бяха плувнали в сълзи. Една сълза се търкулна по бузата ѝ.

Касондрия спря до вратата. Бледата светлина, която идваше откъм коридора, очерта студената ѝ красота.

— Не... няма да го направя, защото иначе... — тя посочи с брадичка някаква неясна заплаха, стаена в коридора — нещо ужасно те чака, за да те накаже. — Тя се усмихна ледено. — Мисля, че много добре го знаеш.

Старлет усети студения поглед на Касондрия, който се впи в нея, и потръпна. Вратата се затвори и тя остана сама. Дали бе наистина сама? Изтръпна от напрежение. Обзе я ужас. Прехапа устни и издърпа за по-сигурно завивката до брадичката си. В гърлото ѝ започна да се надига гняв срещу Касондрия, който бе толкова силен, че накрая започна да я задушаваша. Старлет обърна глава към остъклената врата, която гледаше към задния двор. Надигналият се вятър се усилваше и стенеше зловещо във вратите и прозорците. Изтреця гръмотевица. От гората се чу протяжен вълчи вой. Мракът на спалнята ѝ с тапети на рози се изпълни със сенки, които заприличаха на призраци. Дори лицата на куклите ѝ не изглеждаха вече мили и познати, а гледаха враждебно и чуждо. Погледът ѝ пробяга през стаята. Долу на пода нещо се раздвижи и изтича към леглото ѝ. Питаше се какво ли бе това, бръмбар, мишка или чудовище. От всички страни я дебнеха страшни тъмни сили.

— Не ми се сърди, татко, но много, ужасно много ме е страх от тъмното и не мога да стана от леглото — изхлипа тихо тя.

Бенджамин Тримейн се събуди след неспокойния си сън и още преди да отвори очи усети, че нещо не е наред. Бяха го измъчвали кошмари. Сигурен бе, че тъмната сила в стаята бе нахлула в сънищата му.

— Има ли някой тук?

Спалнята на жена му беше в другото крило, но тя често идваше да го види нощем. За негов ужас нищо не наруши тишината. Касондрия не беше тук.

По стените танцуваха мрачни сенки, привличаха погледа му и разпалваха въображението му. Държеше се като дете. Наистина! Опита се да си внуши, че няма от какво да се страхува. Безмилостното бумтене в слепоочията и киселият вкус в устата му го накараха да се почувства още по-зле. Спомни си, че след вечеря се бе напил до смърт. Сега му се искаше да се бе въздържал малко. Знаеше, че пиенето му разбива семейството, съсипва живота му, но дори и сега му се искаше да отпие глътка бърбън, за да успокои разклатените си нерви.

Спомни си бегло как Алек, синът му от първия му брак, му бе помогнал да излезе от салона и да се изкачи по широкото стълбище до стаята си. Жена му свиреше на пианото. Когато, олюлявайки се, спря до нея, забеляза мрачната ѝ физиономия. Причината му беше известна, както и това, че на сутринта ще му направи страхотен скандал. Той, Бенджамин Тримейн, ще се опита да я убеждава, както много пъти досега, че никога повече няма да сложи капка алкохол в устата си, но всъщност много добре знаеше, че когато демонът отново се всели в него, отново ще му се поддаде и нищо друго на този свят няма да бъде по-важно от една чаша алкохол и... още една, и... още една.

ГЛАВА 1

Територията на Ню Мексико, 1876

Отваряше се чудесен ден за обесването. Това като че ли бе мотото на деня, мислеше си Старлет, докато се носеше по тротоара към хотела. Един поглед към ясното небе потвърди предположението ѝ, че утрото наистина ще бъде ведро и слънчево. От много мили наоколо щяха да се стекат хора, за да присъстват на линчуването на Уейд Матюс, прочутия разбойник, който цяла година бе тероризирал Ню Мексико. Тя потръпна при мисълта, че ще види как един мъж се люлее на края на въжето, и в един кратък миг изпита угризение на съвестта, че е допринесла за това. Но докато пресичаше улицата, тя се възмути от себе си. *„Спомни си Люси Джеймисън и трите ѝ дечица, които останаха сами, без баща, който да им осигурява прехраната“* — укоряваше се тя.

Бе толкова погълната от мислите си, че до последния момент не видя коня, препуснал срещу нея. Не го забеляза дори тогава, когато една ръка я хвана за раменете и я дръпна настрана, за да предотврати нещастиято. Предупредителният вик: „Внимавайте!“ прозвуча като ненужно ехо, тъй като тя вече висеше във въздуха и бе спасена.

— Добре ли сте, мис? — попита я мъжът.

Тя извърна глава и видя шерифа, който още я държеше за ръката. Тревогата, изкривила суровите черти на лицето му, никак не го правеше по-хубав. Сложи уплашено ръка на гърдите си и бързо му се усмихна с благодарност.

— Да, мисля, че съм добре. Въпреки че едва ли щеше да е така, ако не бяхте вие. Благодаря ви, шерифе. Ще бъда по-предпазлива, докато стигна до безопасната си хотелска стая.

Към тях се присъедини още един конник. Старлет трябваше да присвие очи срещу яркото слънце, за да види високия мъж, яхнал коня, който за малко не я беше прегазил.

— Прощавайте, че ви уплаших, госпожице — каза той с плътен глас.

— Аз съм си виновна — отвърна му тя.

— Доста замислена изглеждахте — изкоментира шерифът Бъфърд Тейлър, но Старлет почти не го чу.

Непознатият бутна назад широкополата си шапка. Погледът му привлече очите на Старлет като с магнит. Дъхът ѝ някак странно бе секнал. Тя се почувства прикована от този твърд, преценяващ поглед и омагьосана от плътния глас на тъмнокосия ездач. Смолисточерните коси падаха върху тъмни, гъсти вежди. Сянката на наболата му брада очертаваше тъмен контур около лицето му. Този мъж се различаваше от мъжа, до когото бе застанал. И тя разбра защо. Студеният му, анализираш, пронизателен и всевиждаш поглед едва прикриваше под лустрото на изтънчените маниери стремеж към насилие. Провесеният върху бедрото му револвер ѝ разкри всичко, което тя би искала да знае за него. В миг усети колко ледени бяха очите, вперени в нея. Точно тогава той като че ли изведнъж я прогони рязко от мислите си, изрече едно рязко „довиждане“ и обърна коня си.

Старлет възвърна самообладанието си и възнагради шерифа с още една благодарна усмивка:

— Извинете за безпокойството, шерифе. Опасявам се, че разговорите за екзекуцията са ме разстроили повече, отколкото предполагам.

— Много се радвам, че не сте ранена, мис — той отново я погледна с интерес. — Ще останете ли в града, за да видите как Матюс ще увисне на въжето утре?

— О, не! — каза Старлет с леко възклицание в гласа.

— Жалко — отвърна дългокракият шериф, повдигна шапката си също като непознатия и добави: — Е, тогава аз ще се връщам в затвора. Ако промените решението си, минете да ми кажете. Ще ви запазя място отпред. Може Матюс да не възразява толкова много, че ще му наденем въжето, ако през това време вижда пред себе си една млада красавица.

Старлет наведе глава и от свян не отвърна нищо на комплимента му. Прекоси тичешком улицата и забърза към хотела. Сърцето ѝ все още силно биеше в гърдите ѝ. Но тя не можеше да каже със сигурност дали бясното стакато бе причинено от току-що сполетялото я премеждие или от очите на красивия непознат, който едва не я прегази с коня си.

— Добър вечер — поздрави я администраторът, когато тя мина покрай рецепцията.

Тя му отвърна само с едно леко, любезно кимване, повдигна краищата на роклята си с цвят на метличина и тръгна нагоре по стълбите към... непознатия, който слизаше от втория етаж. Не, помисли си тя, когато погледите им за секунда се срещнаха, тя не бе измислила това необикновено красиво мургаво лице. Този път, въпреки краткотрайната им среща, тя забеляза още неща — белега на челюстта му, отпусната в ленива усмивка, дългите му светли бакенбарди, дълбоките зелени очи, които гледаха с такава топлина. Нищо чудно, че сърцето ѝ се бе разтуптяло така силно. Ами да, той беше най-представителният мъж, когото бе виждала в техния край. Докато отключваше вратата, Старлет се засмя. Влезе, затвори вратата пред външния свят и като се скри вътре в стаята от него, започна да сваля фибите от косата си, разпускайки копринените, сребристоруси кичури. Разтърси глава и те се разпиляха свободно по раменете ѝ. Приблужи се до огледалото, за да размени с образа си саркастични усмивки. „Е, Старлет Тримейн — каза си тя, — ако не се занимаваше толкова с делата на Рейвън, може би щеше да ти остава време да забелязваш не само дулата на пушките, а и други неща, като красиви мъже например.“

Думите ѝ предизвикаха угризение на съвестта ѝ. Помисли си за Джейк, мъжа, който от една година я ухажваше. Но бързо прогони досадната мисъл от ума си. Джейк бе добър човек, още по-добър приятел, но ролята му — сега и занапред — се свеждаше само до това. Започваше да мисли, че може би те щяха да се чувстват по-добре, ако просто му каже истината. Е, разбира се, отначало сигурно ще го заболи, но той може да предложи толкова много неща на една жена, че скоро ще намери нечия друга компания. И даже не беше честно от нейна страна да излиза с него, ако не мислеше да се омъжи и да създаде семейство. По-добре бе да му каже какво мисли и да му даде възможност да уреди бъдещето си с друга жена, която би оценила многото му прекрасни качества.

Когато на другата сутрин Рейвън излезе от хотелската стая, едва бе започнало да се развиделява, но улицата се бе изпълнила с шумната глъч на множество хора. Тя понесе багажа си по задното стълбище.

Очите ѝ блестяха като тюркоази, но прекрасните ѝ черти се бяха изкривили в мрачна маска. Физиономията ѝ нямаше нищо общо с нежността, с която гледаше как момчето оседлава коня ѝ. С ниско нахлупена шапка тя поведе великолепия жребец навън от конюшната. Спря само колкото да хвърли една монета на момчето, което се бе грижило за коня ѝ по време на престоя ѝ в хотела.

— За добре свършената работа — прошепна му дрезгаво Рейвън.

— Благодаря ви, господине — заекна изненадано момчето, след като изтича зад конника в черни дрехи, за когото бе чувало толкова много да се говори. Успя да погледа съвсем малко отдалечаващия се лъскав жребец с цвят на слонова кост, защото в конюшната дойде друг собственик да отведе коня си.

— Оня там е мъжът, който докара Матюс. И вие ли ще отидете на екзекуцията?

Деър Маккалистър не отвърна нищо. Беше вперил поглед в ездача, когото момчето му показва. Той също бе чул разговорите в града. По дяволите, снощи в бара всички говореха само за това! Рейвън! Гарвана. Деър поклати глава, изпъна крака и несъзнателно отметна палтото си, за да хване за дръжката револвера в увисналия под кръста му кобур. Ето такива мъже усложняваха живота му. Въздъхна, обърна се и влезе в конюшната.

— Какво има, господине? Не ви ли интересува обесването? Мама ми каза, че ще има танци в... — момчето млъкна по средата на изречението, когато погледът му падна върху револвера върху бедрото на Деър.

Деър видя уплахата в очите на момчето. С тих смях, в който се долавяше по-скоро горчивина, отколкото веселост, той разроши косата му.

— Не е толкова лесно да забележиш револвер, момчето ми. Виж, Уейд Матюс, чух, че винаги застрелвал жертвите си с пушка.

Момчето кимна, но още го гледаше с недоверие. Деър посочи друг пример.

— Ами я виж оня тип, Рейвън. Май че видях навит камшик, закачен на седлото му. Тези хора биха могли да се замислят и да се попритеснят, че са станали разбойници и са извън закона, вместо да бъдат ловци и да се връщат с богата плячка.

Това като че ли напълно убеди момчето и то се ухили.

— Да, така си е. Особено тоя, както се е облякъл целият в черно и язди вран кон — момчето се почеса по главата. — Ами вие, сър? Вие имате ли богат улов?

Деър се засмя. Този път в погледа му заигра веселие.

— Не, синко. Да кажем, че съм един стар, уморен каубой, който много би се радвал да си иде у дома, в ранчото си.

В погледа на момчето се изписа разочарование.

— Е, да, мисля, че това си е окей.

— Радвам се, че така мислиш — каза Деър и взе поводите на коня си от ръцете на конярчето, сложи крак в стремето и се повдигна с лекотата на човек, който е яздил дълги години.

— Е, сине, не се сили много. А също така недей да проявяваш и толкова голям интерес към хора от типа на Рейвън. Има и други важни неща в живота, освен да успееш да предадеш друг човек или подло да удариш под кръста.

— Така ли? — провлече невярващо момчето. — Какви например?

Преди да отговори, Деър обходи конюшната с поглед, после пак се усмихна широко.

— Да разбираш от коне например — каза той.

Момчето засия от гордост при този комплимент.

Деър изведе коня си от конюшната и добави:

— Или да гледаш да ти е мирна главата.

Рейвън спря зад затвора, за да си върже черна копринена кърпа на лицето. След това измъкна камшика си и умело изтрака с него по пръчките на решетката върху прозореца. В отговор се разнесе приглушена псувня.

Тя се усмихна под кърпата си и зачака мъжа на име Матюс да се появи на прозореца. Не се наложи да чака дълго. По лицето му не бе изписан никакъв страх от предстоящата екзекуция. Това я изненада. Повече от разбойниците, които тя бе вкарала зад решетките през последните няколко години, откакто бе станала Рейвън — отмъстителят, бяха много смели, когато измъчваха жертвите си, но когато се изправеха пред съда, за да отговарят за престъпленията си, се превръщаха в насрани страхливци. Уейд Матюс беше един от малкото, които нямаха чувства. Тези бяха най-лошите. Те нападаха слабите,

избиваха и измъчваха, без да мислят за страданието, което оставяха след себе си. И дори и пред собственото си наказание те демонстрираха предизвикателно пренебрежение, граничещо с лудост.

Рейвън се зарадва, че реши да види за последен път жестокия убиец. В този момент осъзна, че за първи път Рейвън искаше жертвата да разбере кой го е докарал тук. Не, не от гордост. Това не бе важно за Рейвън. Не. Тя искаше да види лицето му, да види, че е разбрал, че не е непобедим, както си е мислел.

Тя бавно смъкна черната кърпа от лицето си, после свали с рязко движение шапката си и остави сребристорусата си грива от копринени кичури да обгърне раменете ѝ.

— Жена! Кучка! — изпсува Уейд.

— Искях да ти пожелаая да стигнеш бързо в ада, Матюс — каза тя тихо, но думите ѝ прозвучаха още по-смразяващо поради спокойствието, с което бяха изречени.

Беше получила отговора, който очакваше. Видя изненадата и унижението му. От нотката в гласа му разбра, че е стигнал до прозрението, че е уязвим. Но след миг от всичко това не бе останала и следа. Хладнокръвният убиец отметна глава и се засмя:

— По дяволите, лейди! Ако знаех, че си кобилка, и то... страхотно красива, може би щяхме да се позабавляваме малко, докато ме водеше насам.

Тя не можа да не потрепери от отвращение при забележката му, но го предупреди със суров глас:

— По-добре мисли за бесилото, което ти приготвят, а не за това какво е можело да стане, Матюс.

— Ха! Ти трябва повече да се тревожиш, млада госпожице. Чух, че дяволът пускал приятелите си да се оправят с длъжниците си. Ако наистина е така, ти ще си първата, която ще намеря.

Рейвън ядно тръсна глава заради пропиляното си време, смуши коня и нахлупи шапката си. Посещението ѝ беше безсмислено. Уейд Матюс бе закоравял до дъното на душата си. Поне бе научила нещо. Отсега нататък Рейвън щеше да върши само своята работа, а спасението на душата щеше да оставя на свещениците. Смуши Миднайт в хълбоците и препусна към Текила Бенд и към дома си. Боже мой, хубаво бе, че се връща към ежедневието си на шивачка. Поне за малко, надяваше се тя, Рейвън можеше да си почине.

Старлет бе уморена до смърт, но завърза косата си с ярка жълта панделка и тръгна към стълбите, които щяха да я върнат към живота ѝ в магазина за дрехи. Не беше стигнала и до средата, когато чу гласа на мащехата си. Старлет понечи да се върне, но си помисли, че Касондрия няма да си тръгне, преди да я види. Въздъхна дълбоко и продължи решително надолу. Настроението ѝ още повече се развали, като забеляза, че брат ѝ Алек също я очакваше в магазина. Сложи си едно подобие на усмивка на устата и влезе в стаята.

— Добро утро! — каза Старлет много по-ентузиасирано, отколкото се чувстваше. — Какво ви води в града днес? Мислех, че от развлеченията ви в хасиендата не ви остава време да ме посетите.

— Да не сме малко нервни тази сутрин, мила сестричке? — попита Алек и изви устните си в подигравателна усмивка.

— Ни най-малко. Само сме малко разочаровани, че денят има толкова лошо начало — отвърна Старлет многозначително.

— Струва ми се, че на сестра ми не ѝ е приятно да ни види — каза Алек на леля си Хилда, която заедно със Старлет притежаваше магазина за дрехи.

Дребната закръглена женичка издаде някакъв гърлен звук, който по-добре от каквито и да било думи изрази неудоволствието ѝ, и изчезна в дъното на магазина.

— Много съм изненадана, че едва сега слизаш в магазина, Старлет — каза Касондрия. — Вече е почти обяд. Нима дамите, които разчитат на услугите ти, ти разрешават да идваш, когато пожелаеш?

Старлет я изгледа с присвити очи, но тонът ѝ остана мек.

— Хуанита и Хилда са винаги в магазина, когато нещо ме задържа горе.

— Или извън града — каза Алек, вперил в нея черните си очи. — Бяхме тук преди няколко дни, Старлет. Хилда ни каза, че отсъстваш. Ти като че ли все по-често напускаш Текила Бенд напоследък. Нима толкова добре върви търговията ти, та се налага толкова много да пътуваш. Това несъмнено е свързано с шиенето ти, нали?

Старлет не обърна внимание на въпроса му.

— Какво желаете? — попита тя. — Както каза Касондрия, вече е обяд и аз имам много работа.

— Реших да си ушия няколко рокли — каза Касондрия, като вдигна величествено глава, с което искаше да напомни на Старлет, а тя никога не пропускаше да стори това, че доведената ѝ дъщеря за нея е само още една прислужница, длъжна да се грижи за нуждите ѝ.

Старлет спокойно огледа пищните форми на мащехата си и вдигна поглед към суровото ѝ лице.

— Ах, да. Ясно защо са ти нужни нови дрехи. Май малко си понапълняла, Касондрия.

Лицето на жената, което обикновено имаше леко матов тен, сега почервения от явната обида. Златистозелените ѝ очи засвяткаха.

— Ах, ти, малка...

— Хайде, Касондрия. Не ѝ позволявай да те разстройва. Тя е тук, за да те обслужи. Просто ѝ покажи платовете, които си е избрала, точни моделите, които имаше предвид, и тръгваме за хасиендата. Сигурен съм, че би желала да си починеш по време на следобедната сиеста.

Горделивата жена мигновено се успокои от тона на заварения си син. Като примигваше кокетно с дългите си мигли, нещо, на което Старлет би се изсмяла, ако не беше толкова ядосана, тя посочи към един топ червен сатен.

— Нуждая се от рокля от това и от още една от онова божествено зелено. Исках нещо бяло, но всичко, което Хилда ми показа, бе твърде обикновено. Нямах ли някаква бяла тафта?

Старлет въздъхна. Обикновено би изтъкнала, че червеното няма да отива на огнения цвят на косата ѝ, но в случая с Касондрия това въобще нямаше да помогне. Освен това какво я интересуваше, че поради отворителния си вкус мащехата ѝ щеше да изглежда като истинска проститутка, каквато — въпреки големите ѝ претенции — всъщност си беше.

— Повечето ми клиентки са съпруги на обикновени отрудени фермери скотовъдци, Касондрия. Те малко се нуждаят от тафти. — Тя не издържа и след малко злобно добави: — Купувам по-фини тъкани само за момичетата на Розалия.

„Това ѝ затвори устата“ — помисли си злобно Старлет, въпреки че силният одобрителен смях на брат ѝ я раздразни. Нямаше за цел да го забавлява. Погледна злобно към него, взе тежкия топ зелен муселин и го отнесе на една маса, за да отреже от него.

— Колко ярда искаш?

— Откъде да знам? Ти си шивачката.

Двамата останаха още час в магазина, докато Старлет измери пищните пропорции на мащехата си и изслуша изискванията ѝ относно дрехите, които трябваше да ѝ ушийт. Когато най-после си тръгнаха, Старлет се отпусна на един стол. Защо винаги им разрешаваше да я разстройват толкова много. Знаеше какво целяха. Боже мили, но тя по-скоро трябваше да им бъде благодарна. Те бяха причината да се роди идеята за Рейвън.

Облегна глава на ръката си и се усмихна. Идеята да ги удостои с едно посещение в ролята на Рейвън ѝ се стори страшно забавна. Разбира се, нямаше да го направи никога. Тайната на Рейвън беше твърде важна, за да рискува те да я разкрият, но все пак ѝ беше приятно да си го представи.

После се намръщи. Те бяха причина, и то каква! Особено Алек! Ако не бяха всичките му гадни номера, които ѝ погаждаше, когато беше дете, никога нямаше да се научи да се защитава.

Рейвън се роди от отчаяната необходимост да направи пространството в дома си и около него по-сигурно за живот за хората, които обичаше. Старлет бе загубила баща си съвсем малка и още помнеше добре ужаса и безпомощността, които изпита в нощта, когато той умря. Помнеше как беше викал някой да му помогне. През онази нощ тя твърде много се бе страхувала от онова, което можеше да ѝ се случи в тъмнината, и не бе посмяла да излезе от стаята си. Беше се покрила през глава със завивката си и бе плакала, докато виковете му утихнаха. Е, вече не се криеше. Рейвън не се страхуваше да застане лице в лице с опасностите и смъртта.

Беше се научила да играе безупречно ролята на черния отмъстител. Знаеше да язди и да стреля като всеки мъж и вече можеше да се закълне, че няма такъв, който да е способен да я изплаши. Но най-страшното ѝ оръжие бе волският камшик — сама си го беше избрала и го владееше до съвършенство. Върху лицето ѝ отново се появи доволна усмивка, когато си помисли, че той е горе в стаята ѝ. Помисли си колко весело би било да види как дебелията физиономия на Касондрия и напереният фасон на брат ѝ ще се смачкат, ако можеха да видят как свисти с камшика. И всичко това само защото безпомощното малко момиченце, останало сираче, бе захвърлено на тяхното

милосърдие и принудено да намери кураж да се защитава само, най-вече от тях.

Докато разтриваше схванатия си гръб и натъртените си от ездата хълбоци, Старлет отново се сети за Уейд Матюс. Несъмнено той отдавна се бе срещнал с дявола. Помисли си, че може би трябваше да го помоли да вдигне наздравница за брат ѝ по време на първата си вечеря със Сатаната.

В същия момент Алек вдигаше тост за сестра си:

— За нашата очарователна Старлет — каза той, като вдигна чашата си по посока на града. — Дано нежните ѝ пръсти не се уморят и разранят, докато шие новите ти рокли.

Касондрия се засмя.

— Тя е едно вироглаво зверче. Ами да, държи се така, сякаш тя е тази, която ми прави услуга, като приема поръчката ми. Би трябвало да ми е благодарна, че ѝ давам възможност да печели. Много лесно бих могла да отида в Санта Фе и да си поръчам рокли, които несъмнено щяха да бъдат по-красиви и по-подходящи за дама като мен, а не като тези парцали, които тя майстори. Господ ми е свидетел, че от тези стари повлекани наоколо търговията ѝ няма да процъфти и тя сигурно щеше да умре от глад, ако не бях аз.

— Е, не забравяй и момичетата на Розалия — каза Алек, като не можа да устои на изкушението да ѝ нанесе лек удар под кръста.

— О, не ми напомняй за обидата, която нашата госпожица ми нанесе. Можеш ли да си представиш, да ме сравнява с проститутките!

Алек прекоси стаята и седна до нея на дивана. Опря чашата на ръба на красиво изработената и пищно украсена с резба облегалка. После погали пълните ѝ гърди.

— Ти, разбира се, си много по-хубава от която и да било от тях. И несъмнено притежаваш същия талант в леглото, макар че аз нямам преки наблюдения върху уменията им.

Очите на Касондрия светнаха собственически, когато прокара пръсти по тънката извивка на брадичката на заварения си син.

Тъй я хвана през кръста и я притегли към себе си.

— Е, Кас, защо да мисля за други, когато ти ми стопляш леглото? И като стана дума за легло, не би ли желала да се присъединиш към мен по време на сиестата, за което вече разговаряхме?

— Сигурен ли си, че мислиш да си поспиш?

— Накрая — отвърна ѝ той с многозначителна усмивка.

Алек стана и ѝ помогна да се изправи. Тъкмо се канеха да се оттеглят в спалнята — вече правеха това, без да се крият, — когато на вратата се почука.

Касондрия му хвърли въпросителен поглед:

— Очакваш ли посещение?

— Вероятно е някой от хората ни — каза той и остави чашата си в очакване слугата да въведе в стаята онзи, който бе почукал на вратата.

Няколко секунди по-късно в стаята влезе Марти Никълъс, човекът, когото бяха наели.

— Казахте да ви известим, ако чуем за Маккалистър — каза той на Алек, а после се обърна към Касондрия. — Госпожо!

Кас кимна царствено с глава в отговор на поздрава му, после стана и отиде до прозореца, за да покаже умело безразличието си към новините, които той носеше.

— Е? — попита кратко Алек, ядосан от вниманието, което Марти обръщаше на мащехата му.

— Отначало си мислехме, че няма да научим нищо, но после бяхме приятно изненадани. Един от хората ни току-що се върнал от екзекуцията на Матюс. Май сме открили златна жила. Видял Маккалистър там. Това ме заинтригува и аз отидох в ранчото на баща му.

— Там ли беше?

Каубоят не обичаше да го пришпорват. Продължи бавно и сладкодумно да разказва:

— Подкарах коня си нататък и когато стигнах, слязох важно и отидох до вратата. Отвори ми някакъв стар глупак и аз му казах, че работя в съседното ранчо. Рекох, че съм яздил наоколо и тъй като съм видял кон, съм се върнал да видя дали някой чужд човек не е влязъл вътре.

— О, за Бога! — каза Касондрия нетърпеливо. Вече се бе отказала да се преструва, че не слуша. — Кой беше?

— Е, госпожо, там с работата, че не съм сигурен. Човекът каза, че познава Деър Маккалистър, но сега не го е виждал тъдява. Като че ли не искаше да каже повече.

— Вярваш ли му? — попита Касондрия.

— Така мисля. Не видях никой в ранчото. Но този човек мислеше, че убиецът ще се появи на погребението на баща си.

Алек и Касондрия се спогледаха тревожно, но Алек се съвзе бързо и отведе мъжа до вратата.

— Добре свършена работа. Продължавай да наблюдаваш. Пак се обади, ако се появи Маккалистър или ако забележиш нещо съмнително.

Като се върна, той застана по средата на стаята и прокара ръка през косата си.

— Не ми звучи добре.

— Защо? Да не мислиш, че Деър Маккалистър смята да окачи пушките си и да се укроти? — попита тя.

— Напротив, Кас. Мисля, че той ще направи точно обратното и именно това ме тревожи, като имам предвид нашето малко участие в цялата работа.

— Не нашето участие, мили, а твоето. Ти изплаши стария Маккалистър до смърт с малките си мръсни гадинки, които държиш като любими животни — каза тя натъртено. — Аз исках да го ухажвам и така да го омагьосам, че да го накарам да се раздели със земята си. Но не! Ти не искаше да чакаш толкова дълго — изгледа го тя ядосано и многозначително. — Сега се намираме в малко опасно положение. Но ако стоиш настрана и ми разрешиш да се заема с младия Маккалистър, мисля, че в крайна сметка с него ще стигнем до взаимно съгласие, което и за двама ни ще бъде добре.

— Предполагам, че не бива да питам какво имаш предвид.

Касондрия се изсмя и се приближи до него в средата на богато обзаведената стая. Повдигна ръка и я сложи върху гърдите си, докато отмяташе глава, за да се усмихне престорено.

— Това ще бъде само една кратка комедия, мили. Той е отсъствал дълго. Сигурна съм, че няма да реши да се установи тук. Особено ако репутацията, която има тук, отговаря на истината. Какво ще търси един професионален убиец в ранчо? Не, мисля, че няма за какво да се притесняваме. Всъщност, така може би е по-добре за нас. Ако се появи, може да успеем да уредим всичко за една-две седмици.

Устните на Алек се изкривиха в цинична усмивка.

— Винаги си била сигурна в чара си, нали Кас?

— Да, винаги. Всъщност няколко дни след като Маккалистър се върне, ще направим празненство. Разбира се, като добри съседни ние непременно ще го поканим. Може би ще поканим дори и Старлет.

— Ха, тя сигурно ще дойде на празненството ни!

— Разбира се, че няма да дойде — просъска нетърпеливо Касондрия. — Но въпреки това можем да я поканим, за да покажем на съседите, че въпреки отвратителното ѝ отношение към нас, ние сме великодушни хора.

— И за какъв дявал ще правим това?

— За какво ли? Ами, като види човекът колко сме заможни, с удоволствие ще ни продаде ранчото на баща си. — Тя щракна с пръсти. — И ето така ние ще станем собственици на най-голямото ранчо на територията на Ню Мексико.

— Забравяш една малка подробност, Кас. По закон ние не сме собственици и на това ранчо.

— О, глупости! Нямахме завещание, което да оспорва правото ни. Аз бях вдовицата на бедния ти баща, а ти — първородният му син. Кой ще оспорва правата ни?

— Старлет.

— А, да, любимата ми заварена дъщеря. Горката! Нямахме късмет да разбере къде татко ѝ си държи завещанието.

Алек се почеса по врата, взе питието си от масата, където го беше оставил, доближи чашата до устните си и на един дъх гаврътна кехлибарената течност.

— Бих искала да не се опитваш да се държиш като дивак, какъвто всъщност си — оплака се Касондрия.

Алек се изсмя:

— Снощи ми говореше точно обратното.

— Интимните ни отношения в спалнята са друг въпрос.

— Тогав да тръгваме. Чувствам се страхотен дивак.

— Още ли мислиш за Старлет? — подметна тя с насмешка.

— Да, и за проклетото завещание. Тя не се е отказала да го намери, нали знаеш?

— Разбира се, но вече говорихме за това. Ще се погрижим за нея, когато можем.

— Щеше да е по-лесно, ако беше като другите жени. Тя е дяволски своенравна. Погледни само как зарязва магазина всеки път,

когато я прихванат бесните.

— Много любопитно, къде ходи, без да дава обяснение? — съгласи се Касондрия. — Хайде да не се тревожим точно заради нея сега. Скоро ще имаме всичко, което желаем, а следователно и повод за празнуване.

— Не слагай предварително тигана! — каза Алек.

— Няма страшно. Аз правя това, което прави всяка опитна делова жена. И винаги съм била такава. Планирам нещата предварително. Как мислиш, че съм постигнала всичко това? Мога да те уверя, че не е станало случайно.

Тъмните ѝ очи бяха пламнали. Вбесена от забележката му, сега тя неочаквано се развесели.

— Баща ти не беше глупав мъж, но доста бързо успях да го поставя под чехъл — усмихна се тя на заварения си син. „*Ти си най-лесен*“ — помисли си тя, но запази тази мисъл за себе си, а на глас добави: — Сигурна съм, че Маккалистър няма да ме затрудни особено много.

Деър бе вперил поглед в огъня. Мислеше за мъжа, когото бе видял да се отдалечава на коня си в ранното утро. Не беше присъщо за него да мисли за дреболии, като за оня плячкаджия, който се наричаше Рейвън. Но се питаше защо го преследваше чувството, че конникът в черно е лошо предзнаменование. Той въздъхна, отвратен от себе си заради суеверието си, изля остатъка от кафето в огъня и събра нещата си.

„*Страшно съм уморен*“ — помисли си той. Бе прекарал по-голямата част от нощта, мятйки се в спалния си чувал. Мислеше за ранчото, където не бе ходил от много години. „*Страшно много*“ — помисли си той и се пресегна да вземе торбата си. Скоро щеше да си бъде у дома, но какво ли го чакаше там?

— Радвам се, че отново си тук, Старлет — каза Джейк, застанал широко усмихнат до вратата на магазина ѝ.

— Вече се чудех кога ще се появите — каза Хилда, като се изправи зад тезгяха, където беше изпуснала иглата си и се бе навела да я търси.

Джейк силно се изчерви. То си беше помислил, че красивата собственичка на магазина е сама. Потърси с поглед и Хуанита, опасявайки се, че тя също е чула думите му, но, слава Богу, тя не се виждаше наоколо.

— Мис Тримейн! — каза той и повдигна шапката си. — Не ви забелязах отначало.

— Радвам се да те видя, Джейк. Ти също ми липсваше.

Старлет се изправи пред леля си, преди тя да е продължила да притеснява младия мъж. Съвестта ѝ я бодна при зле скроената лъжа. Джейк наистина ѝ бе липсвал, но не по начина, по който той се надяваше.

Джейк се усмихна широко.

— Ще вечеряш ли с мен довечера.

Тя понечи да откаже. Наистина бе много уморена. Но после размисли. Колкото и да се страхуваше, че ще го разстрои, трябваше скоро да му каже какви са чувствата ѝ към него. Винаги щеше да цени дружбата им, но беше жестоко да го остави да си мисли, че някога ще бъдат нещо повече от приятели.

— Много съм изморена от пътуването, но мисля, че можем да се видим за около час.

— Ще дойда да те взема в осем. Удобно ли е?

Джейк тръгна, уверен, че осем часът е удобно време. Старлет видя как прекоси улицата и влезе в бакалницата. Все още мислеше за предстоящото неприятно задължение, когато леля ѝ прекъсна унеса ѝ.

— Кога ще намериш мъжа, за когото мечтаеш, и ще престанеш да подвеждаш момчето?

Мургавото лице на един непознат премина бързо през ума ѝ, но тя отхвърли това — то бе лудост.

Старлет въздъхна и остави без отговор парливия въпрос.

ГЛАВА 2

Копелето го следеше вече два часа, но той още изчакваше. Дори само едно леко прощумоляване бе достатъчно за професионалния убиец, за да застане нащрек — едно чаткане на подковано копито по скалите от застинала лава. Деър веднага разбра какво значи това. Като че ли неприятностите отново го бяха намерили.

Според неговите изчисления преследвачът му го следваше повече от пет мили, малко след като прегази река Пекос и тръгна право на запад. Това се бе превърнало в изтощително преследване. Разстоянието се скъсяваше с всяка миля и той се чудеше докъде ще стигнат. Онзи, който яздеше след него, притежаваше доста упоритост и кураж, но не се знаеше още дали ще му бъдат достатъчни, за да остане жив. Гневът накара юмруците му да се свият. Преди няколко минути бе успял да хвърли един поглед зад себе си и бе мярнал една юздичка, която проблясваше на лунната светлина. Тогава му се прииска да се обърне и да спре, но после реши да продължи да язди. Подходящият момент още не беше настъпил. Дявол да го вземе, винаги най-много беше мразил изчакването. Не беше приятно да гадае кой тази нощ ще умре и кой ще оживее.

Стрелецът издуха дима от цигарата, която си беше навил, погледна към светещия край и после захвърли димящия фас в един поток. Не беше имал никакви неприятности, откак бе напуснал Ларедо. Много лошо, че това щеше да се промени. Достатъчно бе скитал, за да разбере кога някой е заредил в пушката си куршум с неговото име, но си помисли, че ако трябва да каже нещо по въпроса, то животът му щеше да свърши в този пущинак, а костите му щяха да бъдат оглозгани от лешояди и койоти. Винаги си беше представял, че ще напусне този свят в по-зряла възраст и по достоен начин — с красиво младо създание в леглото и с доволна усмивка на устните си. Знаеше, че мъже като него рядко умираха в леглото си и още по-рядко — в обятията на жена. Тези, които стреляха с пищови, обикновено свършваха от пищов, и нямаше кой да ги оплаче на смъртен одър.

Въпреки това той смяташе да изпитва шансовете на съдбата си, докато може. Мъртъвците не разговаряха, не пиеха уиски, не лягаха с жени, изпълнени с желание. Деър се усмихна лукаво. Това очевидно не му беше по вкуса. Той винаги бе знаел какво иска от живота и как да го получи. Освен това се пазеше от много години, толкова много, че не помнеше точния им брой. Рядко някой го беше изненадвал неподготвен. Нямаше никакво намерение да позволява на нещата да се променят.

Преследвачът не знаеше още, че всъщност неговият живот е в опасност.

Убиецът яздеше смело напред. Стоманеният му поглед не изпускаше нито една подробност. Умът му бе непрекъснато зает със следващия ход. Знаеше, че никога не бива да подценява врага. Не биваше да греша по отношение на калибъра на мъжа и на намеренията му. Преследвачът бе тръгнал на лов за кръв и слава, а тези неща не се получаваха, ако не си готов да убиеш. Прощади през зъби едно тихо проклятие. Бяха винаги едни и същи — млади, пощурели, нафукани, жадни за слава — за нея бяха готови на всичко. Мисълта за това го накара още веднъж да изругае.

— Кой дявол ги тегли толкова бързо към смъртта? — учуди се той на глас.

Като безмилостен ловец, преследвачът изобщо не даваше вид, че смята да се отказва. Продължаваше да преследва набелязаната си жертва и рано или късно двубоят им щеше да се състои. Това бе смъртоносна игра на котка и мишка. Мургавият стрелец я знаеше добре и винаги я играеше така, че да спечели.

Въпреки растящата му слава, че е убиец, който има късмет със спусъка, той бе достигнал зрялата възраст от тридесет и една години поради ума си, а не поради смелостта си. Никога не беше изпитвал гордост от това, че се налага да убие друго човешко същество, и се надяваше, че ще успее да се измъкне от него, преди да се е наложило да го застреля. Щеше все пак да направи всичко необходимо, за да остане жив. Не бягаше, а печелеше време.

Изсечените черти на лицето му бяха като непроницаема маска. Деър уверено яздеше напред. Той бързо прецени шансовете и отхвърли всички други варианти. По дяволите! Нека онзи глупак да се приближава. Това не го интересуваше. Той е изпадал в такива ситуации

и преди — безброй престрелки, безкрайни преследвания, битки, в които смъртоносните му куршуми прострелваха мъже, които го проклинаха, умирайки. Това бе начинът му на живот и въпреки че никак не беше лесен, той бе живял прекалено дълго, за да го променя сега.

Опитът му го беше научил добре, че дори и да се измъкнеше сега, по-късно неизбежно щяха да стигнат до престрелка. Това беше простият, но жесток закон на мъжете на честта. Един от тях щеше да умре, преди слънцето да е изгряло на следващия ден. Другият щеше да продължи пътя си.

Изразителните му зелени очи силно се присвиха под свъсените вежди. Не можеше да си спомни време, когато да е живял иначе, въпреки че някога, много отдавна, малко хора познаваха лицето му. Тогава можеше да остане незабелязан. Сега щом се установеше в някой град, веднага се намираше някой, който да си спомни кой е и какъв е, и преди още да усети, затъваше в такива неприятности, че едва успяваше да се измъкне. Миналата година бе преброил повече от дузина мъже, които го бяха предизвикали. Всеки път беше побеждавал. Когато го притискаха в засада, той ги поглеждаше над дулото си и не познаваше милост. Караше ги да си платят за лошата преценка по най-неприятния за тях начин.

Умираха от ръката му, застреляни в разцвета на силите си от най-лошия жив човек. Бяха платили висока цена за славата на оръжието. Поне така видните жители по-късно рисуваха картината. Въпреки привидното му безразличие тези мъртъвци понякога го караха да се чувства по-принизен и от червей. Може би защото знаеше, че е твърде късно да промени живота си. И не че сериозно го беше мислил, но от време на време се чудеше какъв ли щеше да бъде животът му, ако живееше почтено и спазваше закона. Като че ли винаги репутацията му вървеше преди него, където и да отидеше. Независимо дали това бе градче, не много по-голямо от точката, с която бе обозначено на картата, или място, където мислеше, че лесно ще се изгуби в тълпата. Никога не бе получавал възможността да разбере какво представлява нормалният живот.

Не си спомняше кой за първи път му бе лепнал етикета „непоправим негодник“, но последиците бяха с дълготраен ефект. Нямаше почтена жена, която би вървяла по един тротоар с него. Още

като влезеше в някой град, майките веднага предупреждаваха дъщерите си, чиито очи грееха като звезди, че се слави като донжуан. Наричаха го лош, див, казваха, че като убива, полудявал. Единственото, за което обаче никой не претендираше, че знае, бе откъд легендата. Той често можеше да заяви, че никога пръв не е предизвиквал неприятностите. Просто не мислеше да демонстрира и другата страна на същността си.

Яздеше напред, но знаеше, че разстоянието се скъсява. Точно според предвижданията му. Забави преднамерено хода на коня си, за да подмами преследвача си и да го накара още повече да се приближи. „Да оцелея на всяка цена“ — това бе мисълта, която раздвижваше кръвта във вените му. Знаеше, че скоро ловецът щеше да се превърне в плячка и никой на този свят нямаше да може да го спаси.

— Можеш да си мислиш, че си по-добър от всички останали, но грешката да мислиш, че ще ме надхитриш, ще заплатиш с живота си — измърмори тихо той и дъхът му се издигна в гъст облак бяла пара.

Въпреки ледения ден снегът носеше мириса на прашните и потни коне на преследвача и на преследвания, които продължаваха да яздат напред. Копитата удряха по гипсовите пясъчници и отронените камъчета се търкаляха по планинските склонове. Непрекъснато се изкачваха нагоре. Опитваха се да стигнат билото на планината преди залез-слънце.

Единият ездач, облечен в черни кожени дрехи, имаше загадъчен и властен вид, мускулите му се бяха обтегнали от готовност за предстоящата схватка, която с всяка изминала минута приближаваше все повече. Студени, сини очи оглеждаха под периферията на черния Стетсън всяка скала и дърво, без да пропуснат нищо.

Другият бе наострил слух като животно. Едрото му лице бе покрито с прах, а в очите му светеше студен блясък. Той беше вдигнал яката на якето си от агнешка кожа, за да прикрие слабата си кокалеста физиономия, а револверът на бедрото му всеки миг можеше да изхвърчи до рамото му. Беше свикнал да предизвиква и да побеждава.

Очуканият му от употреба смъртоносен револвер му носеше винаги победа над враговете. Беше желан от Деър като женска ласка. Той несъмнено бе най-добрият му приятел, а в лош момент — единственият, на който можеше да разчита.

Деър Маккалистър смушка коня си да върви напред, без да обръща внимание на шума, който можеше да привлече вниманието на преследвача. Това вече нямаше значение. Знаеше, че зад гърба му винаги има някой. Това бе цената, която плащаше за славата си. Още малко по-нататък, малко по-навътре в планината той щеше да се обърне и да спре. Краят на преследването приближаваше.

Залезващото слънце обля хоризонта в блестящо злато. След това отблясъците бавно започнаха да гаснат. Златото постепенно избледня, виолетовия сумрак се плъзна по есенното небе и се превърна в плътна тъмнина.

Погледът на Деър се обърна към потъващото зад планината слънце. Адреналинът в кръвта му се качи. Беше настъпил очакваният миг.

Нощните сенки го обгърнаха — тъмни, топли и мамещи, стаили хиляди опасности. Той усети промяната с всяка фибра от тялото си. Тигровите му очи светнаха на бледия фон на младата луна. Душата му ликуваше по време на тези опасни пътувания, когато смъртта го дебнеше иззад всеки ъгъл. Рискът обуздаваше тъмната страна на душата му, която понякога беше извън контрол. Краищата на устните му се свиха в горчива гримаса. Тази нощ той не желаше това.

Изведнъж тъмнокосият ездач дръпна рязко юздата. Беше стигнал върха на билото. Обърна се леко върху седлото си и огледа със суровия си поглед храсталаците около себе си, после вдигна очи към върховете на дърветата, извисили стволоче зад него. По стръмното било като стражи се издигаха високи борове. Над тях на фона на звездното небе се открояваше сребърната луна. Криволичещата пътека, по която яздеше, беше стигнала до една височина в каньона. Зад гърба му луната обвиваше с лек ореол тясната пътека. Той бе спрял на най-високото място на пътеката и чакаше. Нищо не се движеше. Всичко изглеждаше спокойно. Но той не помръдна от мястото си. На няколко пъти беше мярнал очите на преследвача, които светеха като очите на гладен вълк, който бе изпитал всичко на гърба си. Той явно нямаше да действа импулсивно. Изчакваше. Беше сигурен, че Деър не може да се измъкне.

Светлозелените очи на Маккалистър опасно потъмняха. *„Който и да си, явно твърдо си решил един от нас тази вечер да опъне петалите — помисли си той, а очите му останаха широко отворени и*

неподвижни. — *Така че само продължавай да се приближаваш. Ще ми достави огромно удоволствие да ти услужа.*“

Той прокара по лицето си ръка, облечена в черна кожена ръкавица. Не потрепна, когато леденият вятър разроши дългата му коса, паднала върху врата му, и прониза загорялата му кожа. Един кичур бе паднал върху челото му. Той го отметна, като припряно разтърси глава.

Кипящата му енергия като че ли излъчваше ореол на могъща сила. Въпреки това и най-малкото му движение изглеждаше премерено и обмислено, като че ли никога не правеше нещо, без да е предвидил всички възможни последствия.

Деър Маккалистър беше мъж, който не се страхуваше от смъртта. Беше твърде зает, за да се опитва да промени съдбата си. Напоследък, отегчен от жените, които бяха споделяли леглото му за малко и които веднага бе забравял, той бе започнал да мисли, че смъртоносните игри му доставят по-голямо удоволствие от похотливото търкаляне в чаршафите. Но той бързо премисли и се ухили. От друга страна, може би малко преувеличаваше.

Едно клонче изпука на два-три метра. Погледът на Деър се спря на скалистата пътека. Устните му се изкривиха в невесела усмивка. Мислеше си, че понякога, каквото и да прави човек, животът все ще му извърти някой номер.

Никога нямаше да го оставят намира. Поредният преследвач вървеше по дирите му.

ГЛАВА 3

— Няма да мине много време, Маккалистър — прошепна един пресипнал глас, — и ти ще бъдеш мой.

Високият, облечен в черна кожа човек пусна врания си кон да върви пред него и внимателно огледа тясната пътека, осветена от слабите лъчи на луната.

Мразовитата нощ като че ли се оглеждаше в тюркоазните очи, но скоро чувствените устни бяха стоплени от усмивка. Ездачът се наведе над шията на коня си, за да огледа следите от конски копита, оставени по песъчливата пътека. Изглежда, Маккалистър бе минал по този път, и то преди не повече от половин час.

Най-после бе наблизно.

Самотният ездач бе известен под прозвището Рейвън и всички бяха съгласни, че това име подхожда на славата му, както и черният жребец подхождаше на самия него. Славата на Рейвън се носеше в Текила Бенд и околностите му, които се намираха на около седемдесет и пет мили от Санта Фе.

Щом някой престъпеше закона, дори и само с едно погрешно действие, Рейвън веднага взимаше мерки нещастникът да не повтори грешката си. Положението на престъпника се влошаваше, ако беше плячкосал и някакви пари, макар че това никога не играеше основна роля. Западът бе жестоко, далеч от закона място, но дори и тук справедливостта побеждаваше понякога.

Основната цел на Рейвън бе сигурността да се възцари напълно в този край, населяван от добри хора. За главата на Маккалистър не беше обявена награда, но това не означаваше, че не е злосторник. Той беше наемен убиец и Рейвън знаеше, че за професионалиста не е нужно да мрази някого, за да отнеме живота му. Той убиваше за сребърници, убиваше хладнокръвно. Рейвън не искаше този човек да се установява в Текила Бенд.

Рейвън изкачи без труд стръмното било и не се изненада, че Маккалистър никъде не се виждаше. Въпреки това той бе тук, скрит в

мрака, и несъмнено чакаше някъде по-нагоре.

Маккалистър не се тревожеше за предстоящата схватка. Тревогите си той оставяше на револвера си и на плитките гробове.

Рейвън мрачно сви устни. Питаше се дали някой от Текила Бенд не го е повикал. Може би го бяха наели да свърши някоя работа. А може би само смяташе да поеме ранчото на баща си след погребението на стария.

Кап бе умрял по много тъжен начин. Съвсем сам, с разбито сърце, далеч навътре в пуцинака. Алек Тримейн бе открил тялото му, след като конят му се беше върнал в ранчото без господаря си. Очевидно беше излязъл с коня си и беше паднал от него или пък животното го беше хвърлило от гърба си.

Алек предполагаше, че е получил инфаркт. Може би. Рейвън се замисли и отново се учуди какво ли би могъл да прави Алек в ранчото на Маккалистър, като със сигурност знаеше, че двамата мъже никога преди това не са били близки. Алек като че ли винаги се намираще точно там, където неприятностите се надигаха, за да покажат грозното си лице.

Е, сега може и да си намери майстора с Деър Маккалистър. Синът на Кап не се беше мяркал насам от години. Не даваше вид, че се интересува от баща си. Но сега май на всяка цена бе решил да стигне до Текила Бенд.

Всички знаеха, че Кап остави голямо ранчо и стадо отбрани мустанги. Синът му беше единственият възможен наследник. Парите и земята бяха силен мотив. Дори и най-почтени хора убиваха за по-малък имот. Рейвън знаеше много добре това.

Вълнуваха я много въпроси, чиито отговори не знаеше. Фактът, че за Деър Маккалистър бе известно съвсем малко, бе доста обезпокоителен.

Изведнъж наоколо стана съвсем тихо. Въздишките на вятъра, шумоленето на листата, чаткането на отронените от скалата камъчета, падащи надолу по каньона, бяха престанали. Преследвачът се скри в гъстата дъбрава и предпазливо се огледа. Маккалистър сигурна се спотайваше в някое скривалище, но Рейвън възнамеряваше да го измъкне на открито. Предпазливо слезе от коня си и се запромъква крадешком в сенките на дърветата. Беше вперила поглед в тъмнината. Всеки нерв от тялото ѝ бе опънат до краен предел.

След няколко минути тишината бе нарушена от зловещ, смразяващ кръвта звук. Тъжен стон се понесе между дърветата и се сля с воя на вятъра. Като че ли в пущинака се скиташе загубено дете.

Възможно ли беше това, помисли си Рейвън вцепенена.

Тихият звук се чу отново. Самотен, безнадежден плач, който смразяваше сърцето. Въпреки ледения въздух по челото на Рейвън избиха капки пот и сребристосините очи се изпълниха с нерешителност, но тя бързо отстъпи място на съмнението.

Разбира се, Маккалистър много добре знаеше как да играе по нервите и това беше някакъв хитър номер. Стоновете на вятъра и тревожните стенания зазвучаха в канон, който разми границата между илюзия и реалност. Рейвън можеше да разбере само по един начин какво става. Дългите, ловки пръсти стиснаха дръжката на добре поддържаното оръжие, което владееше до съвършенство.

Беше дошъл моментът, в който ловецът трябваше да се надигне и да пропълзи.

Деър Маккалистър знаеше, че само след няколко минути преследвачът му щеше да изкачи билото, и смяташе да се възползва от тъмнината, за да го причака в засада. Той обичаше да играе честно и открито да се изправя срещу врага, но не беше и глупак. Отдавна бе разбрал колко е важно да можеш да изненадаш противника. Беше му ясно, че може да издебне преследвача си от скривалището и да стреля в него, а после да продължи пътя си, но той никога не убиваше непочтено. Не беше ловец, който стреля в гръб, и не възнамеряваше и да започва. Не беше екзекутор и приемаше предложена задача само ако вярваше, че тя е справедлива. Естествено, че услугите му бяха добре платени. Но да вземеш на прицел живота на някой заради някой друг, често пъти непознат, не беше лесно и си заслужаваше съответната компенсация. Деър знаеше, че така осигурява спокоен живот на много семейства, които в противен случай щяха да се страхуват да вървят по улицата. Понякога дори беше доволен от себе си заради делата си.

Той огледа местността и спря погледа си на всеки бор в каньона. Погледът му падна на сламения кош, завързан за седлото му. Успокои се, когато плачът на сирачето се превърна в писукане. Надяваше се, че не си поема дъх, за да започне отново. Известно му беше, че е голяма глупост да го води толкова дълго със себе си, но не можеше да го

остави гладно и уплашено на брега на Рио Хондо, свито до безжизненото тяло на майка си. Деър знаеше, че ще загине само в пущинака. Разчувства се и реши да го откара в най-близкия град. Не знаеше какво точно ще прави с него, но със сигурност жадуваше да се отърве от досадния вързоп, както и да прекара приятно останалата част от нощта в голямото легло на Джейд Су Линг, винаги готова да му достави удоволствие. Заради това забавяне сега щеше да пристигне в Текила Бенд по-късно, отколкото му се искаше, но не чак толкова късно, че да не може да прекара нощта така, както му се искаше. В този момент нищо не му се струваше по-прекрасно от една гореща баня и желаеща го жена, но нямаше изгледи да получи скоро нито едното, нито другото. Поне докато не се измъкнеше от този забравен от Бога каньон.

Ушите на жребеца му Сегуро помръднаха неспокойно и конят нетърпеливо изпръхтя. Деър погали успокояващо гладката шия на дорестия кон и измърмори:

— Потрай, приятелю! Обещавам ти, че няма още дълго да си играеш на детегледачка.

Големият кон завря с обич муцуната си в рамото на Деър, като че ли искаше да увери господаря си, че никога няма да го изостави в беда. Той беше великолепно животно. Много по-смело от десет като него, взети заедно. Сегуро му беше подарък от кръвния му брат, Нощния Сокол, вожд на едно племе команчи. Нямаше друг кон, по-добре гледан и повече обичан от него.

Едно леко изтракване на тока на ботуш, стъпил на каменната пътека пред него, го откъсна от размишленията му. Сетивата му се изостриха. Шестото му чувство, на което той винаги разчиташе, се засили още повече в мрака. Той се отдръпна на няколко стъпки сред няколкото клонести бора. Сенките на дърветата го скриха от вражия поглед и той зачака. Всеки як като стомана мускул се напрегна в готовност.

Както очакваше, само след няколко минути от сенките изникна тъмна фигура и предпазливо запристъпва към скривалището му. Преследвачът стигна до едно голо място сред дърветата. Лунен лъч освети едно младо лице, очерта нежната извивка на челото и челюстта и падна върху високите скули.

Деър усети как кръвта му кипна. „Господи! — помисли си той, — само не още едно хлапе.“ Спомни си другите младоци с подобни мераци. Спомни си колко уверени бяха, че ще го хванат, и колко разколебани, когато смелостта им ги напускаше, умиращи от неговата ръка. Трябваше също така да си спомни, че нито един от тях не беше толкова невинен, колкото изглеждаше на пръв поглед. Принуди се да научи този урок, ако искаше да оцелее.

Деър пое дълбоко въздух и излезе от скривалището си.

— Мен ли търсиш, хлапако? — попита той.

Преследвачът го изгледа и продължи да върви към него.

— Ако имаш малко ум в главата си, спри — заповяда Деър. Не получи отговор, изруга тихо и му изръмжа: — Ти май наистина си намислил да се самоубиваш. Или си решил на всяка цена да ме изкараш от кожата.

— Не дрънкай толкова, Маккалистър — отвърна преследвачът и спря на няколко метра. Погледна колана със сребърната тока и револвера, пъхнат в кобура, който висеше на бедрото на Деър, и добави: — Същият си, нали?

Лицето на Деър стана сурово. Толкова беше безсмислено и ненужно да отнема човешки живот, но той никога на получаваше право на избор по този въпрос. Тази мисъл го разстрои, но лицето му остана каменно. Той се обърна към младежа:

— Мисля, че си намерил твоя човек, синко.

Не зададе други въпроси. Нямаше смисъл. Отдавна бе разбрал, че колкото по-малко знаеше за тях, толкова по-лесно му беше да ги повали с изстрела си. Не искаше нощем да лежи буден, заобиколен от призраци, идващи от миналото му. Има някои неща, за които е по-добре да се премълчава. Предпочиташе мъртвите необезпокоявани да лежат в гробовете си, да не се връщат при него и да го преследват в сънищата му.

— Отдавна те чакам, Маккалистър — каза младежът. — Името ми е Рейвън. Ще го запомниш след тази нощ.

Деър не знаеше дали да се засмее или да се престори, че трепери. Това значи беше Рейвън, за когото толкова много бе слушал. Хлапетото наистина изглеждаше така, като че ли чака краката му да се подкосят от страх.

— Виж сега. Рядко давам на някого шанса, който ще предоставя на теб. Но мисля, че си много млад и глупав, и дори и не подозираш колко близо си до смъртта от мястото, където си застанал. И да ти кажа право, не знам коя чавка ти е изпила ума, но заради нея не си струва да умираш. Защо не вземеш да се обърнеш и да изчезнеш сега и да забравим, че някога изобщо сме се виждали.

— Не възнамерявам да умирам скоро, Маккалистър — подметна преследвачът с упорито вирната брадичка. — И няма да изчезна. Не и докато не свърша това, което съм намислил.

Деър въздъхна. Нямахше настроение да се стреля с момчето. То имаше още незасъхнало мляко около устата си, а шансовете му да оцелее бяха изключително малки. Реши, че някой друг път ще потърси удовлетворение, но сега точно му бе дошло до гуша да убива. В него се надигна безсилен гняв. Вгледа се по-добре и различи тънка фигура, облечена в дълго, черно палто, кожени панталони, хубави ботуши и омачкан Стетсън,^[1] дръпнат ниско над очите му. Не можеше да определи цвета на косата, тъй като тя не се виждаше от шапката, но не можеше да отрече, че светлите му очи блестяха като късове сребрист лед. „Ако погледът можеше да убива — помисли си Деър, — сега да съм труп.“ Разбра, че през цялото време е бил прав. И този бе тръгнал на лов за слава и беше готов да умре за нея. Тогава защо, като знаеше, че няма смисъл, искаше да му даде шанс? Не можеше да си отговори наистина. Само знаеше, че е уморен да убива тези млади глупаци, загубили невинността си. А може би се бе възхитил от куража на младежа, втренчил очи в него. Но каквато и да бе причината, той не помръдна силните си опитни пръсти от излъсканата абаносова дръжка на револвера си. По-късно щеше да си спомня за това мигновено колебание и как то едва не му бе струвало живота.

За няколко секунди се възцари гробна тишина. Деър видя как ръката на противника му едва забележимо трепна. В момента, в който забеляза светкавичното движение на другия, той инстинктивно посегна към лявата си страна. Този път не стреля направо от бедрото си. Изчака. За негова огромна изненада преследвачът му грациозно пречупи китката си, в резултат на което се изви един кожен камшик, който изсвистя опасно близо. Деър бързо отскочи назад. Краят на камшика, вързан на възел, падна на косъм от целта си и безобидно вдигна облак прах около обутите му в ботуши крака.

— Не си желан в Текила Бенд, Маккалистър — каза преследвачът и камшикът му отново изсъска заплашително като смъртоносна змия. — Затова е по-добре да промениш плановете си и да се върнеш там, откъдето си дошъл.

Деър разбра, че няма друг избор. Камшикът заплашително се извиваше между двамата. После бързо, за да убие, изсвистя отново. Само котешките рефлексии на Деър го спасяваха. Трябваше да признае, че досега никога не беше виждал някой да върти така мълниеносно и ловко камшика, с който обикновено се подкарваха говеда.

Той погледна непознатия. Явно бе решил да докаже цената си. В очите му се долавяше решителност и Маккалистър добре познаваше този блясък.

— Виж какво, не искам да се карам с теб. Защо не потърсиш някой друг, на когото да си изкараш яда — извика Деър.

Търпението му се бе изчерпало. Беше абсолютно сигурен в намерението си да не рискува нито секунда повече, за да не го посекаат жив на парчета.

Преследвачът му тихо се изсмя:

— Ако мислиш, че ще се измъкнеш, преди да те разреже на две, много се лъжеш, наемнико!

Деър и за минута не би се усъмнил в това. Той се хвърли на земята, завъртя се няколко пъти, после протегна ръка към колана си, измъкна я с желязото и откри огън. Но когато лютивият барутен дим се разреже, той се вцепени от изненада. Противникът му в черно бе изчезнал вдън земя.

Той се повдигна на коляно, огледа местността, но не откри и следа от него. Нарочно се беше целил ниско, но не беше възможно да не го е улучил. Беше взел хлапака точно на мушката си. Вторачен в мястото, където противникът му преди секунди беше стоял, Деър изруга грозно. Беше си получил това, което заслужаваше, заедо даде на хлапака време да се ориентира. Спомни си ледения блясък в очите му, сигурен беше, че онзи отново ще го потърси. Едва ли щеше да си спомня колко близо се е намирал до смъртта. Рейвън щеше да мисли само за това как Деър се бе опитвал да се измъкне от схватката. За първи път от много време насам нещата не бяха изцяло в негови ръце. Той скочи бързо на крака и се затича към коня си. Сега той бе

преследвачът. Това бе единственият жесток изход — от опит би трябвало да знае, че друг начин нямаше.

*Бе декемврий — помня още! Мрак помрачи всички
нощи;*

*от камина блед отблясък пред прага береше сух.
В скръб деня аз чаках всуе! Без надежда пак да чуя
с благовест на алилуя името „Ленора“ тук!
Светлото и рядко име, що не шепне вече тук
на земята — никой друг!*

[1] Широкопола мека шапка. ↑

ГЛАВА 4

Никога няма да ме хванеш, Маккалистър! Никога... никога! Присмехулното съскане като че ли звучеше в поривите на нощния вятър и макар че Деър много добре знаеше, че му се причува, то едва не го караше да скочи от коня си и да хукне надолу по склона вбесен за плячката си. Пътеката беше опасна, особено поради гъстите облаци, които се бяха струпали по небето и закриваха луната; затова той трябваше да язди много внимателно. Лицето му придоби жесток и непреклонен израз. Насили се да не слуша воя, но мисълта за този предизвикателен глас го мамеше напред, като го караше да забрави опасностите. Дяволски добре знаеше, че положението няма да се облекчи, ако умът му започне да му прави номера. Но провлеченият шепот звучеше в ушите му и го подтикваше да върви напред. Такова нещо не беше му се случвало никога преди това. Но в мига, в който бе зърнал лицето на преследвача, той бе разбрал, че никога няма да забрави нито него, нито гласа му.

Деър събра цялото си самообладание, колкото и малко да му беше останало, и продължи напред, като гледаше да язди встрани от главната пътека. Знаеше, че най-изгодно бе да язди в дълбоката сянка. Затова караше коня си близо до потъналите в мрак дървета и големи скали край пътя. Яздеше, обзет от отчетливата мисъл, че щеше да остане жив този, който успееше да проследи другия в тъмнината. Твърдо беше решил това да бъде той. Въпреки изостреното си внимание не забелязваше нищо да помръдва, нито пък да изглежда заплашително, макар да знаеше, че това положение може светкавично да се промени.

Леденият вятър носеше песента на нощните животни — жаби, щурци, скакалци, самотен вой на вълк от далечен шубрак. Погледът на Деър бързо обходи околността, за да открие някаква следа от ездача фантом. Той беше учуден как е успял да изчезне толкова бързо, без да остави каквато и да е следа. След няколко часа започна да мисли, че наистина преследва някакъв призрак, който може да променя формата

си, както биха се изразили индианците. В техния фолклор това беше едно тайнствено създание, което можеше да приема всякакви желани форми. Това правеше преследването му практически невъзможно.

После, като усети за какво мисли, Деър почти се изсмя на себе си. Разбира се, той никога не е вярвал в свръхестествени сили. Натъкваше се на още следи, очевидно от същото животно като другите, които беше видял, но по-нататък по пътеката те изведнъж отново изчезваха, сякаш конят и ездачът някак си се сливаха с нощта и го оставяха в почуда и съмнение. Деър продължаваше да язди в сенките, всеки мускул по красивото му тяло бе опънат в очакване. Не се изненада, когато усети лек гъдел по врата си. Косъмчетата по кожата му настръхнаха. Имаше чувството, че го следят и проучват, като че ли той бе преследвания! Всеки момент очакваше куршум в гърба. С огромно усилие на волята трябваше да си наложи да не поглежда през рамо. Дори изруга тихо. Знаеше, че е невъзможно преследвачът да е минал зад гърба му. *„Дръж очите си отворени, гледай напред!“* — заповяда си той.

Местността вече беше равна, наоколо растяха ниски храсти. Имаше малко дървета, а и те бяха пръснати тук-там, като повече приличаха на хрусталаци. *„Няма къде да избягаш, няма къде да се скриеш!“* Нищо не можеше да мине покрай него, без той да го види. Беше готов да заложи живота си. Всъщност, точно това и правеше. Никой досега не бе успял да го подведе на такъв лов за диви гъски. И той с неудоволствие си помисли, че всъщност се възхищаваше на ловкостта и хитростта на младия ездач.

Луната хвърляше коси лъчи върху пътеката пред него и бледата светлина рисуваше различни фигури в мрака. Деър огледа пътеката и полето от двете ѝ страни, но видя само един голям ръждивокафяв вълк, застанал в далечината с току-що уловена плячка, увиснала от челюстите му. Животното също го погледна с очи, които горяха като живи въглени в зловеща картина от сенки и сивкава светлина. Разбра, че както и досега, той все още вижда добре нощем. Забелязваше всичко, чувстваше всичко. Но от ездача, когото преследваше, нямаше и следа. *„Кой си ти? Какъв си?“* непрестанно се питаше Деър. Обземаше го необичайна възбуда, която го тласкаше напред със сила, по-голяма от гнева, който бе изпитал преди това.

Най-накрая, след още няколко мили старателно оглеждане на следите, пътеката изчезна. Свърши внезапно точно когато изкачи една малка височинка и видя светлините на Текила Бенд пред себе си. Притисна леко коленете си към тялото на коня и го подкара по тесния, криволичещ път, който слизаше до задръстеното с коли шосе в центъра на града. Деър усети още едно, непознато досега чувство, което се надигаше в душата му. *Безсилие*. Бе толкова сигурен, че ще хване преследвача си, но трябваше да признае, че вече не му се виждаше вероятно пътищата им отново да се кръстосат. Лицето му потъмня и той изскърца със зъби. „*Не сме приключили с теб, амиго. Няма да ми се изплъзнеш следващия път!*“ — закле се той.

Градчето лежеше притихнало в първите проблясъци на зората. Оживените улици и тротоарите бяха пусти. Само двама пияници, които току-що бяха излезли от бара, се блъснаха в трите жени на тротоара и им подвикнаха някакви мръсотии. Опетнените гълъбици не им обърнаха никакво внимание, но затова пък замахаха на Деър, който точно в този момент минаваше покрай тях. Интересуваха ги само новите клиенти, които биха могли да примамят в заведението.

— При нас има уиски и разполагаме с най-големите хубавици на града, каубой. Хайде, влез и ще ти покажем такива забавления, които няма никога да забравиш — извика най-смелата от тях.

Деър не я удостои с внимание. Тенекиеният звук на пианото, което спешно се нуждаеше от акордиране, се носеше над летящата врата. Жената изписука с тънкия си глас някаква ругатня, когато видя как Деър подкара в тръс коня си и я остави да мята мълнии с очи след него.

Пияните каубои бяха вързали конете си за стълба пред бара и дори не го удостоиха с поглед, което го изпълни с облекчение. Той така бе изчислил времето си, че да пристигне рано сутринта, за да привлече възможно най-малко внимание. И без това новината бързо щеше да се разнесе. Ясно му беше, че на другия ден всички ще чакат с нетърпение да го зърнат и да разберат дали най-бързият стрелец — всеки град си имаше по един такъв — щеше да го предизвика.

Докато яздеше напред, той забеляза, че градът значително се е разраснал в сравнение с последния път, когато бе идвал. Западът бе привлякъл голям брой заселници в годините след войната, а заедно с

тях бе дошло и благополучието, характерно за разрастващите се градове.

С население над петстотин души — испанци, мексиканци, южняци, както и северняци, Текила Бенд беше процъфтяващ град и можеше да се похвали с два бара, хотел на два етажа и оживена търговия. Деър искаше да избегне всякакви други срещи и затова продължи да язди в очакване да види мястото, към което беше тръгнал. В този момент той търсеше само някакъв подслон, за да може да полегне и да си почине. Пътуваше вече дни наред и беше подремвал тук-там, където можеше, включително и в движение, на седлото. Сега се нуждаеше от чаша, легло и жена. И само на едно място можеше да намери това съчетание — в една триетажна къща на края на града.

Като минаваше през града, Деър забеляза, че до сградата на кметството, която беше построена наскоро, имаше ковачница. Видя, че по-надолу са издигнали казино, а до него имаше малък вариететен театър, в който за едно пени можеха да се видят жонгльори, пантомима и дори добре танцуващи балерини. Забеляза още една сграда, шивачница, с горд надпис над вратата. Мис Хилда Хигенботън и мис Старлет Тримейн бяха отбелязани като съсобственички, а името мис Хуанита Томас — шивачка, бе изписано с малки, спретнати букви под техните. На стъклото на прозореца бяха гравирани думите: „Парижка мода“.

В жилището над магазина светеше слаба светлина и той предположи, че дамите живеят там. Запита се дали шивачките работят нощем или пък забавляват някой среднощен гост. Деър никога не бе харесвал тихи жени с меки гласове, каквито имаха шивачките в неговото въображение, но предполагаше, че те също притежаваха справедливо полагаемия им се брой обожатели. Той просто никога нямаше да бъде сред тях. Отмина и подкара коня си в тръс, загледан в мигащите светлини в далечината. Спря зад една добре поддържана мексиканска къща. Едно момче изтича отвътре. Деър скочи от коня и му подаде юздите. Метна кожената чанта през рамо, пъкна ръка в сламената кошница, вързана за седлото му, и измъкна задремалия си пътник. Нежно взе под мишница пълничкото, топло телце. Деър забеляза, че момчето го гледа с отворена уста, и не можа да сдържи усмивката си. Бръкна в джоба на панталона си, измъкна сребърна монета и я хвърли към момчето, което сръчно я хвана във въздуха.

— Погрижи се добре за коня ми и ако съм доволен от теб, ще получиш още една такава монета, когато си тръгвам — подвикна той през рамо.

Момчето захапа монетата и после се усмихна широко на прашния пътник.

— Грасиас! — извика той. — Много ще се грижа за него, сеньор.

Деър вече трополеше по стълбите, стискайки широкополата си шапка в ръка. За един кратък миг той изпита усещането, че отляво някой дебне в сенките покрай прозорците и го наблюдава отблизо, но не можеше да бъде сигурен.

Спря и погледна нагоре изпитателно, но там нямаше никой. Само пердетата на един отворен прозорец се поклащаха от вятъра. Ръката му още беше на дръжката на колта, войнствеността в погледа му още не беше угаснала, въпреки че вече не беше в настроение да преследва мъжа или фантома, независимо какво представляваше той. Единственото му желание беше да забрави гонитбата и да се отпусне с чаша отлежало бренди, да стопли измръзналите си кокали до горящата камина и да прогони тревогите от изминалия ден с една страстна прегръдка. Тъгълчетата на устните му се извиха в усмивка. Деър знаеше, че може да очаква това и дори нещо повече при Розалия. Нямаше друго заведение като нейното извън Ню Орлийнз. Беше обзаведено с вкус и се славеше с изисканата си кухня и добрите питиета. Розалия имаше трима готвачи — китаец, французин и испанец. Те предлагаха както екзотични, така и местни ястия, които задоволяваха вкуса и на най-придирчивите клиенти. А когато апетитът на мъжа биваше напълно задоволен, той можеше да вкуси и да се наслади и на други лакомства. Момичетата на Розалия представляваха букет от всички раси по света и бяха майсторски обучени в любовното изкуство, като всяка една от тях притежаваше свои техники и тайни. Предлагаха на клиента всичко, без каквито и да било ограничения. Всички бяха облечени подходящо елегантно в коприна и френски дантели.

Още от пръв поглед личеше, че по време на неговото отсъствие Розалия се бе замогнала. Сградата беше прясно варосана и гравирани корнизите очертаваха горния и долния етаж. Стъклата на прозорците блестяха, украсени с богато надиплени тъмночервени брокатени завеси. Леко блещукащите свещи вътре гостоприемно канеха

уморените пътници. На времето това място бе станало негов пристан, когато след кървавата престрелка с братята Барлоу се наложи да лекува раните си.

Единият от братята бе открил стрелба срещу него, а другият се беше скрил в наблюдателницата си, която гледаше към улицата, и търпеливо изчакваше удобен момент, за да се намеси и той.

Деър си беше помислил, че това със сигурност е последният му ден. Спомни си как Розалия, без да се интересува от общественото мнение, веднага беше изпратила най-доверения си слуга Ейбрахам Джонсън при Деър, който лежеше потънал в кръв наскре прашната улица, с нареждането веднага да го отведе в нейната къща. Беше прострелян на три места в гърба и в първия момент прогнозата бе доста мрачна. Беше се парализирал от кръста надолу и му бяха казали, че никога вече няма да може да ходи. Деър се беше приготвил за среща с Всевишния, но вместо това, когато отвори очи, видя наведен над леглото му един милосърден ангел с очи, дълбоки и потайни като нощта. Нямахше ангел в небето, който да ухае така сладостно и да ругае толкова цветисто. Първото нещо, което чу, когато очите му се спряха на нея, бе:

— Ти, тъпо копеле, не знаеше ли, че когато братята Барлоу тръгнат да те стрелят, ще стрелят в гръб, а не по джентълменски?

Не го беше знаел, но вече му бе ясно и нямаше намерение да повтаря същата грешка и друг път. Розалия се беше заела лично да се грижи за него, докато оздравее, бдеше над леглото му и откликваше на всяка негова нужда. Първата седмица лежа непрекъснато в треска, но с всеотдайните грижи на Розалия, която успя да склони градския лекар да го оперира и да извади заседналите близо до гръбнака му куршуми, Деър постепенно оздравя.

Той мислеше, че тогава сигурно щеше да умре, ако не се бе намесила Розалия, която бе успяла с грижите и вниманието си да му вдъхне сили и надежда и в най-тежките моменти, когато — обезкуражен — той искаше да се откаже и завинаги да остане прикован на леглото. Не остана, разбира се. Преди всичко поради непрекъснатите й упорити грижи. Той всъщност много искаше да стане на крака и да избяга от непрестанните й тиради. Но никой не можеше да каже нищо против нея в негово присъствие. Боготвореше дори земята, по която тя ходеше. Много малко хора от Текила Бенд

биха посмели да му се притекат на помощ тогава, но Розалия никога не се интересуваше какво мислят другите за нея. Тя живееше живота си по създадени от самата нея правила, също като него. Беше живял около два месеца при Розалия, докато оздравя напълно, и бе опознал много добре всички, които работеха при нея. Повечето от тях бяха добри хора, чийто живот бе претърпял лош поврат, и бяха свикнали да се осланят само на късмета си.

Колкото до Розалия, приятелството им бе продължило. То бе устояло на други тежки изпитания и нещастни години. Но въпреки че очевидно в началото се харесваха, те никога не бяха се любили. Не че никога не бе ставало дума за това. Те всъщност съвсем открито бяха обсъдили въпроса и двамата се бяха съгласили, че сексът и приятелството са немислима комбинация. Нямаше никога да станат любовници, но щяха да бъдат добри приятели. Така си и остана, без повече въпроси. Те никога повече не бяха отваряли дума за това, тъй като знаеха, че е по-добре да не дразниш лъва, затворен в клетка.

Изведнъж, жаден да види приятелски лица, той започна да чука по вратата на луксозния, процъфтяващ хотел. Вратата се отвори почти веднага от огромен чернокож мъж в снежнобяла риза и черен костюм.

— А, мистър Маккалистър! — възкликна Ейбрахам Джонсън с искрена радост, а проникателните му кафяви очи мигновено огледаха и прецениха високия мъж. — Много хубаво да ви видя отново, сър. Драго ми е да кажа, че изглеждате як като бик — той се отмести и покани Деър. — Влезте, сър. Боже мой, колко време измина, откак за последен път ни посетихте. Как ще се зарадва мис Розалия!

— Благодаря, хубаво е да се завърнеш у дома, Ейбрахам — отвърна Деър с широка усмивка, прекрачи прага и влезе в антрето, покрито с червен килим. Въпреки късния час в публичния дом имаше няколко посетители. Кълба дим от пури, интимно приглушени гласове, чувствените звуци на пианото, които се носеха откъм слабо осветените стаи, изпълниха душата му. Той истински се радваше, че се връща отново в тази позната обстановка.

— В много добро време сте дошъл. Няма много гости тази вечер — каза прислужникът, след това, като забеляза рошавото вързопче в ръцете на Деър, изцъкли очи и изрече със заекване: — Май мис Розалия няма да ви се зарадва чак толкоз, колкото си мислех.

Очите на Деър се развеселиха.

— Мисля, че мога и да убедя тази дама да се съгласи с мен.

Любопитният израз по лицето на Ейбрахам изчезна и той измънка:

— Сигурно ще успеете, сър. Да знаете, тя не се усмихва весело, откак вие ни посещавахте — тъмното му лице засия и той поведе Деър напред. — Хайде, вървете сега. Зная, че няма нужда да ви показвам пътя.

Деър бързо изкачи стълбите, стигна до площадката на втория етаж, зави рязко надясно и закрачи по дълъг, покрит с плюшени килими коридор. Когато стигна до втората врата вляво, той спря и леко почука по гладкото дърво.

Една жена, облечена в строга тъмносиня рокля с бяла, колосана престилка, отвори вратата. Лицето ѝ грейна, когато го видя. Деър бързо сложи пръсти на устните ѝ и с поглед я предупреди да не проваля изненадата му. Очите ѝ светнаха в отговор и тя прошепна:

— Хубаво е да ви видим пак, сър. Тук твърде дълго бе тихо.

Като каза това, тя го дари с още една усмивка, бързо мина зад него и тихо затвори вратата зад гърба си.

Деър веднага видя Розалия. Тя се бе облегла до камината и съсредоточено разпалваше огъня. Не беше забелязала или не обърна внимание, че е влязъл гост. Беше се втренчила в пламъците, унесено загледана в оранжево-червените езици, поглъщащи боровите шишарки, които току-що бе сложила. В стаята се разнасяше приятен, чист и свеж горски аромат. Деър забеляза как съблазнително блести сатенираната коприна на роклята ѝ, отразявайки светлината на огъня в камината, и почувства как погледът му е привлечен от предизвикателната гледка, която представляваше добре оформеният ѝ тесен ханш, обвит от роклята с цвят на кехлибар, прилепнала плътно по тялото ѝ като кожа.

— Със сигурност е приятно да видиш, че някои неща никога не се променят — каза провлачено той.

Розалия се извъртя, отначало уплашена, и Деър забеляза, че под роклята пищните ѝ форми бяха стегнати в тесен, обточен с дантели черен корсет. Лъхна го аромат на скъп парфюм.

— Как я караш, Розалия!

Черните очи на жената се впиха в мъжа, който се приближаваше към нея.

— Сигурно много те интересува — изръмжа тя не съвсем изискано, но той забеляза леката топла усмивка, която омекоти резките очертания на рубинено червените ѝ устни. — Направо не мога да повярвам на очите си... след толкова време... Деър Маккалистър. И къде, по дяволите, беше, моля, след като се измъкна без едно „Довиждане“ или „Благодаря за безплатната стая и храна, госпожо“? Да не говорим за нежността, с която Джейд щедро те обсипваше по време на последното ти пребиваване тук.

Не му се вярваше, че клетвите на Розалия му бяха липсвали точно толкова, колкото ласките на Джейд.

— Навсякъде, дарлинг, но едва ли някое от местата, по които съм бил, ще представлява интерес за теб.

— Ами защо не опиташ да ми разкажеш, за да видим дали наистина е така?

Той си взе една пура от онези, които Розалия пазеше само за най-добрите си клиенти и които винаги се намираха в изобилие в апартамента ѝ за любимците ѝ, както и за онези, които получаваха и най-доброто уиски и най-хубавите жени и можеха да си позволят цените на втория етаж.

— Може би по-късно. Точно сега нямам настроение да разказвам — отговори той, стискайки незапалената пура между зъбите си.

— Май няма нужда да те питам какво е настроението ти.

— От три седмици съм непрекъснато на път, сам, ако изключим този приятел тук — провлачено кама той. — Най-малко ти би трябвало да ми задаваш такива въпроси.

Тогава Розалия забеляза какво именно държеше той в ръцете си и повдигна тънките си вежди.

— Не ми казвай, че е... твое — измърмори тя и сви блестящите си устни. — Знаеш ли, ако се вгледа човек по-отблизо, може да забележи голяма прилика — тя отметна глава и изведнъж стаята се изпълни с дрезгавия ѝ смях.

Деър преглътна доброжелателните ѝ подмятания. Само Розалия можеше да каже всичко, което ѝ бе на ума, без да се тревожи, че ще предизвика гнева му.

— Сираче е — обясни той. — И като зная колко много Джейд обича котки, си помислих, че може би тя ще му предложи истински дом. Знаеш ли дали е свободна?

— Даже и да не е, предполагам, че като разбере кой си е дошъл, моментално ще разкара останалите — каза Розалия и в очите ѝ заблестяха пламъчета.

Деър я възнагради с най-очарователната си усмивка.

— Розалия, зайче, ти няма да се поколебаеш да помогнеш на старите си приятели и да подържиш това малко сладурче през останалата част от вечерта, нали?

Лицето на Розалия отново бързо доби изтерзан вид.

— Приличам ли ти на човек, който умира от удоволствие да се прави на бавачка заради някакво бебе на дива котка тази вечер? Искам да ти напомня, че мога да си прекарвам времето по-приятно, и на теб това би трябвало да ти е добре известно.

— Ще направя така, че да си струва — настоя той с очарователна усмивка и направи една крачка към нея.

Тя протегна ръце и разтвори пръстите си, за да предотврати приближаването му.

— Не! Точно това имам предвид, Деър Маккалистър — натърти тя, вторачила свиреп поглед във вързопа в ръцете му.

Но тя вече знаеше, че каквото и да каже, няма да има голямо значение. Жените просто като че ли никога не казваха „не“ на Деър.

Докато той отминаваше по коридора с леко подрънкващи сребърни шпори по ориенталския килим, Розалия предпазливо държеше дивото коте и се чудеше как, по дяволите, той все успяваше да я убеди, както и всички други жени, да направи това, на което твърдо се бе противопоставила.

Придържайки съскащото коте на едното си бедро, тя укорително изгледа отдалечаващата се фигура.

— Скъпо ще ми платиш за това, Маккалистър — извика тя зад него. — Хубаво го запомни! — и след една нещастна въздишка тя вече по-меко добави: — Върни се, след като се налудуваш, миличък. Имам да ти разправам много неща.

Откак той ходеше при Розалия, Джейд Су Линг винаги се освобождаваше за него без никакви въпроси, дори отпращаше другите си посетители веднага, за да прекара колкото се може по-дълго време с него. Понякога имаше чувството, че Джейд желае повече неща, отколкото той искаше да ѝ даде. Веднъж ѝ беше казал, че няма какво да предложи на една жена, и макар тя да не се бе съгласила с него, той не

си беше променил решението. Беше му казала, че никога не е срещала друг като него и че се възхищава от диви мъже, мъже без задръжки, които живееха според собствените си правила. В този смисъл тя имаше право. Но и самата Джейд никак не беше глупава. Тя не живееше, тя направо гребеше с пълни шепи от живота, от всичко, което въображението можеше да си представи, че ще получи.

Поради това не се изненада, когато приближи стаята ѝ и видя тънката светлина под вратата и чу мек женски шепот. Той не звучеше като нейния. Озадачен, Деър се поколеба и дори спря. Поради някаква необяснима за него причина почувства, че става неспокоен, дори, че започва да се ядосва. Причината бе именно в този глас, който той чу зад вратата, и сърцето му бързо заби, защото това, което си мислеше сега, хич не му харесваше. Гласът му звучеше като че ли малко познато, но това пораждаше лошо чувство у него. Той си припомни усещането, което бе изпитал преди малко, че го наблюдават от горните прозорци, и пред очите му се завъртяха червени кръгове. Изруга тихо и без да се бави повече, завъртя топката на бравата и влезе в стаята, като че ли имаше пълно право да стори това. Живите му зелени очи премигнаха от изненада, едната му вежда се повдигна и за пръв път от много време насам Деър Маккалистър замръзна на място.

ГЛАВА 5

Деър почти не помнеше, че леко е затворил вратата зад гърба си, след като е влязъл в стаята. Спалнята бе слабо осветена от една-единствена лампа, но от пръв поглед той можеше да каже, че е сбъркал вратата. За един момент се поколеба дали да не се върне назад и да слезе, преди още жената да се е събудила, но в следващия миг зарязва предпазливостта си и свали ръка от дръжката. Суровият, циничен израз се изпари от лицето му, когато забеляза сребристорусата коса, пръсната по бялата възглавница, и устните, нежни като листенца на цвете, леко разтворени в съня. Тя беше закрила с една ръка, свита в лакътя, горната част на лицето си и очите ѝ не се виждаха. Имаше малко, тясно носле с чипо връхче, което ѝ придаваше надменен вид. Той се усмихна на себе си. Погледът му падна върху топлатата ѝ привлекателна уста и не отиде по-надолу.

Пълните ѝ устни подсказваха страстна и буйна природа и веднага привлякоха вниманието му. Изведнъж пожела да има повече светлина, но не искаше да запали лампата, за да не я събуди. Наистина не беше в настроение за разговори. В момента не искаше дори да узнае името ѝ. По-късно щяха да си поговорят, но засега той искаше само да я вземе в прегръдките си и да се любят. Езикът на тялото — това бе единственият език, от който се нуждаеше той сега. Този език казваше много повече неща от думите.

Огледа се бързо, за да се увери, че в стаята няма никой друг, освен тях двамата. Реши, че е чул нейния глас, докато тя е говорела в съня си.

Позволи на тъмния си, опипващ поглед да се разходи по тялото ѝ. Забеляза как гърдите ѝ се повдигат ритмично под нощницата ѝ с всеки лек, равномерен дъх. Главата му се завъртя, всичките му мисли се сляха в една. Тя безспорно бе много привлекателна. Изглеждаше мека и топла. Свеж дъх на пролетни люляци се носеше от кожата ѝ и омайваше сетивата му.

Той я загледа, обзет от силно, почти болезнено желание, каквото отдавна не беше изпитвал. Искаше да зарови пръсти в буйната ѝ коса и да се наслади на уханието и мекотата на сребристите ѝ къдрици.

Докато я разглеждаше, му се стори, че нежните ѝ черти са му натрапчиво познати. Не можеше да си представи къде би могъл да я срещне преди, но сега това не беше най-важното. Общуването, което той имаше предвид, не изискваше някакво представяне, нито пък им беше нужно първо да се запознаят.

Домът на Розалия даваше възможност на мъжа да буйства или да притихне, според настроението си. Деър знаеше, че независимо дали я желаше за един час или за цялата нощ, решението беше просто — трябваше да прекоси стаята и да я вземе в ръце. При тази мисъл желанието, което кипеше във вените му, предполагаше само едно — притежание. Нуждата от жена бе разпалила огъня на страстта му, бе прогонила всички трезви мисли. Хубавата жена в голямото пухено легло изглеждаше чиста и нежна в съня си като ангел, но това по никакъв начин не намаляваше съблазнителността ѝ. При Розалия нямаше ангели, но ако мъжът пожелаеше това, щеше да се намери нещо почти такова. Ако ѝ пуснеше нещо допълнително за старанието, момичето щеше да изиграе всяка роля, която той пожелаеше. Тук всичко беше възможно и нищо не беше забранено. Очите му светнаха, изпълнени с любопитство, и той усети познатото напрежение в слабините си. Обеща си, че в момента, в който напусне стаята, той и момичето щяха да бъдат добри познати. Мислите му се замъглиха, сърцето му заби силно и по вените му потече дива възбуда. Само преди няколко мига беше сигурен, че ще отвори вратата и ще види Джейд. По суровите му устни премина сянка от усмивка. Не можеше да става дума за каквото и да било сравнение.

Той я погледа още миг, опиянен от крехката ѝ красота. Жената въздъхна и покри с ръка гърдите си. Нежните ѝ пръсти се отваряха и затваряха, като че ли бе обзета от агония в съня си. Деър се запита какво ли може да сънува жена като нея. Какви бяха най-съкровенията ѝ желания. Тя си пое силно въздух и сви краката си, увивайки нощницата около коленете си.

Алчният му поглед на воля опипваше тялото ѝ, наслаждавайки се на женските ѝ прелести. Носеше мека, бледожълта муселинена нощница, привързана на врата със синя панделка, която му

позволяваше да види само оскъдна част от млечнобялата ѝ кожа под якичката. Не се нуждаеше от големи усилия, за да си представи зрялото ѝ, пълно с желание тяло под широката дреха. При тази мисъл той прекоси стаята и застана до леглото ѝ. То бе оградено с балдахин от огнена коприна между четирите колони и завесите потрепваха от студения бриз, който се промъкваше през отворения прозорец.

Погледът му се плъзна върху различните части от тоалета ѝ, метнати върху един фотьойл с тапицерия на цветя. Бели памучни чорапи, дантелено бельо. Тревистозелена рокля с висока яка и буфан-ръкави и други най-различни женски красоти бяха пръснати по него. Лекият тънък аромат на парфюма на красавицата се смесваше с упойващия дъх на жена. Мускулите на Деър бяха съвсем обтегнати. Той само гледаше и чакаше.

Като си спомни колко обичаха другите жени тук разни игри и особено колко екзотични и разнообразни бяха тези, които бяха играли с Джейд, Деър почувства как гладът му се изостря. В един момент той спря да диша и я огледа с хищническа стръв. В следващия устата му на опитен съблазнител предвкусащо се изви. Тя беше в забранените фантазии на всеки мъж. Лицето ѝ бе загадъчно и коремът му се присви от грешна тръпка. Изумруден озелените очи на Деър горяха от желание. Приличаше на малка, сочна праскова, която чакаше да я откъснат. Той осъзна колко много жадува да я вземе в прегръдките си. Не можеше да си спомни някой друг път да е бил толкова силно възбуден. Засега смъртоносното преследване бе приключило, но жаждата му за приключения беше неутолима и неговите страсти бяха обладани от други фантазии.

Отиде до шкафа, на който имаше леген и кана с прясна вода, и се изми, като се стараеше да не вдига шум. Въздъхна от удоволствие, когато отми прахоляка от мускулестото си тяло. След това силно го изтърка с хавлия, докато кожата му ме настръхна. Среса косата си с четка, докато тя стана мека като коприна, и се върна до леглото на жената.

Не можеше повече да чака, без да я докосне. Извърна леко глава и духна лампата, която гореше на нощната масичка до леглото. Стаята потъна в мрак. Нощта беше само негова. Седмици не беше вдъхвал упойващия мирис на жена. Тя беше примамливо плаха и той се беше приготвил да изпита всичко, което тя можеше да му предложи.

Нещо силно, топло и много мъжествено се притисна към гъвкавото ѝ тяло. Старлет прогони съня, но не можеше да накара клепачите си да се повдигнат. Тя се беше носила върху пухест облак, когато едно странно усещане се промъкна през завесата на съня ѝ. Но беше ли сън? Да, разбира се, предизвикан от сънотворното, което Джейд ѝ беше дала.

Ръце, устни и топли влажни целувки превръщаха кръвта ѝ в топла мед. Горещите устни се плъзгаха по тялото ѝ, стигаха навсякъде, вкусуваха я инч по инч, пиеха с наслада от сочната ѝ плът. Тя усещаше нечий топъл, влажен дъх по голата си кожа, протъркване на набола брада, което леко я възбуждаше. Облъхваше я мъжки дъх, който се просмука в сетивата ѝ. Тя се бореше с тежката мъгла на съня. Ръцете ѝ се повдигнаха сами, заедно с твърдите мускули на натежалите ѝ крака. Ръце и крака се вплетоха в нейните и по тялото ѝ неволно премина тръпка. Тя се опита да промълви нещо, да го накара да спре, но единственият звук, който успя да издаде, бе един тръпнещ от удоволствие стон. Това бе лошо, знаеше го със сигурност, но някак си изглеждаше съвсем правилно. Изплашена, но сънена и задъхана, Старлет се притисна по-силно, вместо да се отдръпне. Само още една целувка, каза си тя, и ще го накара да стане, но когато тази бавна, дълга целувка свърши, топлиите му чувствени устни се преместиха по тялото ѝ и в следващия миг тя въздъхна в екстаз. Като че ли той я държеше в странна магия, а може би това бе следствие от хапчето на Джейд. „*Да, сигурно от това ще е*“ — помисли си замаяно Старлет. От какво друго можеше така да загуби волята си.

После твърдите му устни отново се впиха в нейните, лишавайки я от последната ѝ капка воля. Боже, нима този глас, който издаваше тихи, гърлени стонове, бе нейният, питаше се тя. Тя се почувства напълно загубена, напълно обезсилена. Докато разумът ѝ още се съпротивляваше, тялото ѝ се отдаваше. Никой друг мъж не я бе целувал толкова порочно. Беше абсолютно неприлично, но сладостно, помисли ужасена Старлет. Питаше се какво ли щеше да изпита, ако се люби докрай с такъв мъж. Тя се изчерви от главата до петите, когато езикът ѝ инстинктивно започна да следва неговия и ръцете ѝ жадно го притиснаха още по-силно. Толкова силно, че стоманените му мускули прилепнаха плътно към извивките на тялото ѝ.

Деър изстена от желание, обхвана хълбоците ѝ с голямата си ръка и притисна бедрата ѝ към пулсиращия си член. Тя усети свободната му ръка да докосва панделките, които придържаха нощницата ѝ, и изхлипа, когато той ги дръпна. Те се развързаха и откриха гърдите ѝ.

Мъжът наведе глава, устните му поеха зърното на едната ѝ гърда, а здравите му, бели зъби нежно се впиха в плътта ѝ. После слязоха по-надолу и започнаха да целуват копринената и плът, вдъхвайки уханието на кожата ѝ. Но когато той започна да гали вътрешната страна на бедрата ѝ и устните му се придвижиха по-ниско, в гърлото на Старлет се надигна протестиращ вик.

— Не... не бива... — каза тя задъхана.

— Искам да те опитам цялата, сладка моя — измърмори той и устните му докоснаха потръпващия ѝ корем. — Не ме отблъсквай, просто се остави на удоволствието. Ако не ти харесва, кажи ми и аз ще престана... но мисля, че ще ти хареса — той започна да хапе леко плътта ѝ — ...дори страшно много.

Устните му се впиха по-силно, но страстно. Той прокара езика си по чувствителната издатина в гнездото от пухкави къдрички, засмука я, притискайки я силно.

Старлет извика, когато устните му докоснаха най-интимното място от тялото ѝ, а топлината в слабините ѝ нарасна болезнено. Звездопад от искрящо удоволствие заля тялото ѝ. Това бе необуздано чувство, волята ѝ бе напълно победена и тя трепереше от страст и страх. Но нямаше как да възпре вълните на екстаза, който той предизвикваше. Тялото на Старлет се мяташе и извиваше, всеотдайно и ликуващо. Когато и най-малкото мъждукащо пламъче в слабините ѝ угасна напълно и тялото ѝ престана да потръпва при допира на устните му, тогава тя разбра какво се беше случило.

Господи, тя се бе отдала диво, до забрава, на този напълно непознат мъж. В един момент тя не можеше да повярва какво бе станало между тях. Сигурно само сънуваше. Но тогава почувства голото му тяло да се плъзга нагоре върху нея, твърдият му penis започна да изгаря бедрата ѝ като нажежено желязо и Старлет осъзна ужасяващата реалност. Тя започна отчаяно да мята главата си. Но той не забелязваше вече нищо. Шепнеше и нещо, приближил лице до

нейното, говореше ѝ луди, възбуждащи неща, които накараха горещите вълни у нея да се надигнат отново.

— Аз те накарах да гориш, сега ти ще направиш същото за мен — каза той. — Сега ще проникна в теб и ти ще поемеш всеки мой инч, за да укротиш огъня, който подпали в тялото ми.

Той ѝ говореше ужасни неща, които я накараха да се изчерви цялата. Но мислите на Старлет бяха насочени към онази част от тялото му, която се притискаше към нея. Чу как той простена, когато пенисът му докосна топлата влага между краката ѝ, почувства тръпките, които разтърсиха тялото му.

Деър беше толкова погълнат от любовната игра, толкова потънал в облака от желание, че не забелязваше нищо друго. Беше легнал върху нея — готов, насочен, задъхан. Тя беше толкова малка и крехка под него, че той си помисли дали няма да я нарани. А най-малко от всичко желяеше да причини болка на това деликатно същество. Затова се стараеше нежно и бавно да проникне в нея, като в същото време наведе глава и пое с устни набъбналото зърно на гърдата ѝ.

Дъхът ѝ отново се беше учестил. Неудържима страст обзе и двамата. Той провря пръсти между телата им, за да разтвори копринените гънки и да улесни проникването.

Тя се беше впила в раменете му и искаше да крещи от чувствата, които бушуваха у нея. Беше толкова хубаво, че не можеше да повярва. Но в момента, в който му се отдаде напълно, тялото му се напрегна и мускулите му се изпънаха от женския крясък, който изпълни къщата.

— Къде, по дяволите, изчезна той! Ще го накарам скъпо да ми плати за това!

Деър стисна зъби, когато прозорците на публичния дом потрепераха от писъка, и пламенността му угасна.

— Да върви по дяволите! — изръмжа той и се отдели от топлото тяло на желяещата жена, която в този момент се скова в ръцете му.

Вратите започнаха да се отварят една след друга, множество любопитни очи занадничаха иззад тях. Мъжете се отдръпваха от дългия коридор, когато Розалия Валдес профучаваше покрай тях. Стегнатите ѝ в корсета гърди се надигаха яростно.

— Деър Маккалистър, измъквай бързо задника си от кревата и ела да свалиш пумата от копринените ми пердета! — крещеше тя.

С възмутена въздишка той стана от леглото и бързо напъха дългите си крака в панталоните, когато Розалия се спря пред последната врата в коридора — тяхната врата.

Старлет се беше покрила със завивките, лежеше притихнала и го оглеждаше изпод спуснатите си клепачи. Сега лунната светлина се промъкваше между гънките на пердетата и осветяваше орловия му профил, високите му, изпъкнали скули и силните му мускули. Никога не си беше представяла, че един мъж може да изглежда красив, но той наистина беше. В гърлото ѝ заседна буца, като си помисли това, и очите ѝ блеснаха, плувнали в сълзи.

На вратата рязко се почука.

— Зная, че си тук — извика Розалия. — Имаш три секунди да се измъкнеш!

Деър отвори широко вратата, прекрачи прага и се изправи пред побеснялата мадам.

Тъмните очи на Розалия бълваха огън, когато се втренчи в него.

— По дяволите, Деър, дала съм всичките си спестявания за тези пердета и да горя в пъкъла, ако позволя да се търкалят като развалени спагети по земята!

Деър прокара пръсти през косата си и каза много по-спокойно, отколкото се чувстваше:

— Успокой се, съкровище, ще се погрижа за това.

— Най-добре, мистър, да сториш това веднага! — нареди тя, без да се предава.

Деър мърмореше ядосано под носа си, задето толкова грубо го бяха прекъснали, и пристъпваше от крак на крак. После тръшна вратата зад себе си и тръгна по коридора. Розалия подтичваше зад него и проклинаше.

Тя трепереше, когато спусна крака от леглото. Трябваше да се измъкне, преди той да се върне отново. Споменът за прегръдките му я измъчваше и Старлет ядосано се опита да се оправдае. Просто не можеше да повярва, че е позволила на Деър Маккалистър такива волности с тялото ѝ. Единственият начин, по който можеше да измие срама си, бе да приеме, че не е била на себе си. Все пак, никак не бе лесно да признае, че най-големият ѝ враг я бе прелъстил без всякакви усилия. Какъв тип жена би му позволила да върши такива неща? При

това всяка минута да ѝ доставя такова удоволствие! Тя потрепери от надигацията се у нея срам и отвращение. Не можеше да мисли повече за това, без да се разплаче. Не беше плакала от толкова време. Сигурно, ако се разплачеше, нямаше да може повече да спре. В отчаянието си тя потърси нещо, с което да скрие голото си тяло, и треперещите ѝ пръсти намериха намачканата нощница. Бързо я облече и въздъхна с облекчение. Знаеше, че може да се измъкне само по един начин. Тръгна към една тайна врата. Когато той се върнеше, щеше да види, че е изчезнала, и навярно нямаше да може повече да си спомни добре как изглеждаше. Когато вратата се затвори с тихо проскърцване зад нея, Старлет бързо захвърли нощницата. Навлече кожените си дрехи, които беше оставила на пода до тайния изход зад стената в стаята на Джейд — предишните собственици бяха построили катакомбите, за да могат да се крият от нападенията на индианците, но някои от клиентите на Розалия ги използваша по други причини. Тя въздъхна с облекчение. Едва тогава забеляза, че внезапното движение беше разкървило ръката ѝ. Имаше късмет, че куршумът на Маккалистър беше минал през коженото ѝ палто и само леко беше одраскал кожата ѝ, но въпреки това щеше да ѝ остави белег като вечен спомен от смъртоносната им среща в планината. Тя си спомни тялото му, когато бе проникнал в нея, когато бе целувал гърдите ѝ. Спомни си миризмата на тютюн и уиски, толкова типична за него, и разбра, че никога няма да забрави тази нощ.

В ролята на Рейвън Старлет винаги се контролираше. Втората от двете срещи с него се бе изплъзнала от контрола ѝ. Нито един мъж не бе успявал да я обезоръжи така, както бе направил Маккалистър. Влага замъгляваше погледа ѝ. Какъв огън бе запалил той в тялото ѝ, че я бе накарал да пожелае да му отдаде всичките си мисли и чувства, волята си. И сега, когато беше възбудил страстта ѝ, тя не можеше да забрави този главозамайващ връх на удоволствието, който бе изкачила с него. Дори сега, при мисълта за ласките му, тялото ѝ отново бе залято от сладостна тръпка. Още по-озадачаваща бе отпадналостта, която беше заместила обичайната ѝ твърдост и енергичност. Внезапно осъзна, че удоволствието я беше отпуснало и я беше накарало да се чувства като малко мъркащо котенце. Маккалистър ѝ бе дал сексуална наслада. Тя се закле, че това никога няма да се повтори. Това чувство бе твърде обезоръжаващо за нея и тя не можеше да се съгласи с него. Рейвън никога нямаше да бъде равностоен противник, ако ходеше със замаяна

от удоволствие глава и с толкова отпуснати мускули, че мисълта, за каквато и да е схватка сега само я караше да се прозява.

Старлет изведнъж се почувства ужасно изморена. Но знаеше, че не може да си позволи да изгуби и една минута. Като се смъкна до стената, тя с последни сили държеше очите си отворени. Знаеше, че сънотворното, което Джейд ѝ бе дала, ѝ бе помогнало да си почине, но също така то бе повишило и нейната сексуалност. Старлет и Джейд отдавна бяха добри приятелки. В миналото тя често се нуждаеше от довереница и никой друг не умееше да пази така добре тайни, както Джейд. Знаеше, че Джейд само се бе опитала да ѝ помогне, като се бе погрижила за раната ѝ и я беше накарала да остане при нея, но Старлет осъзна, че в бъдеще трябва да бъде по-предпазлива, когато се крие тук. Това, от което най-много се страхуваше, се бе случило. Деър Маккалистър беше разбрал, че Старлет Тримейн беше Рейвън. Деър Маккалистър! По дяволите! Той не само бе нахълтал в светилището, където се пазеше тайната на Рейвън, но и едва не бе отнел девствеността ѝ. Изведнъж хубавата ѝ уста потръпна. Мъже! Всички бяха еднакви, помисли си гневно тя и тръсна русата си коса, която се разпиля по раменете ѝ. Винаги ѝ доставяше удоволствие да разиграва такива като Маккалистър, но Старлет вече знаеше, че занапред ще трябва да е по-предпазлива с него.

Само няколко души бяха посветени в тайната ѝ. Те никога нямаше да я издадат. Много ѝ се искаше да даде урок на Маккалистър. Особено след тази нощ. Но знаеше, че сега не му беше нито времето, нито мястото. Нужно бе само търпение. И той отново щеше да дойде при нея. Имаше и други начини да се укроти диво животно и следващия път може би Рейвън щеше да бъде победител.

Очите ѝ потъмняха, като си спомни как бе загубила един много близък за нея човек заради един такъв бандит като Маккалистър. Устните ѝ отново се опънаха при мисълта какво му бе позволила да направи с нея. Още по-лошо бе това, че тя също бе участвала, задъхана и стенеца. Плътта ѝ като че ли изгаряше там, където ръцете му я бяха докосвали. А той я бе докосвал навсякъде.

Изведнъж ръцете ѝ се изпотиха и тя ги притисна към свития си корем. Не можеше да каже на никого какво се бе случило. Дори и на Джейд, на която винаги бе доверявала надеждите и мечтите си. Нейните грешни чувства бяха предизвикани от него, от човека, когото

тя се бе заклела да унищожи, преди да се завърне в Текила Бенд. А той я бе хипнотизирал напълно.

И сега, когато ранчото на Маккалистър беше по право негово, тя не се и съмняваше, че той ще се бори до смърт, за да вземе това, което законно му принадлежеше. Трябваше някой също толкова лукав и силен да го накара да го продаде и да замине. Силен като стихия, красив като дивак, той беше най-привлекателният мъж, когото бе срещала. Това признание, дори и направено само пред самата нея, я измъчваше. И това, което бе още по-лошо и за което тя не искаше да мисли, бе, че непоносимата жегата в съседната стая бе предизвикана от собственото ѝ учестено дишане и от силното пробождащо усещане, което дори и сега изпитваше в слабините си. В коридора се чуха стъпки. Старлет замръзна.

— Кой е? — прошепна тя тихо, като се приготви да избяга. Знаеше, че сега е моментът, преди той да е открил скривалището.

— Джейд — отвърна приятелката ѝ.

Старлет въздъхна с облекчение, когато красавицата от Ориента се появи. Джейд държеше високо една запалена лампа. Беше дошла да помогне на Старлет, в случай че приятелката ѝ се нуждае от това. Така се грижеха те една за друга.

— Много се разтревожих, като разбрах, че Маккалистър е бил при теб. Добре ли си, скъпа?

Старлет кимна мълчаливо. Нямаше вяра на гласа си. Тя доверяваше живота си на това момиче. В това отношение то бе незаменимо. Джейд работеше при Розалия, защото обичаше силата на парите. Веднъж вече бе станала държанка на могъщ главатар — още преди да успее да избяга от страната си, и се беше заклела никога да не става робиня на друг мъж. В това отношение тя приличаше на Старлет. Тъмните ѝ очи огледаха лицето на Старлет.

— Нищо не ти направи, нали?

— Добре... се чувствам — измънка Старлет. — Хайде да се измъкваме оттук.

Джейд се завъртя и тръгна напред. Старлет я последва. Трябваше само да се обърнат и да тръгнат по тесния коридор, който се сливаше с друг, после да стигнат до стълбите и да се спуснат надолу. След това имаше само още няколко крачки до една врата, през която се излизаше на една тайна пътека покрай реката.

Като Рейвън тя често беше минавала по тези коридори. Джейд Су Линг знаеше какво е приятелство. Тя нямаше да издаде тайните й. Дори и заради Маккалистър.

Тогава Старлет мълчаливо се закле. *„Ще се срещнем още веднъж на друго място и по друго време, Маккалистър. И следващия път ти няма да имаш никакви шансове срещу мен!“*

По-късно Деър много се чуди къде е изчезнала тайнствената жена. Но вече беше много късно, а той бе ужасно изморен. Отпусна се на леглото и преди да се опита да мисли, полузатворените му клепачи паднаха тежко. Напълно изтощен, той спеше дълбоко. Тъмнокосата му глава се бе сгушила в меката възглавница. Уханието й още бе в стаята и в мислите му. В съня си той продължаваше да усеща меката кожа и твърдите, високи гърди. Не трябваше да забрави да пита Розалия кое е това момиче. Защото в едно нещо бе сигурен. Искаше я отново и то много повече от всяка друга жена, която можеше да си спомни.

*А пурпурните коприни на завесите старинни
пълнеха нощта пустинна с ужаси при всеки звук.
Примълнял до изнемога, в зло предчувствие, в
тревога,
аз се ободрявах строго: — „Някой гост дошъл е тук!
Тук е някой гост нечакан, закъснял без покрив тук;
някой гост — и никой друг!“*

ГЛАВА 6

От ранни зори още денят бе прекрасен е безоблачен. „Чудесен ден за пазар“ — помисли си Старлет Тримейн. Стана и дръпна завесите на спалнята си. Небесносините ѝ очи огледаха улицата и видяха наизлезлите хора, които сновяха нагоре-надолу. Набързо довърши тоалета си, реши да пропусне закуската и за двадесетина минути беше готова.

Преди годишната вечеринка, която църковното настоятелство даваше, градската шивачница беше отрупана с поръчки. Тя беше само след две седмици и Старлет знаеше, че трябва да слезе долу навреме, за да поздрави първите клиентки.

Както предполагаше, пред вратата вече стояха няколко жени и чакаха да отвори.

— Добро утро, госпожи — поздрави тя приветливо, усмихна се и отвори широко вратата.

Жените влязоха и се наредиха една зад друга.

— Влезте вътре да поразгледате. Имам да свърша още едно-две неща набързо и веднага ще дойда при вас. Май ще имаме тежък ден — каза тя на шивачката Хуанита, която я бе последвала в работилницата в дъното на магазина.

— И аз така мисля — отвърна Хуанита.

Тя окачи пелерината си на една кука и седна до дългата маса, където прекарваше работния си ден, заета с шиенето на дрехите, които Старлет измисляше.

— Казах на Карлос, че вероятно ще се върна чак след осем — кафявите ѝ очи погледнаха разтревожено, въпреки усмивката ѝ. — Разбира се, близначките дотогава ще са подлудили горкия човечец. Аз успявам да се справям, когато нощем той остава да работи в хотела, но той...

Старлет знаеше, че Карлос често се оплаква от грижите си за децата. Но трябваше да го прави, за да може Хуанита да работи. Според нея на него не му тежеше толкова това, колкото фактът, че жена

му също трябва да работи, за да свързват двата края. Карлос бе добър човек, но имаше един грях — твърде много мъжка гордост.

— Ще се справи — увери тя Хуанита. — И той, и децата могат само да се радват, че прекарват времето си заедно. Аз още си спомням с радост прекрасните моменти, които сме прекарвали заедно с татко. Твоят Карлос и момичетата сега преживяват мигове, за които ще пазят вечно спомен.

Хуанита благодарно ѝ се усмихна.

— Вие като че ли винаги знаете какво да кажете, за да ме развеселите. Gracias, senorita, че ми помагате да не се чувствам толкова виновна, че ги оставям всеки ден. Ако някой път мога да ви помогна с нещо, само ми кажете.

— Няма нужда да ми благодариш, Хуанита. Нима не помниш, че сме приятелки. Ти и без това правиш много за мен, като ми помагаш в магазина. Аз наистина не зная как бих се справила с работата без помощта ти.

Старлет чу, че звънецът на вратата издрънча.

— Като стана дума за това... мисля, че е време да започваме.

— Винаги, когато кажете, съм готова — бодро отвърна Хуанита.

През останалата част от деня работиха бясно, без секунда почивка. Жените пристигаха една след друга цяла сутрин, а също и следобед. Старлет и Хуанита не повдигаха нито за миг глава, за да могат да изпълнят всичките поръчки.

Тъй като не се страхуваше от работа, Старлет не се оплакваше от дългите часове, прекарани в магазина. Тя бе висока, слаба, грациозна и винаги елегантна. Носеше светлорусата си коса скромно, но изискано. Винаги се усмихваше на всички. Изразителните ѝ очи блестяха, жадни за живот. Очертани от гъсти черни мигли, очите ѝ бяха с цвят на тюркоаз. Те бяха най-красивото нещо, което притежаваше.

Тя не отричаше, че е хубава. С готовност обаче признаваше, че има други, много по-красиви и с много повече поклонници от нея. Рядко излизаше с някого на обществени места, освен с Джейк, а напоследък бе започнала да избягва да излиза и с него. Ако имаше нещо, което Старлет обичаше, това бе работата ѝ. От първия ден, в който отвориша магазина, тя се отдаде само на неговото процъфтяване. Поръчваше лично всички тъкани, а също така измисляше и модели,

като използваше въображението си и не разчиташе на други кройки. Роклите ѝ веднага се продаваха.

Лелята на Старлет, Хилда, пълна и весела матрона, работеше с не по-малко усърдие и винаги бе редом с нея, но в началото на седмицата я бяха извикали в Санта Фе, за да се грижи за болната си сестра, и не я очакваха до няколко дни. Тъй като бяха в намален състав, а още десетина жени чакаха за проба, Старлет се радваше, че никоя не дава признаци на недоволство, а всички изглеждаха доволни от това, че поне за малко могат да се отпуснат и да разменят клюки с приятелките си.

Старлет прибра един немирн кичур, паднал на нежната ѝ буза, и продължи да набобжда една розова панделка по края на роклята на Лора Мийкър. Диплите на полата и бухналите ръкави с малки кадифени панделки щяха да прикриват широките ѝ бедра, точно както бе предвидила. Повечето ѝ клиентки никога нямаше да разберат тънкото умение на Старлет да ги прави да изглеждат възможно най-елегантни. Това не ѝ пречеше да се старае и да е доволна от резултатите от работата си.

Тя знаеше, че повечето ѝ клиентки имат големи семейства и много деца на ръцете си. Съпрузите им нямаша време да ги отменят. Беше помислила, че ще бъде хубаво, ако в магазина има един кът, далеч от шума на колите по улицата и от хорската глъчка. Там дамите биха могли да седят и да чакат реда си. И тя бе пригодила едно помещение за тази цел. Дамите бяха възхитени и изпълнени с признателност. От това магазинът получи още по-голяма клиентела. Толкова голяма, че понякога се налагаше Старлет до късно да държи отворено.

Дори и сега имаше няколко жени. Те бяха приближили столовете си до уютната камина, където огънят весело бумтеше. Седяха и отпиваха чай от порцеланови чаши. Слушаха последните новини и клюки, доволни, че могат да си починат.

Докато работеше, Старлет чуваше откъслечни фрази от разговора. Не се изненадваше, че разговаряха само за Деър Маккалистър. Тя, както и всички останали, знаеше, че се е завърнал в града нежелан, но решен да остане. Носеше се слух, че не бяха изминали и двадесет и четири часа от пристигането му, а градският

смелчага Били Клайд Фрейзър, който явно се имаше за по-бърз и поточен стрелец, бе започнал да се хвали навсякъде, че ще докаже това.

Засега Маккалистър и Фрейзър още не се бяха срещали, но това можеше да стане всеки момент и неминуемо двамата мъже щяха да открият стрелба един срещу друг. Що се отнася до Старлет, тя бе на мнение, че мъже като Маккалистър създават лошо име на града, в който живеят. А и никой не би желал да ходи на пазар, когато по улиците се разхожда убиец.

Старлет приседна назад, огледа доволно Лора Мийкър и работата си, после ѝ се усмихна и я погледна в очите, където бяха стаени много въпроси.

— Няма да има мъж на вечеринката, който да не завиди на твоя Робърт — каза тя и жената ѝ се отплати с благодарствена усмивка.

— Винаги си много любезна, мила — отвърна Лора. — Но все пак е приятно да те слуша човек.

Тя свърши засега с нейната рокля и я освободи. Оставаше ѝ само да пришие панделките. На свой ред Лора отиде до витрината, която гледаше към главната улица, и застана до нея, за да забрави за миг грижите си, докато по-малката ѝ сестра изпробваше своята рокля.

Старлет не забелязваше как Лора жадно мести погледа си нагоре-надолу по тротоара, но след няколко мига я чу как възкликна:

— Господи, момичета... бързо! Елате да видите... Май това е той!

Думите ѝ паднаха като гръм от ясно небе и объркаха реда в магазина. Младите дами, забравили всичко друго, се спуснаха потраквайки с токовете си и шумолейки с полите си към витрината при Лора.

— Къде е? — попита сестра ѝ Ребека и заизвива врат, за да види по-добре, и заби поглед през стъклото.

Лора свали напарфюмираната кърпичка от потното си чело и дръпна надипления на витрината плат.

— Виж... ей там. До оня мъж, който сега излезе от Рейлиз Дженеръл. Това е Деър Маккалистър. Знаем, че е той. И погледни, моля те, кой го е хванал под ръка! — Малката ѝ строга уста се сви неодобрително. — Винаги съм казвала, че тази жена е страшно нагла!

— О, Боже! Погледни! Улицата започна да опустява — намеси се развълнувано Рита Гилермо. — Обзалагам се, че Били Клайд вече е

тръгнал насам.

— Чух, че пратил бележка на Деър да се срещнат по обяд — каза Ребека. — Ако питате мен, Били Клайд е само един дърдорко.

Тротоарите вече съвсем бяха опустели, но всички прозорци, които гледаха към Мейн Стрийт, бяха претъпкани с хора. Лошата вест обикаляше винаги бързо града. Беше се разчуло, че Деър Маккалистър най-последно се е появил на улицата.

Никой не беше сигурен дали Маккалистър е приел поканата на Били или не. Истината бе, че Деър преживяваше от револвера си и ако искаше да спаси репутацията си, не му оставаше нищо друго, освен да се срещне с Били Клайд.

Старлет погледна към часовника върху камината. Беше 11.30. До 12.00 оставаше половин час. Никой не можеше да каже какъв ще бъде резултатът и кой от двамата стрелци ще остане жив. За Маккалистър се говореше, че е бърз като светкавица и още не му се е случвало да бъде победен. Били Клайд беше достатъчно глупав, за да не се притеснява от това. Толкова дълго беше слушал собствените си хвалби, че явно вярваше, че краят ще бъде щастлив за него. Старлет не можеше да разбере каква е причината мъже да се държат толкова глупаво, но тъжната истина бе, че градът им се бе напълнил с жестоки убийци и ни най-малко не се нуждаеше от още един.

За лошо или добро, Маккалистър беше вече тук и нямаше вид на човек, който бърза да си замине. Старлет си бе дала дума да не се присъединява към суматохата, която бе предизвикала появата му. Затова нямаше намерение да застава до прозореца. Гласът на Лора стигна до нея.

— Ти какво мислиш, Старлет? Това той ли е, или не е?

Жените не помръдваха от витрината. Чакаха Деър и дамата му да минат край тях. Напрежението им се увеличи, а с това и развълнуването им писукане.

— Наистина не ме интересува, Лора — каза простиичко Старлет.

— Ами, мисля, че грешиш — подметна Рита, след като бе огледала подробно високия мургав мъж.

Тя определено бе очаквала да види някакъв як мъжага с клатушкаща се походка, от когото всеки момент можеше да се очакват изненади, но, като се вгледа по-отблизо, Рита остана разочарована, защото той не отговаряше ни най-малко на представата ѝ.

— Зная, че го няма от доста време и трябва да се е променил, но този едва ли ще е той — каза Ребека.

Лора бързо се намеси в разговора.

— Той е! Казвам ти! — извика тя. — Помня снимката му във вестника след онази престрелка в Ел Пасо миналата година. Да ти кажа, няма да забравя нещастieto, което се случи с горкото момченце, което изтичало под куршумите и беше убито — тя размаха обвинително пръст към двойката, която вече бе съвсем близо до магазина. — Този човек е виновен за това!

Жените продължаваха да го разглеждат. Погледите им бяха изпълнени едновременно с любопитство и със смущение.

Непознатият беше гладко избръснат и безупречно облечен. Носеше хубаво черно палто, тесни панталони, които подчертаваха мускулестите му крака, и красиво изработени кожени обувки, които блестяха, току-що лъснати. Беше стиснал черна пура между пълните си, чувствени устни. Бялата му риза беше от коприна, копчетата на ръкавите, с инкрустирани оникси и диаманти, отразяваха слънчевата светлина. Походката му беше лека и елегантна. А под периферията на черната му шапка изсечените му черти бяха много красиви.

Жените не можеха да повярват на очите си. Той нямаше заплашителния вид на закоравял разбойник. Чули за ужасните дела на Деър Маккалистър, дамите си представяха съвсем друг човек. Сега бяха разочаровани. Къде ли се беше спотаил звярът, когото очакваха?

Той определено не изглеждаше като човек, чиято единствена цел в живота бе да убива хладнокръвно. Но те знаеха, че понякога видът лъже. Поне се надяваха тайно, че в този случай е така. Черните очи на Рита Гилермо бяха потъмнели още повече от съмнение.

— Не зная, искам да кажа, че този човек ми прилича повече на картоиграч, отколкото на наемен убиец.

Разочарованието им стана още по-голямо, когато го видяха как поздравя с любезно повдигане на шапката си една млада жена, която мина край него, повела няколко хлапета със себе си. А когато малкото ѝ момиченце изпусна парцалената си кукла, той изостави дамата си и отиде при него, наведе се и я постави в ръцете на детето. После му се усмихна нежно и го погали по главичката.

— Небеса! Той, изглежда, е и възпитан и има добро сърце — потресено измърмори Ребека.

Публиката в шивачницата го гледа мълчаливо известно време. Сега дори и Лора бе започнала да се разколебава.

— Е... може, все пак, и да греша — призна тя глуповато.

Жените продължиха да гледат след него. Ентусиазмът им се бе поохладил. Мъжът се изправи, пожела приятен ден на майката и на децата и отмина надолу. Точно тогава един порив на сухия вятър отметна палтото му от здравето му мускулесто тяло и откри тайната награда. Жените до витрината на шивачницата замръзнаха при вида на револвера, който висеше на дясното му бедро.

Строгата физиономия на Лора още веднъж се оживи.

— Казах ви, че е той — тя се извърна и потърси с поглед Старлет. Като видя, че е спряла да шие и се е изправила до тезгяха, Лора я повика: — Старлет, ела и ти! Той не може да разбере, че го гледаме.

Те мълчаливо размениха погледи и Лора се засмя:

— Трябваше да се досетя, че ти не би се интересувала. Той всъщност е доста красив. Красотата му е малко... първична, но съм чувала, че някои жени намират това за привлекателно. Разбира се, ти и след милион години няма да си от тях, нали?

Бузите на Старлет поруменияха от тези думи, но в следващия миг кръвта ѝ се смръзна, когато чу, че Ребека възкликна:

— Божичко! Той идва насам, Старлет!

Думите ѝ разклатиха самообладанието на Старлет. Тя се олюля и при това движение събори кутийката с перлени копчета, които още не беше прибрала, и ги разпиля по пода, но дори не забеляза това. За един миг се озова до витрината, забравила предишната си сдържаност. Не можа да си поеме въздух, когато надникна зад завесата и видя, че той наистина крачеше към магазина. Беше вече толкова близо, че тя чуваше звънтенето на сребърните му шпори и лекото потракване на токовете на ботушите му по дървените греди на тротоара. Изведнъж той като че ли усети, че тя го гледа, и очите им за малко не се срещнаха. Старлет потрепери, като че ли той отново бе погалил най-интимното място на тялото ѝ. С изненада отбеляза, че няма нищо смразяващо в очите, които като че ли се забиваха в нейните. Те бяха особено светлозелени със златисти точки и кръгове около тях, като горски извор, целунат от лятното слънце. Тя не пропусна да види, че в погледа му се спотайва следа от тъга и болка. В очите му гореше див,

тайнствен плам, който накара сърцето ѝ да се вледени от страх. Това бяха очи, видели много, и то неща, които щяха да я накарат да трепери, бе убедена в това. Запита се на колко ли години беше. Тридесет и три, тридесет и пет! Убиваше с лекота и несъмнено бе по-бърз от мнозина други, защото за наемен убиец бе доста стар — повечето от тях умираха още на младини, и то от жестока смърт.

Старлет продължи да го разглежда. Мислеше си, че плътната завеса, надиплена на прозореца на витрината, я скрива добре. Дори и да искаше, тя знаеше, че не би се отдръпнала. Беше видяла достатъчно скитащи се каубои и закоравели вакерос.^[1] Повечето от тях бяха попаднали в затвора за нарушаване на обществения ред, тъй като бяха стреляли в бара. Но те не бяха убийци, а просто гуляйджии.

Този мъж беше наемник до мозъка на костите си. Говореше се, че убива, без изобщо да са го предизвикали, че ръцете и душата му са покрити с кръвта на безброй жертви, застреляни от него.

Да, той щеше да превърне в ад живота на града. Старлет не се съмняваше ни най-малко. Това я върна към действителността. Тя превъзможна обзелата я паника и нареди на Ребека, която бе най-близо до вратата:

— Бързо, заключи!

Момичето хвана с треперещи ръце ключа. То дишаше тежко от възбуждане.

— За Бога, побързай! — извика ѝ Старлет.

— Бързам! — изпищя тя.

Твърде късно. Кракът вече бе стъпил на прага. Сребърните шпори извънтяха. Старлет замръзна. Топката на бравата бавно се завъртя.

[1] Скотовъдци (исп.). ↑

ГЛАВА 7

Звънчето над вратата издрънка и пантите изскърцаха, когато тя се отвори широко. Изведнъж в света на Старлет нахлу висок мъж с широки рамене и тъмно лице. Тя притаи дъх. Как бе възможно да намира такъв негодяй за симпатичен? Отмествайки насила погледа си от него, тя се обърна към жената, която стоеше редом. Имаше източни черти и бе изключително красива. Старлет я познаваше добре, но след като знаеше, че Джейд не би одобрила откритата проява на тяхното познанство, запази за себе си поздравите към нея.

— Добро утро, дами — каза Маккалистър. Зелените му будни очи обходиха стаята и жените, като запазиха израза на особено бдителна съсредоточеност.

— Добро да бъде — отвърна Старлет, стараяйки се да остане колкото е възможно по-спокойна. — Мога ли да ви бъда полезна с нещо, мистър?

Тя почувства как кръвта се отдръпва от лицето ѝ, когато неговият твърд поглед са спря на нея отново, изучавайки я внимателно.

— Надявам се определено да можете, мадам. Бих искал нещо по-специално за моята приятелка — поясни той с дълбок и чист глас, което я изненада. Сякаш в стаята нямаше никой друг, освен нея, макар че останалите жени продължаваха просташки да го зяпат. — Нещо красиво... нещо, което да подхожда на една дама.

Ясно се чу въздишка на негодувание и изненада от страна на жените, които стояха до прозореца. На Старлет ѝ се искаше жените да не забравят кой бе човекът, на когото се противопоставяха. Той би могъл да ги изпозастреля всичките, ако направеха нещо, което не му се харесваше. Тя задиша дълбоко и се молеше да няма никакви сцени.

— Аз... с удоволствие бих потърсила нещо, мистър, но вероятно вие няма да имате нищо против да дойдете някой друг път... когато не сме толкова заети. — Когато той се намръщи, тя побърза да поясни. — Виждате ли... днес просто нямаме свободни хора, а на мен ще ми бъде много неприятно да ви карам да чакате напразно.

— Но аз съм търпелив човек, мис...

— Тримейн — допълни тя меко.

— Аз не бързам. Нямам нищо против да почакам, мис Тримейн.

Погребани спомени, болезнени емоции изведнъж обхванаха Старлет, макар че тя можеше да се чуди само защо. По някаква странна причина Маккалистър предизвика образи и настроения от някакво друго време. Агонизиращи емоции, които бе потискала, макар и погребани, сега се изляха върху нея. Да, мъжът, когото тя бе познавала отдавна, много приличаше на Маккалистър, макар тогава да беше много по-млад.

Висок, тъмнокос, с някаква грубовата красота и подкупваща усмивка, но всъщност ледено студен до мозъка на костите. Старлет бе разбрала години по-късно, след смъртта на баща си, че мъжът, който бе влязъл сега, се бе промъквал в леглото на мащехата ѝ почти всяка вечер като любовник на Касондрия — един от многото през онези години.

И най-важното, тя никога не бе забравила, че той беше там през онази същата вечер, когато баща ѝ умираше. Онази същата вечер, когато тя бе чула баща си да вика нейното име и да моли мащехата си да му помогне. Но Касондрия бе отказала и бе изплашила Старлет толкова много, че момичето ужасено отказваше да напусне стаята си. Макар че това се бе случило преди седемнадесет години, болката от онази нощ щеше да остане завинаги в нея така жива, сякаш всичко това бе станало вчера.

Тя забеляза как очите на Маккалистър се присвиват.

— Ако все пак настоявате, тогава мис Су Линг и аз ще дойдем в удобно за вас време, мадам. Да речем, утре следобед?

Старлет преглътна с мъка, мислите ѝ летяха през главата. Тя и Джейд Су Линг с времето бяха станали приятелки и Старлет ѝ бе шила модни дрехи. Тя не понасяше обстоятелството, че Джейд настояваше да прикриват своите взаимоотношения поради опасността от накърняване репутацията на Старлет в обществото. Старлет се бе подчинила на желанието на приятелката си, но в момента бе страшно изкушена да наруши тази тайна и да пренебрегне последствията. Тя срещна тъмния поглед на Джейд, забелязвайки предупредителното послание в кафяво оцветената дълбочина на нейните очи.

„Не се пали, Старлет, и не позволявай на сърцето си да командва ума. Няма да ми е приятно ако направиш това, а и за нас двете ще бъде по-добре, ако нещата останат така.“

Тя леко кимна и устните на Джейд се разтегнаха в благодарствена усмивка. В този момент Хуанита се втурна напред в помощ на приятелката си, предлагайки с усмивка решение, което се надяваше да бъде приемливо.

— Вероятно ще можем да направим нещо, сеньор — каза тя любезно, заставайки до работодателката си. — Ако мислите, че това няма много да ви забави, аз ще обслужа другите дами, а сеньорита Тримейн ще се погрижи за вас.

Той наклони глава.

— Благодаря, това е страшно любезно от ваша страна, мадам. — Испитателните му очи се отправиха към Старлет. — Това ме удовлетворява... какво ще кажете вие, мадам?

— Мисля, че е напълно приемливо — отвърна Старлет. Тя се молеше да може да го изкара от магазина си за по-малко от двадесет минути, защото, хвърляйки бърз поглед към часовника, бе забелязала, че вече е почти обяд!

За нейна изненада Маккалистър бе деликатен и ценеше нейното време, но също така бе очевидно, че той няма да се задоволи, с каквото и да е. Имаше много добър вкус, нещо, което Старлет не можеше да не признае пред себе си.

Тя им бе показала няколко неща: ирландски дантелен шал, шапка с цветя и фин воал, ръкавици от ярешка кожа. Също и чифт тюркоазни обици.

Деър одобри избора ѝ и учтиво каза:

— Всичко е наистина много красиво, но не е това, което имах предвид. Имате ли нещо против да ни покажете още нещо?

— Не, разбира се, че не — отвърна тя, като продължаваше да търси със старанието на златотърсач, копаещ в златна мина.

„Моля те, моля те, Господи, дано да намеря нещо, което да го задоволи напълно!“

И след малко... еврика! Той приключи пазаруването с покупката на много красив комплект — гребен и четка за коса със сребърна дръжка. Дори и не мигна с очи, когато му каза цената, а просто отброи няколко банкноти от пачката, която бе прехванал със златна щипка.

Изцапани с кръв пари.

Тя се поколеба за миг, преди да ги вземе, и поглеждайки го, забеляза кратко проблясване в очите му.

Така и не можа да разбере защо отдели допълнително време да опакова изключителния комплект в лилаво тонирана хартия и да превърже пакета с яркожълта панделка. Оправяйки розетката на възела с пръсти, тя постави пакета на плота пред тях.

— Благодаря ви, сър — каза тя, погледна Джейд Су Линг с топлота и добави: — Надявам се, че ще ви хареса много. Наистина е чудесен подарък.

Джейд я увери, че това наистина е така.

— Задължен съм ви и няма да забравя това — каза той и още веднъж продемонстрира обезпокояващата си усмивка.

Старлет пребледня. Тя си помисли колко откровено неприличен бе начинът, по който блестяха зъбите му на фона на загорялото от слънце лице. Напомняше ѝ за онези пирати от евтините книжлета за по едно пени, които леля ѝ четеше с такова упоение. Не му повярва за миг дори. След това той докосна периферията на шапката си, обърнат към насъбралата се тълпа, и напусна заедно с приятелката си.

Магазинът забръмча като разбунен кошер и Старлет се отпусна. Не искаше да вижда този човек никога повече! Поне си мислеше, че не би искала. Това, което беше още по-странно, бе особената слабост в крайниците и топлината, която се разливаше в долната част на тялото. В онова „място“, където се предполагаше, че почтените жени не изпитват такова усещане. И тя откри, че вече си припомняше начина, по който той ходеше, говореше, чистия лек аромат на одеколона му. След това ѝ трябваше само да си помисли за начина, по който той си изкарваше прехраната — убиец, който безразборно вадеше пистолет, отнемайки човешки живот, без да съзнава какво върши, сякаш бе наместник на самия Луцифер, — и сърцето ѝ се сви болезнено. Но най-силен от всичко обаче бе споменът за нощта, която прекара в неговите прегръдки.

Разбира се, беше много по-добре, че той се държеше така дистанцирано, а тя по-настрани от него, тъй като без съмнение бедата го следваше по петите, а и Старлет едва ли се нуждаеше от допълнителни проблеми. Особено от такава луда глава като Маккалистър. Вероятно той нямаше да остане за дълго... просто

докато се увери, че баща му е погребан както подобава. Макар че ако вече е чул някои от слуховете около преждевременната смърт на стария Маккалистър и ако тя добре можеше да преценява човешките характери, той не би напуснал, преди да си изясни някои неща. Деър Маккалистър бе точно този тип мъже.

— Хм, видяхте ли само как ме опипваше с поглед? Той е мръсник, това е повече от сигурно — рече Лаура със стиснати в гримаса на отвращение тънки устни. Тя се отдръпна от прозореца и се отправи да опипа с пръсти топ швейцарски муселин, който лежеше на тезгяха. — Имаше дяволска светлина в тези очи. Колкото по-бързо си отиде, толкова по-добре за нас.

— Този човек ме кара да треперя от главата до петите — каза Ребека. — Той е толкова... толкова...

— Порочен — изгърси Лаура, като се изчерви силно.

Тя самата не го вярваше, но Старлет мълчаливо се съгласи.

По всичко изглеждаше, че едва сега започва истинската суматоха. Били Клайд не цепеше думата си на две. Беше точно дванадесет часа.

— Времето ти изтече, Маккалистър! — изкрещя той, слизайки от дървения тротоар пред магазина на Старлет, и се насочи към средата на улицата. — Аз съм човекът, който ще те научи какво е истински дуел с револвери!

Само след минута неговото предизвикателство намери отговор. Били Клайд, който се смяташе бърз в стрелбата като никой друг, лежеше по лице в калта, мъртъв, за да бъде и бързо забравен.

— Бих искала да останеш още малко при мен — каза Джейд Су Линг, четкайки дългата си коса пред огледалото на тоалетката. Тя просто обожаваше гребена и четката, които ѝ бе подарил. И тъй като жените са свикнали с това още от сътворението на света, тя бе в особено любвеобилно настроение поради неговата щедрост. — Не ми харесва, че ще отидеш на ранчото на баща си сам. Това не е много добра идея, Деър, като се има предвид как умря той. Искам да кажа, наистина ли вярваш, че е паднал от коня и си е счупил врата? Е, добре, изглежда, никой не мисли, че това е нещастен случай, както казва докторът. — Тя смръщи вежди. — Имотът на капитана граничи с този на Касондрия Тримейн и не е тайна, че тя го преследваше с години да

й го продаде. А що се отнася до доктора... е, всеки знае, че той ще каже каквото и да било, стига да му дадат достатъчно пари. Просто ми е неприятна мисълта, че може да ти се случи нещо ужасно като това. — Четката се спря по средата във въздуха. — Не знам защо да не ме вземеш с теб утре на погребението... Чу ли нещо от това, което ти казвам?

Деър се бе изтегнал кротко, със затворени очи, в пухеното легло на Джейд, но слухът му бе изострен. Тя можеше да води такива едностранни разговори с часове и не беше необходимо той да казва дори и дума; просто трябваше да си лежи и да слуша. Обичаше да слуша звука на нейния глас с мек акцент, привлекателния начин, по който тя произнасяше думите неправилно.

Деър бе благодарен за тихата вечер. Никой повече не се осмели да го предизвика след този следобед. Знаеше, че Били Клайд има двама братя, и двамата пияници, но лоялни към семейната чест, когато ставаше дума за нея. Добре си спомняше инцидента с Барлоу, но считаше, че все още е рано и би могъл да се отпусне малко. Знаеше, че са ги видели за последен път при Бърдкейдж. Вероятно те все още не бяха пили достатъчно, за да съберат кураж и да дойдат да го предизвикат.

Отваряйки леко едно око, той забеляза, че вечерните сенки бавно пропълзяваха в стаята. Слънцето беше започнало да залязва. Бе онова време от денонощието, когато някои мъже ставаха неспокойни, дори съвършено глупави, алкохолът, който бяха изпили още с отварянето на заведението, бе имал достатъчно време да блокира мозъците им и да заличи всякакъв здрав разум, който евентуално са имали.

Скоро той разбра, че беше прав.

— Хей, Маккалистър! Нъл мъ чувъш? Ако мъ чувъш, недей съ кри под юргана, ъми слез тук да видиш човека, дету шъ ти нашиба задника за туй, дето стори на горкия Били Клайд! — Гласът стана подигравателен. — Туй шъ стане, ако не си шубелия и не тъй страх от мен!

Деър се освободи от котешката си дрямка. По дяволите! Защо винаги трябваше да има неприятности? Той знаеше, че вероятно един от двамата братя е спотаен някъде в сянката и го чака в засада. Не беше

кой знае колко оригинално, но тъй като никой нямаше някакъв по-добър план, те просто прилагаха все този.

Чувствуваше се така, сякаш пробиваше стената с глава. Неговата почивка тук очевидно свършваше, макар и не съвсем навреме.

Долу на тротоара, точно под прозореца на спалнята на Джейд, стоеше едно ревящо магаре от най-лошата — двукраката — порода. То сякаш се молеше някой да му спаси душата.

Откровено казано, за момент Деър си помисли, че това не е толкова лоша идея. Същевременно не смяташе, че да простреляш един пияница, дори и такъв, който сам си то просеше, бе честна игра. Баща му лежеше още непогребан, а синът бе отнел вече един човешки живот. Господи, няма ли да свърши всичко това?

Деър реши, че не е нужно смъртта на още някой да му тежи на съвестта този ден. Особено на някакъв глупак, който обича да дърпа спусъка и който се смята за толкова добър стрелец, че е готов да отърве света от Деър Маккалистър — закоравелия убиец. По дяволите, не мислеха ли всички те по същия начин? Но досега ничий куршум не бе достигнал до него.

— Не мъ карай да се качвам горе, Маккалистър, и да тъ спипам! — заплаши пиянският глас.

Изпъвайки дългото си, стройно тяло, Деър протегна мускулестата си ръка и закри очи, като въздъхна с досада.

— Той просто си го проси, нали, Джейд?

— Така си е, скъпи — отговори красавицата с гарвановочерната коса, застанала пред тоалетната масичка, като изучаваше повредите, които нейният любим бе нанесъл на прическата ѝ. Прекара още веднъж четката през водопада от коса. От прическата не бе останало нищо, това беше повече от очевидно, но си струваше. Те бяха прекарали един чудесен следобед заедно.

Деър въздъхна и ставайки, праметна крака от едната страна на леглото.

— Извинявай за безпокойството, Джейд. Мисля, че е по-добре да се измъкна отзад, преди някой кучи син да е дошъл тук да ме търси и да обърне всичко наопаки.

Поразена, Джейд се завъртя на покритата с кадифе табуретка.

— Добре ли чух, скъпи?

Той не отговори, а започна да закопчава колана на револвера си.

В Джейд напиреха куп въпроси. Това не беше Деър Маккалистър, когото тя познаваше. Никога през живота си той не бе отстъпвал пред някого. Възцари се неприятна тишина. Тя втренчи поглед в него с питащи очи. Когато стана очевидно, че той няма да й даде някакво обяснение, не може да издържи и попита меко:

— Деър?

— Недей! — предупреди я той.

Без всякакви коментари Деър Маккалистър се измъкна тихо през вратата и се насочи през задното стълбище надолу.

*Душата ми внезапно стана дръзка
и тръгнах към вратата бързо, като казах:
„Извинете! Да! Дочух аз смъртен звук;
но унесен дремех е скука, а тъй слаб и тих бе звука,
че когато се почука, аз не се опомних тук...“
И отворих, за да видя, кой тъй късно чука тук?
Вън бе мрак — и никой друг!*

ГЛАВА 8

Деър стоеше сериозен във ветровитото гробище, слушайки думите на свещеника; кръвта течеше във вените му ледено студена, а чувствата — както винаги — дълбоко прикрити.

— Пепел до пепел, прах до прах. Сега ние полагаме тялото на напусналия ни наш скъп брат — капитан Шон Маккалистър — в неговото последно място за покой. Дано Бог да бъде с него, да го пази и да се смили над душата му. Амин.

Гласът на свещеника се носеше над погребалния вой на вятъра и над скромната тълпа поклонници, свели глави за последна молитва.

Деър не можеше да си обясни защо в последната минута бе решил да присъства на службата. Той никога не бе изпитвал друго чувство към баща си, освен гняв и определено се чувстваше като лицемер сред тези натъжени хора, които наричаха капитан Маккалистър приятел.

Те никога не бяха приятели... по дяволите, дори не изпитваха симпатия един към друг. Тъй че, какво правеше той тука? Защо бе дошъл, когато баща му не даваше и пукната пара за когото и да било, освен за себе си? Деър знаеше, че просто трябваше да уреди ранчото за продажба и да продължи нататък; колкото по-бързо, толкова по-добре, след като, изглежда, всеки по-сръчен стрелец в Ню Мексико бе тръгнал да му види сметката.

Деър си беше оформил отдавна собствено мнение за капитан Маккалистър и то не беше много приятно. Нямахше да научи нищо ново, за което да не беше си направил отдавна равносметка.

Баща му беше студен, саможив негодник и Деър не би се изненадал ни най-малко, ако се окажеше, че той е зачеркнал сина си от завещанието и е оставил ранчото на някой непознат.

Не че имаше кой знае какво значение, ако го беше направил. Деър не чувстваше, че принадлежи на този край, макар че ако някой имаше право на това, то това беше само той. Майка му сигурно беше приела новината тежко. Дори след всичко, което баща му й бе сторил,

тя все още го обичаше. Но никаква любов не можеше да съществува между него и баща му. Това беше заради майка му и отворотелния начин, по който капитанът се отнасяше към нея.

Рейчъл Маккалистър бе тиха, внимателна жена, която никога не бе произнесла и една лоша дума за когото и да било; най-малко за своя съпруг. Тя винаги бе предана съпруга и майка, която никога не се оплакваше. Работеше много, поправяйки оградите и дамгосвайки добитъка, успяваше да поддържа къщата идеално чиста и да слага масата богата. Как, за Бога, се беше влюбила в човек като капитан Маккалистър?

Деър си бе задавал този въпрос много пъти. Той обвиняваше баща си за лошото ѝ здраве, както и за тежките времена, които бе преживяла, когато съпругът ѝ бе отказал да се погрижи за нея, след като я бе изритал само с дрехите на гърба и оставил нейния невръстен син сам да се грижи за нея.

Деър не бе поглеждал назад към ранчото, след като бяха напуснали през онази нощ и майка му плачеше тихо до него. Те бяха стигнали до Санта Фе, когато Рейчъл се разболя. Докторът бе казал, че това е туберкулоза в лека форма. Деър бе сигурен, че тя ще умре, но с неговата всеотдайна помощ тя бавно се беше възстановила, макар че никога не успя да се оправи напълно.

С времето Рейчъл и Деър успяха да пооправят съсипания си живот, макар да не беше лесно. Той още си спомняше за това време ясно и винаги с горчивина.

Деър знаеше, че хората, които някога бяха нейни приятели, вярваха, че връщайки се в къщи по-рано след едно прекарване на добитъка, капитанът я бе намерил в прегръдките на друг мъж. Мъжът, на който той бе предоставил някога подслон и работа. По дяволите, никога не е било тайна, че Рейчъл и техният управител на ранчото са приятели, но Деър и за момент не би повярвал, че те са любовници.

Деър познаваше майка си като целомъдрена жена и винаги вярваше с цялото си сърце, че тя е невинна. Сега той си спомни за майка си, как тя седеше в люлеещия се стол пред огнището, четейки пасажии от библията или тананикайки песнички, които имаше навика да му пее, когато той беше малко момче.

Той не забеляза как се бе унесъл в мислите си, докато не чу острия писък на ястреб, който се виеше над главата му, и това изчисти

съзнанието му от старите спомени.

Хвърляйки бърз поглед, той забеляза, че до свещеника стои жена с бронзова коса. Нейното лице бе прикрито частично от парче черен воал, но въпреки това той я позна. Бе висока и хубава, с грубовата красота и пълни устни, които все още можеха да привличат мъжките погледи. Бе облечена в черна рокля с дълбоко деколте, което разкриваше пищните и форми, едрите ѝ гърди над стегнатата тафта блестяха меко на слънчевата светлина. Той бе готов да се хване на бас, за каквото и да е, че днес тя щеше да бъде тук.

— С това службата приключи, дами и господа — каза свещеникът и тълпата от поклонници, събрани на обруления от вятъра хълм, започна да се разпръсква из гробището.

Откъслечи от разговорите на поклонниците достигаха до Деър, който ги наблюдаваше изпод леко притворените си очи. Не изпитваше нищо друго, освен презрение към тези тесногръди хора и демонстративно ги бе пренебрегнал. Не очакваше, че някой от тях ще дойде при него да му поднесе съболезнованията си. Всички знаеха, че той бе пропъден от баща си още преди години.

Деър наблюдаваше две фермерски жени, които, допрели глави, минаха покрай него, без да поздравят. Бяха погълнати от разговора, който водеха. Без да иска, той чу това, което си казаха.

— Предполагам, не е толкова изненадващо, че Рейчъл не дойде днес, като се има пред вид какво мислеше той за нея изобщо.

— Мисля, че не ѝ достига кураж да си покаже лицето, макар че мина толкова време от тогава. И като се има предвид как безсрамно се отнасяше с горкия човек, аз много добре я разбирам.

— Какво стана с Франк Колби, знаеш ли?

— Ами, след като капитанът почти го преби, той просто изчезна и доколкото знам, оттогава нищо не се е чувало за него.

— Винаги съм казвала: хората не бягат ей така, освен ако нямат нещо, което трябва да скрият. Ония двамата правеха капитана на глупак зад гърба му. Е, добре де, ако питаш мене, те си получиха това, което заслужаваха.

Жените продължиха нататък, без да усетят гневния му поглед.

Касондрия Тримейн се обърна към него внимателно, с нисък и интимен глас. В нейните очи се появи и отмина някакво чувство, преди златистите ѝ ресници да се спуснат надолу и да го прикрият.

— Отдавна не сме се виждали. Как беше, Деър?

Той се втренчи в нея.

— Бил съм и по-добре.

Тя повдигна глава и срещна погледа му.

— Не им обръщай никакво внимание — добави тя меко. — Това им помага да облекчат скуката си от техния отчаян, дребничък живот. Предполагам, знаеш, че ще се опитат да те изгонят от града.

Леко повдигнатата горна устна, блясъкът на оголените зъби му придаваха заплашително изражение.

— Вашата загриженост е затрогваща, мадам. Не допусках, че това все още ви засяга по един или друг начин.

— Не обичам да ме наричат мадам — подсмръкна тя. — От всички хора поне ти трябваше да запомниш това.

— О, аз всичко си спомням, скъпа — отвърна той провлечено. Внезапна усмивка разтегна устните му.

— Добре — измърка тя. — Надявах се, че не си забравил. Между впрочем, в събота вечер организирам малка вечеря. Някои много важни личности ще присъстват. Бих искала и ти да дойдеш. А след вечерята... ти и аз ще обсъдим едно малко делово предложение. Мисля, че е едно от тези, които ще харесаш.

Деър забеляза в очите ѝ алчна искрица и той повдигна подигравателно едната си вежда.

— Мина доста време от тогава. Как можеш да си толкова сигурна?

— Някои неща никога не се променят. Знам колко много мразиш това място и хората наоколо. Може би ще ти помогна да се измъкнеш. Няма да ти коства нищо друго, освен няколко часа от времето ти, за да чуеш какво имам да ти кажа.

Той я изгледа продължително и накрая каза:

— По дяволите, защо пък не? Нищо друго не може да ми достави по-голямо удоволствие от това, да опропастя вечерта на някои хора.

По-късно, след като всички си бяха отишли, Деър стоеше вперил поглед в прясната могила от кал на гроба. Той нямаше намерение да остава, но съвсем неочаквано не намери сили да си тръгне. По някаква необяснима причина копнееше да узнае нещо повече за този човек, който го бе отбягвал толкова много години. Макар и да го мразеше, той

все още се чувстваше близък с капитан Маккалистър и заинтригуван от неговото минало.

Денят ставаше все по-топъл; изменилият се ъгъл на слънцето караше лъчите му да падат косо върху очите на Деър. Гъстата му коса бе подстригана по модата и блестеше синьо-черна на заслепяващата слънчева светлина, която хвърляше призрачни сенки върху скалите отсреща. Капки пот овлажняваха грубо изрязаното му лице. Той избърса едната си вежда с опакото на силните си пръсти и отмятайки рязко глава назад, върна на мястото му един непокорен кичур коса. След това разкопча яката на ленената си риза, свали сакото и го праметна през рамо. Деър съвсем на приличаше на онова момче, което някога се бе появило в Текила Бенд; неговият външен вид бе коренно променен.

Носеше чудесните си дрехи с преднамерена небрежност, сякаш бе свикнал с богатството и всичките негови белези, и наистина не принадлежеше на тази бедна земя, която някога бе негов дом. Револверът, привързан към бедрото му, обаче говореше за нещо друго и човекът, който стоеше зад гърба му, знаеше много добре, че трябва да внимава.

Деър бе чул едва доловимите стъпки, които се прокрадваха зад него и рязко се извъртя; в следващия момент ударникът на револвера изщрака, готов за стрелба. Той стоеше с разтворени крака и смъртоносен поглед в очите.

Натрапникът, който видимо бе изплашен, гледаше с увиснала челюст и широко разперени в пространството ръце.

— Хей, синко. Няма нужда да насочваш този снайпер срещу мене. Аз определено с нищо не те заплашвам. Просто дойдох да видя дали е вярно туй за капитана, че си е отишъл, и ако е така, да му окажа последната си почит. Аз не се погаждам много с някои хора тук и затуй си помислих, че е по-добре да почакам малко, докато си отидат.

Деър кимна и прибра револвера в кобура. Наблюдаваше внимателно как широкоплещестият мъж, обут в износени червени ботуши, се приближава с още няколко крачки.

— Ти определено ме изплаши отначало, стърчащ ей така тук самичък. Знам, че нещо бях откачил, ама аз почти си помислих, че това е самият Маккалистър, дошъл да навести това място.

— Съжалявам. Мислех, че всички са си отишли. Не очаквах да има някой друг тука. Откъде идваш все пак? Не ми изглеждаш на човек от тези места.

Старата кримка трепна и рязко вдигна пръст.

— Идвам доста отдалеч. Имам хижа горе в планината. Там съм от дълги години. Човек свиква със самотата. Всъщност именно това и търсех след... е, нали знаеш.

Те внимателно се изучаваха един друг сред звънтящата тишина. Накрая човекът каза:

— Не беше чак толкова лош тип, нали знаеш. Той просто повярва на всички онези лъжци вместо на хората, които знаеха истината — той присви зачервените си очи. — Съдейки по тези модни дрешки, бих казал, че не живееш по тези места. Специално са ти ушити, нали?

— Да, така е — отвърна Деър, изучавайки го по-отблизо. Стигна до заключението, че това, което вижда, му харесва. В очите на стария човек се четеше бърза схватливост, а от думите му звучеше истина.

— Ти си му роднина, нали? — запита човекът и това изненада Деър. Смяташе, че всички наоколо вече знаеха кой е той. И все пак по всичко личеше, че този човек няма и понятие за това.

— В известен смисъл, да, но между капитана и мен никога не са съществували приятелски отношения — бе лаконичният отговор.

— Аз имам свои родственици... някъде — човекът се унесе замислено. — Нямам представа къде са сега, а, предполагам, и те са ме отписали, смятайки, че съм отдавна мъртъв.

Той протегна уморено ръката си със зачервени кокалчета.

— Страшно ми е приятно да се запозная с тебе, синко — изправи той глава. — Знаеш ли, толкова много приличаш на стария Маккалистър, че можеш да минеш за неговия дух. Предполагам, това е нещото, което ме стресна отначало.

Двамата мъже си стиснаха ръце.

— Удоволствието е мое, уверявам те. Името ми е Деър — Деър Маккалистър.

Устата на стария чудак се изкриви в усмивка.

— Мътните го взели, така си и мислех! Аз съм Франк Колби. Бях управител при баща ти. Доста години минаха, откакто съм те виждал за последен път.

Сега беше ред на Деър да го погледне така, сякаш бе призрак, но миг след това устата му се разтегна в усмивка.

— Вярваш ли в съдбата, Франк?

— Не, не мога вече да кажа, че вярвам в нещо.

— Е, ще повярваш. Виждаш ли, искам да предявя правата си над това място и желях ти да си до мене. Ще ти се отплатя за това, че и нещо повече.

Франк Колби го изгледа учудено.

— Но нали... знаеш какво говорят всички тук за майка ти... и за мен?...

— Има ли нещо вярно в това?

— Нито дума — отвърна Франк незабавно.

— Точно затова, Франк. Този път ние няма да избягаме. Ти и аз сме дошли тука, за да останем.

Деър все още изпитваше смесени чувства, когато по-късно стоеше пред къщата в ранчото — някога единственият дом, който той познаваше. Построена от камък и дърво, къщата се изправяше мълчаливо в сумрака и предизвикваше рой спомени у него. Деър се стараяше да ги потисне, но разбра, че това беше невъзможно. От една страна, това място бе сякаш някакъв далечен спомен, а от друга, всичко, което се бе случило тук, все още бе ясно очертано в съзнанието му.

Най-после блудният син се бе завърнал у дома, за да остане.

Погледът му се плъзна по къщата, по полегатият покрив и се задържа върху широката веранда, където имаше навика да седи с родителите си след вечеря, докато станеше време да си легне. Баща му пушеше лулата си и планираше работата за следващия ден, докато майка му кърпеше някакви дрехи или помагаше на Деър да си учи уроците. Тя винаги бе подчертавала важността на уменията да пише и чете. Заедно бяха прочели мнозина от класиците. Баща му възразяваше, разбира се, но майка му оставаше непреклонна.

Деър все още обичаше да чете произведенията на Шекспир и Шели. Дори и сега, когато имаше нужда от разтоварване, той протягаше ръка към някоя от орфаните книги, които винаги носеше със себе си, и четеше, докато усетеше, че започва да се отпуска.

Франк Колби стоеше до него и дрезгавият му глас прекъсна тихия унес на Деър.

— Влизай, синко. Вратата е отключена и всичко сега там е твое.

— Искаш ли да пийнем нещо? — запита Деър. — Предполагам, ти май си единственият човек, който знае какво трябва да се направи сега тука и откъде трябва да се започне.

— Разбира се, синко. Ще ми бъде приятно да изпразним бутилката заедно.

Двамата мъже влязоха в сградата и Деър поведе към офиса на ранчото, който се намираше в дъното на дългия коридор.

След като Деър наля по два пръста бърбън на всеки от тях, той подаде едната чаша на Франк и отнесе другата до бюрото с подвижен капак отгоре, което бе разположено пред една дълга редица от прозорци. Седна зад него и се загледа замислено в ергелето от прекрасни коне, затворени в егрека.

— Изглежда добитък с добро качество — каза той. — Предполагам, баща ми е продължил да печели добре... за себе си.

Проницателният му поглед се плъзна по панорамата.

— Много жалко, че той така и не намери за нужно да сподели част от това богатство със съпругата си.

Франк Колби го изгледа внимателно.

— Понякога не е толкова лесно да се върнеш у дома, нали, синко? Особено при такива обстоятелства.

Деър седеше в кожения си стол замислено, след това разтърси глава.

— Много по-трудно е, отколкото съм си представял въобще, но да ти кажа истината, достатъчно се наскитах, без да имам дори легло, което да нарека свое. Надявам се да се установя тука. Дори си мислех, че ще мога да придумам мама да си дойде отново вкъщи. Някога тя наистина обичаше това място и, Бог ми е свидетел, тя свърши своя дял от тежката работа, за да стане това ранчо нещо добро.

— И аз така мисля — съгласи се Франк. — Тук могат да се печелят добри пари. Пари, които по право би трябвало да са и нейни. — Той смръщи вежди и се замисли. — А аз познавам още някой, който би искал да вземе от това богатство. Чух, че онази Кас Тримейн отдавна е искала да купи това ранчо. Ами с Бар „М“, който граничи с нейния имот, тя би имала над две хиляди акра, ако събере нейния имот

с това място. Това обяснява защо беше на погребението днес. — Той се изсмя кратко. — Тя мисли, че ще си склонен да продаваш. По дяволите, изненадан съм, че не ти е направила предложение веднага, там на място, в гробището.

— Покани ме на вечеринката, която организира у дома си — каза Деър, като се въртеше на стола. Той повдигна едната си вежда и се усмихна с разбираща усмивка. — Ако нещо си спомням за Кас Тримейн, то бих казал, че тя мисли да ме нахрани и напои първо, а след това да ми направи някакво приятелско предложение, за което е убедена, че няма да мога да ѝ откажа.

— Вероятно си абсолютно прав за това. Никога не съм срещал друга такава жена през целия си живот. — Франк направи гримаса на отвращение. — Внимавай много с нея, ако си решил да приемеш поканата ѝ. Тази кучка е по-подла и от глутница чакали. Няма думи, с които да се опише на какво са способни само за да се докопат до този имот.

Изречението на Деър бе мрачно.

— Смяташ ли, че могат да стигнат и до убийство, за да получат онова, което искат?

— Предполагам, че биха могли — отвърна Франк, гледайки го втренчено с поглед, потвърждаващ казаното. Неговата широка ръка с груби пръсти бе сграбчила здраво чашата с бърбън. — Не се и съмнявай, че те не са го правили до сега.

— Нали не мислиш, че смъртта на баща ми е случайна?

— Баща ти беше превъзходен ездач. Смятам, че нещо смърди до небесата, когато става дума за този нещастен случай с него. Предполагам, разбираш какво искам да ти кажа; не позволявай изисканите им маниери да те заблудят и внимавай какво има зад гърба ти.

Погледът на Деър срещна неговия с разбиране.

— Аз правя това толкова отдавна, че ми е станало втора природа, Франк. Все пак благодаря за предупреждението. И не се безпокой; ще го запомня!

ГЛАВА 9

Жената нежно се усмихваше насън. Беше сънят, същият, който толкова често ѝ се явяваше, и макар да беше болезнено възпоминание за отдавнашни времена, тя го възприемаше с благодарност. За нея действителността бе далеч по-тъжна, така че тя прегръщаше тези неясни спомени и се стараеше да вдишва техния аромат възможно най-дълго.

Малкото момиченце с бледо сребристите къдрици стоеше на балкона на втория етаж, направен от сложно преплетени черни ковани желяза, и размахваше фино изтъканата си кърпичка към любимия си баща. Както винаги, настроението ѝ се приповдигаше, когато го видеше.

— Почакай ме една минутка, папа, слизам веднага — извика му тя.

Бенджамин Тримейн отметна назад златистата си глава и се усмихна с бащинска гордост на своята рожба.

— Не бързай. Вземи си чадърчето против слънце, скъпа. Днес напича жестоко.

Тя кимна с нетърпение и завъртайки се около себе си, се втурна в просторната спалня, облицована с розово дърво и множество картини — истински произведения на изкуството. Достигайки до леглото е балдахин, затрупано от купчина дрехи и жакетчета, тя грабна фееричния слънчобран, който щеше да подхожда на дневната ѝ рокля.

Нейната дневна рокля е ярки цветя бе ушита по последна мода — парижко творение, което баща ѝ бе донесъл при последното си пътуване в чужбина. Петна от розово и ябълково зелено затрептяха около белите детски ярешки чехлички, когато тя хукна надолу по централното стълбище и изхвърча навън през тежката дъбова врата.

Очите на Бенджамин Тримейн се навлажниха, когато я видя и гърдите му се изпълниха с гордост. Тя бе четвърто поколение Тримейн, рафинирано и солидно доказателство за потеклото на една фамилия. Бе преживяла на тази земя в тих разкош по-голямата част от живота си.

Нейният живот всъщност бе започнал от това балдахинено легло в просторната господарска спалня и продължил така спокойно през всичките тези години.

За съжаление кончината на майка ѝ бе заставила Бенджамин сам да отглежда дъщеря си. Всички знаеха, че той безумно обича малкото си момиченце и бе готов на всичко, за да я направи щастлива. Тя беше неговата боготворена принцеса, родена за разкош и винаги под закрилата му.

Още от люлката Старлет бе дъщеря на богати родители. Бенджамин бе наследил след смъртта на баща си прилична сума, която бе инвестирал разумно.

Старлет продължи да сънува, сгушвайки се още по-удобно под топлите завивки.

Бенджамин Тримейн бе самоизградила се личност. Усещането, че е винаги схванат от стоенето зад бюрото в задушната счетоводителска стая, и обстоятелството, че внезапно се озова със средства за по-приличен живот, го накараха да премести младото си семейство на запад — към Ню Мексико, където имаше намерение сам да потърси собственото си щастие. Бенджамин създаде известни контакти там, а след няколко месеца отиде сам и до Текила Бенд.

Той сметна, че земята на това място е невероятно красива и остана.

Скоро след това неговата втора съпруга и синът му от предишния му брак — Алек, се установиха с него в Текила Бенд. Той събра всеки възможен цент, който имаше на разположение, и купи хиляда акра земя, на чиято територия имаше и няколко мини. Бенджамин бе човек с големи мечти и си казваше, че един ден непременно ще му се усмихне късметът и ще стане богат — дори милионер.

Известно време малкото семейство живееше в една малка къща, която бе построил собственоръчно. За собствена изненада Бенджамин скоро откри, че е прекалено зает със злободневни проблеми и не му остава много време да работи в мините, с изключение на няколкото ранни утринни часове. Въпреки това никога не го изоставяше надеждата, че един ден неговият живот ще стане такъв, какъвто той винаги мечтаеше.

Година по-късно се роди Старлет и именно този първи поглед в големите сини очи на дъщеря му така го завладя, че му даде допълнителната енергия, от която имаше толкова нужда.

Нае още хора и управител, който да ръководи работата в ранчото, а самият той започна да копае денонощно в мините, търсейки злато и сребро. Като допълнителна гаранция той отглеждаше коне и породист добитък, често работейки без сън по няколко денонощия. Така че никой от тези, които го познаваха, не бе изненадан, когато намери богата златоносна жила и неговото богатство надмина това, на който и да е от неговите съседи.

Бенджамин бе енергичен човек и построи къща като никоя друга в красивата долина до реката. Скоро името Тримейн застана на върха на социалната пирамида и губернатори и сенатори бяха чести гости на техния прекрасен дом. Той се развличаше често и разточително. Парите не означаваха нищо за него, стига да можеше да ги харчи заедно с тези, на които най-много държеше. Беше разточителен до безразсъдство, особено към тези, които обичаше.

За съжаление съпругата му загина при нещастен случай по време на езда. Бенджамин, съсипан от скръб и самотен, остана сам с двете си деца. Алек и Старлет никога не се разбираха добре помежду си и при отсъствие на любещо майчино напътствие техните дребни спречквания скоро прераснаха в горчиви сблъсъци. Естествено техните отношения се влошиха още повече.

Бенджамин разбираше, че трябва скоро да се ожени още веднъж, ако не за друго, то поради необходимостта да създаде на децата подходяща семейна среда. Ако той въобще някога имаше някаква слабост, то това бе чувствителното му око към красивите жени. И не беше нужно много време, за да се влюби в една много по-млада жена. Безпокоеше се какво ще кажат децата, и най-вече Старлет, когато им съобща за решението си.

Бенджамин боготвореше дъщеря си повече от всяко друго човешко същество, тъй като тя толкова много му напомняше за майка си. Всичко, което можеше да се купи с пари, бе нейно, стига само да го поиска, и макар че тя често искаше, той никога не ѝ отказваше. Винаги с радост откликваше на всяко нейно желание или потребност. Никога не беше правил нещо, което можеше да я нарани по какъвто и да било начин.

Това бе моментът, в който нейният сън сякаш се изкриви и стана болезнен. Старлет изстена леко и стисна одеялото в юмруци.

Поемайки ръката на дъщеря си, Бенджамин каза нежно:

— Има нещо, за което трябва да говоря с тебе, скъпа. Хайде да се поразходим, искаш ли?

Съдейки по интонацията на гласа му, Старлет можеше да отгатне, че нещо го измъчва. Надяваше се, че не беше чул за следобедите, когато тя и дядо й Марсо — бащата на майка й, който им гостуваше от няколко седмици — прекарваха затворени в библиотеката и той я учеше на някои от фокусите, които изпълняваше на гастролите си по целия свят.

Дядо Марсо бе известен илюзионист и я беше научил добре на изкуството на илюзията: как ръката може да бъде по-бърза от окото, макар човек да гледа непрекъснато в ръцете на фокусника.

Тя се наслаждаваше на своите постижения, а дядо й твърдеше, че много бързо усвоява нещата. Това са само демонстрации за този, който ги изпълнява бързо, й обясняваше той. Тя добре разбираше, че не бе много уместно за една дама да наднича от или вътре в разни кутии, или да вади разни панделки от шапки, така че Старлет бе решила, че е най-добре да не споменава нищо за това пред баща си. В момента обаче имаше усещането, че трябва да му каже и едва тогава, може би, нямаше да се чувства толкова нещастно виновна пред него.

Старлет се постара да му се усмихне весело, когато вървяха по пътеката край реката, но пулсът и галопираше нервно и тя припряно избърбори:

— Моля те, не мога да търпя нито минута повече! Трябва да ми кажеш какво е това, за което искаш да говориш с мен.

Бенджамин ставаше все по-сериозен и гледаше напред към реката, сякаш търсеше някъде в нея необходимите думи.

— Предполагам, че няма друг по-подходящ начин да ти го кажа, мила, затова ще говоря направо — той срещна нетърпеливия поглед на дъщеря си. — Старлет, скъпа, аз се запознах с един много особен човек. Случи се така, че тя има много голямо значение за мен. Името й е Касондрия Гомес.

Той прочисти гърлото си и припряно продължи с обяснението.

— Старлет... миличка... аз ѝ предложих да ми стане съпруга и тя даде съгласието си. Разбирам, че моето малко момиче се нуждае от майка, както и от баща. Ние ще бъдем отново едно цяло семейство. Вече говорих с Алек и той изглеждаше много доволен. Бих искал и ти да се чувстваш така. Не искаш ли поне да опиташ да бъдеш щастлива заедно с мен?

— Не... Не искам никой да заема мястото на майка ми! — възкликна тя с проблеснали в очите сълзи.

Бенджамин изглеждаше много объркан.

— Моля те, кажи само, че ще дадеш възможност на Касондрия да покаже на какво е способна. Тя наистина е мила жена и знам, че единственото ѝ желание е да ни направи всички нас щастливи...

Старлет замаяно усещаше как нещо топло пълзи по краката ѝ, движейки се бавно върху нея, и я обхвана вледеняващ ужас. Изведнъж се почувствува притисната от страх и проплака в унеса на съня си. Тя, изглежда, не можеше да спре образите, които се промъкваха в съня ѝ — онези призрачни създания с пламтящи очи и дълги черни крака, които караха тялото ѝ да се гърчи.

В гърлото ѝ заседна стон и тя едва успя да го върне обратно назад със съзнанието, че не бива да показва страх. Те веднага ще го почувстват и ще я нападнат. Такава бе природата на тези същества.

Внимателно, борейки се с напрегналите се мускули, тя отхвърли завивките. Сърцето ѝ сякаш бе заседнало в гърлото. Погледна надолу с очи, които излъчваха плаха надежда.

Старлет почти изхлипа от облекчение, когато видя малка, безобидна гъсеничка да пълзи по извивката на бедрото ѝ.

Гъсеница! А не отровен убиец.

Въздъхвайки с облекчение, тя откъсна гърчещият се нашественик, измъкна се от леглото и го запрати през прозореца в шубраците долу.

Преглътна с мъка, дъхът ѝ скърцаше в спокойствието на ранните часове преди зората, и се опита да помирише треперещите си ръце. Не можеше да спре да си мисли какъв късмет бе имала и този път, като се измъкна. Или миналия път не е било нищо друго, освен лош сън?

Облекчението, което изпита при тази възможност, бе толкова остро, че ѝ се зави свят.

Това бе толкова отдавна и споменът толкова неясен, но едно от нещата, което не можеше да забрави от тази нощ, бе страхът. Тя си спомняше също как бе крещяла и крещяла, но въпреки това абсолютно никой не я беше чул. Сега потрепери, като си спомни сърцераздирателните звуци на собствените си викове. Тогава си помисли, че това сигурно е някое друго нещастно момиче, защото знаеше, че една добре възпитана млада дама никога не крещи с цяло гърло.

Прорязваща болка и ужасяваща мисъл преминаха през нея. *„Татко крещеше абсолютно по същия начин през онази нощ, когато почина.“* Тя тръсна глава, обзета от неприятно чувство. Не искаше да си спомня за това!

Споменът проблесна и угасна.

„Ти си такава страхливка — упрекна се Старлет. — Бягаш от живота непрекъснато след онази нощ, когато баща ти почина!“ Очите ѝ се присвиха и потъмняха до кобалтово синьо, а вътрешният ѝ глас стана по-силен и по-уверен. *„Не е вярно! Многократно след това ти доказа, че не се страхуваш от предизвикателствата на живота и от неговите опасности.“*

Старлет усети вълна от възобновена увереност и настроението ѝ се подобри. По устните ѝ се появи лека усмивка. Отдавна се молеше един ден да разреши конфликтите в себе си. С всяка измината година тя ставаше все по-силна и никога досега не се бе чувствала така близко до целта, както сега.

Тази вечер Джейк Фонтън я бе поканил на вечеря.

— Изглеждаш изключително красива. Ловя се на бас, че всеки мъж би искал да бъде на моето място тази вечер — ѝ каза той, когато следваха келнера към тяхната маса в ресторанта на хотела.

Старлет се изчерви непринудено.

— О, какъв прекрасен комплимент, Джейк. Толкова ми е приятно, че ме покани да излезем тази вечер. Напоследък бях толкова заета, че нямах никакво време да се срещам с когото и да било, а така очаквах тази възможност, за да се покажа с новата си рокля.

Тя бе облякла копие на парижката рокля, която бе видяла в Godey's Lady's Book, и си я беше ушила сама за по-малко от три дни.

Роклята беше от синя тафта, с ярдове от рюшчета върху широките волани и удобен корсет, който прилягаше отлично на крехката ѝ фигура. Беше се отклонила незначително от модела на Жан Клод; тя не намираше дълбоко врязаното деколте за много удобно и бе повдигнала линията по врата така, че да удовлетворява по-умерения ѝ вкус.

Когато седнаха и им предложиха менюто, Джейк се вгледа в нея и каза:

— Нямах представа с какво нетърпение очаквах да те срещна. Не си спомням откога не сме били сами заедно. Много исках да те видя, скъпа.

В тона му имаше толкова топлина, че Старлет се развълнува и покри ръката му с длан.

Той бе толкова внимателен и разсъдлив мъж, си помисли тя, и заслужаваше жена, която да го харесва. За съжаление бе започнала да си мисли, че не е жена за него. Не че не се беше опитвала да го обикне или поне да понася целувките му. Макар че само му позволяваше да се докосва целомъдрено до устните ѝ, даже и тогава тя чувстваше само остро съжаление, че не беше в състояние да му предложи по-темпераментен отклик. Предполагаше, че трябва просто да приеме факта, че никога няма да изпита към Джейк нещо повече от едно приятелско чувство.

Той винаги би се ползвал от нейното уважение, защото беше истински джентълмен, но тя мечтаеше за мъж, който никога не би се задоволил само с бегли целувчици и държане за ръцете.

След малко келнерът се върна, за което Старлет беше благодарна. Те си поръчаха средно изпечена пържола, картофено пюре, десерт от ябълки с орехи и бутилка марково червено вино.

Когато храната пристигна, Джейк започна да се наслаждава на това как Старлет поглъща всяка хапка. Тя видя как ѝ се усмихна на няколко пъти, съвсем като доброжелателен баща. Неочаквано се почувства толкова неудобно, че загуби апетит.

Винаги се хранеше с удоволствие и изпразваше чинията, но само за един кратък миг Старлет се върна назад във времето, когато не беше зряла жена, а малко дете, чувствайки се отново грозна и унижена.

Вместо топлия поглед на Джейк тя почувства презрителния поглед на мащехата си, която броеше всяка хапка, която Старлет слагаше в устата си.

„Ще станеш дебела, ако продължаваш да ядеш така, както сега, и тогава няма да се намери нито един мъж, който да те хареса.“

— Старлет, скъпа, всичко наред ли е? — чу тя да я пита Джейк.

Дори не беше разбрала, че погледът ѝ е така отнесен.

— Да... добре съм — отвърна тя, след което импулсивно допълни: — Просто си мислех колко приятно би било, ако отидем да погледаме вариетето след вечеря. Съгласен ли си, или имаш други планове?

— Не, мисля, че идеята ти е великолепна — съгласи се с готовност Джейк. — Чух, че програмата е много добра. В спектакъла дори е включен и един илюзионист, който кара един леопард да изчезне във въздуха. Това ще е нещо, което заслужава да се види.

Старлет усети колебанието в гласа му и се усмихна.

— Ти сигурно си от тези хора, които в нищо не вярват, докато не го видят със собствени очи.

Той се изчерви и промърмори извинително:

— Е... остави, аз бях забравил, че дядо ти бе известен илюзионист. Надявам се, че не съм те засегнал.

— Той бе един от най-добрите, а и не ме засегна. — Тя раздвижи едното си рамо. — Вече достатъчно съм свикнала всеки да казва, че това е само фокус-мокус.

Очите ѝ блеснаха.

— Освен това знам по-добри номера.

— Сигурен съм, че ако гледам достатъчно отблизо, ще разбера номера достатъчно лесно — заяви уверено Джейк.

Тя помахна с пръст към него.

— Не и ако е истински фокусник — забеляза тя предизвикателно.

Той изръмжа.

— Не вярвам на това, в което се мъчиш да ме убедиш.

— Наистина ли? — отвърна тя подигравателно.

— Никога — присмя се той. — Никой не може да вземе един твърд предмет и да го накара да изчезне някъде, а след това да направи така, че да се появи отново само с едно махване с ръка. Невъзможно е.

— Въпросът е ръката да бъде по-бърза от окото, Джейк — каза тя.

Джейк гледаше втренчено разтворената ѝ длан и след това погледът му се вдигна към лицето ѝ. Там, в ръката ѝ, лежеше иглата му за вратовръзка, която само преди минута си стоеше здраво забодена на шалчето му.

— За... за Бога... как го направи, Старлет? — запита Джейк с широко разтворени от изненада очи.

За миг нещо пробягна по лицето на Старлет и изчезна.

— Това е магия, Джейк — отвърна тя простичко. — Какво друго мога да ти кажа?

Той кимна с глава, като все още изглеждаше объркан.

— Заявявам, Старлет, че ти си най-интригуващата жена, която съм срещал. — Той се засмя някак неуверено. — А аз си мислех, че знам за теб всичко, което трябва да се знае.

— Всички ние имаме своите малки тайни, Джейк — отвърна тя, наслаждавайки се на ефекта с най-голямо удоволствие.

За радост на Старлет успяха да си намерят много добри места. Тъкмо седнаха на столовете си, разположени на балкона, и газовите лампи започнаха да гаснат една по една.

Само за минута тълпата притихна и един представителен мъж в яркочервено сако се промъкна между завесите и излезе напред на сцената, за да обяви откриването на представлението.

През първата половина на спектакъла ги развличаше човек с танцуваща мечка, акробати, прехвърлящи си горящи факли и саби, и певица с гарвановочерна коса, която изпя трогателна романтична балада, предизвиквайки сълзи в очите на Старлет. Объркана, тя сведе поглед към плетената си чантичка с маниста, която лежеше в полата ѝ, тъй като не искаше Джейк да забележи чувствата ѝ.

След като певицата се оттегли от сцената, светлината на газовите лампи се засили отново и същия церемониалмайстор обяви, че ще има петнадесет минути почивка, преди да видят втората част от спектакъла.

Старлет набързо избърса влажните си очи с ръка, но едва след като забележа внимателния поглед на Джейк.

— Добре ли си, скъпа? — запита преценяващо Джейк, гледайки я заинтригувано.

Загрижеността му бе очевидно искрена и тя се принуди да се усмихне.

— Да... това е просто от дима на пурите... ще се оправя — увери го Старлет, като почти успя да убеди и себе си, че задименият театър, а не мечтателно лиричната балада е причината за сълзите ѝ.

Не можеше да си обясни вълната от тъга, която я заля цялата. Дори сега, години след смъртта на баща ѝ, имаше моменти, когато се чувстваше напълно самотна и необичана от никого. Това, разбира се, не беше вярно. Тя имаше леля си Хилда и дори Джейк, както и много други, които държах на нея, но някак си това не ѝ беше достатъчно.

След като излязоха навън и се отдалечиха от тълпата, изведнъж тя се стресна от някакво странно усещане — горещина, като от светкавица, пропълзя по гръбнака ѝ. Почувства, че някой я гледа втренчено. Погледът ѝ започна да опипва лицата в тълпата, да ги изучава едно по едно, но не забеляза никой, който да ѝ обръщаше някакво внимание. Старлет си припомни, че изпита същото чувство в затъмнения салон на вариетето, когато се бореше с емоциите си, слушайки думите на любовната балада.

С ъгълчето на очите долови нещо и тя изви поглед наляво, където го видя. Стоеше под една газова лампа. Бледата жълта светлина оставяше в сянка дългото му, стройно тяло. Тя почувства топлината на неговия поглед, проникващата чувственост, която той излъчваше, и дъхът ѝ секна в гърлото. Разбираше, че доброто поведение предполага да се обърне настрана, но се чувстваше прикована от този безразличен поглед и стоеше безпомощна. През ума ѝ премина вихрушка от мисли за него — повече, отколкото той би трябвало до представлява интерес за нея. Стискаше в ръце белите си ръкавици от ярешка кожа.

Начинът, по който бе подпрял с пренебрежение едното си широко рамо към дървения стълб, бе първото нещо, което бе задържало неволното движение на погледа ѝ върху него. Той бе кръстосал ръце пред гърдите си, единият от мускулестите му крака бе сгънат и подпрян под невероятен ъгъл, на лицето си имаше изражение, което показваше, че не дава пукната пара за лудостта на блъскащата се пред него тълпа. Определено в него имаше нещо, което я държеше в плен.

Тя чу до себе си изпълненото с ярост пръхтене на Джейк.

— Ако този нехранимайко се мъчи да покаже колко са лоши маниерите му, то го прави страшно добре. Иска ми се да отида при него и да му дам някой друг съвет.

Неговите думи прекъснаха унеса ѝ. Погледът на Старлет се премести върху нейния придружител.

— Не... моля те, не прави това — каза умолително тя.

Джейк бе ядосан повече от когато и да било, и тя разбираше, че той вероятно се чувства задължен да се противопостави на този човек.

Не че се страхуваше за безопасността на непознатия. Той изглеждаше способен сам да се погрижи за себе си. Старлет не искаше Джейк да пострада, не искаше да види Джейк да лежи мъртъв на улицата. Имаше чувството, че другият можеше да бъде смъртно опасен, ако бъде предизвикан, и бе готова да направи всичко, за да предотврати нещастieto.

— Само след като ти се извини — каза настойчиво Джейк.

В този момент високият, тъмен силует на непознатия се отдели от стълба и пристъпи напред към светлината. Джейк и Старлет го изгледаха внимателно.

Той съкрати разстоянието между тях с дълги, премерени крачки и Старлет бе поразена, когато го разпозна. Деър Маккалистър! Господи, бандитът бе този, който бе задържал погледа ѝ!

Във въздуха между тях се понесоха неизказани думи. Скулите на Старлет останаха без цвят, когато усети как Джейк се напруга до нея. Просто разбираше какво ужасно нещо щеше да се случи тук заради нея, но беше абсолютно безсилна до го предотврати.

— Приятна вечер — каза наемният убиец, когато тя го изгледа с див поглед, и дълбокият му глас прозвуча като ласка.

Сякаш въобще не я забеляза повече, когато премина покрай тях. Старлет се почувства унижена от чувството, че двамата сякаш бяха пренебрегнати, и бе... ужасно разочарована.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да счита, че той я бе разпознал единствено като градската шивачка, и знаейки, че е виртуозен специалист и уважавана дама, си бе помислил, че тя е изключително скучна и едва ли си струва времето или безпокойството.

Старлет би трябвало да знае, че една толкова обикновено изглеждаща жена като нея никога не би могла да има неприятности с

очарователни похитители, особено с дявол като Маккалистър. Тя бе още по-изненадана да разбере, че се чувстваше публично обидена, и не можа да се въздържи да не се завърти около себе си и да го изгледа с поглед. Джейк до нея изсумтя.

— За Бога, Старлет, какво си мислиш, че правиш?

Тя не го слушаше. Закова се на място и наблюдаваше как Маккалистър отминава, без дори да погледне назад в нейна посока.

Ужас я обзе, когато чу как Джейк се обръща към него:

— Хей, ти! Никой ли не те е научил на учтиви обноски?

Някакво малко пламъче на възбуда започна да се надига в подсъзнанието на Старлет.

Маккалистър се извърна бавно, с опасна искра в очите.

— На мене ли говорите? — запита той хладно.

Джейк не се поколеба.

— Да! В моите среди един джентълмен никога не би обидил една дама така, както вие току-що направихте! Смятам, че трябва да ѝ се извините!

Скулите на Старлет почервеняха, а очите ѝ заблестяха в отчаяние. Тя не можеше просто да стои така и да не предприема нищо, докато горкият Джейк може да бъде сполетян от същата съдба, както Били Клайд.

— Не! — изкрещя тя и само за секунди застана до Джейк. — Моля... това няма значение, Джейк.

По всичко изглеждаше, че Джейк не я чува.

— Чуваш ли ме? Извини се... или!... — закани се той.

— Или какво? — запита Деър с каменно изражение.

Пристъпвайки в страни от насъбралата се тълпа, той внимателно измери с поглед своя предизвикател, след това, сякаш отхвърляйки го, погледът му се премести и закова върху Старлет. Той игнорира Джейк и обърна глава към нея.

Изрече с усмивка:

— Нямах намерение да показвам каквото и да било неуважение, госпожице Тримейн. Бе само въпрос на време, макар да виждам, че това може да се изтълкува като нещо по-значимо. Уверявам ви, че нямах такива намерения.

Неговият плътен глас вече не беше така нисък и безпокоящ, макар все още да носеше една скрита нотка на потисната агресивност.

Старлет се молеше Джейк също да го чуе и да не си отваря устата повече. Тя гледаше Маккалистър с удивление. След като бе видяла как той застреля Били Клайд на улицата, без каквато и да е проява на емоции, тя смяташе, че той не е нищо повече от един хладнокръвен, безмилостен убиец, за какъвто, между впрочем, всички го мислеха.

Човекът, който стоеше пред нея сега, обаче се стараеше много искрено да избегне трагичната конфронтация, макар това, съвсем определено, да не беше в характера му. Той трябваше да разбере, че Джейк не представлява никаква сериозна заплаха за него, но същевременно тя добре схващаше, че той не би позволил да му оказват някакво влияние и може лесно да се превърне в онзи агресивен нападател, когото бе видяла да се изправя пред Били Клайд. Трябваше да предотврати това на всяка цена.

Вдигайки поглед към него, Старлет забеляза, че той все още я изучаваше много внимателно, и никога не би и помисляла, че очите на Маккалистър могат да излъчват такава любезна, нежна светлина. Но това не беше сън. Този поглед гледаше нея.

Изведнъж Старлет беше силно заинтригувана от този човек. Неочакван розов цвят се изля върху скулите ѝ, когато разбра, че той я наблюдаваше със същия интерес.

Изведнъж в очите му проблесна дяволита светлина, сякаш бе отгатнал какво мисли тя. След това погледът му се спря още веднъж върху Джейк и стана ледено студен.

— Можем ли да считаме въпроса за уреден? — запита той с глас, пълен със сарказъм.

Джейк започна да отваря уста в отговор, но Старлет го изпревари и отговори преди него:

— Напълно — заяви уверено тя и по устните ѝ се разля усмивка.

Тълпата изведнъж се раздели, за да даде път на червенокоса дама, облечена в есмалдово зелена сатенена рокля, а по пръстите с блестящи диаманти, които сякаш плуваха в ореол от собствена светлина. Следваше я вълна от шепот. Тя бе от онзи тип жени, които никога не можеха да бъдат игнорирани. Като се движеше напред, всичко край нея трептеше, и нямаше нито една мъжка глава, която да не се извърти към нея, за да види нейното приближаване, с изключение на Маккалистър.

— Хайде, хайде, момчета. Нека тази вечер да няма кървави разправии — каза Розалия Валдес, като силно гримираните ѝ очи фиксираха Джейк. — Вечерта е прекрасна и могат да се измислят по-добри начини да си прекарате времето.

Тя хвърли поглед към Старлет.

— Какво ще кажеш, скъпа? Струва ми се, че трябва да кажеш нещо, защото ти беше тази, която хвърляше погледите; на мене поне така ми се стори.

Устните на наемника се разтвориха в лека усмивка, въпреки старанието му да запази сериозен вид.

— Достатъчно, Розалия — се намеси внимателно той. Хващайки я за лакътя, той я поведе напред. — Мисля, че дамата имаше повече от достатъчно преживявания за тази вечер.

Розалия бе започнала да се обръща, когато не устоя на изкушението да направи последен коментар на раздяла:

— И още нещо; ако моят приятел тук не беше такъв джентълмен, той щеше да ви каже, че тя беше тази, която му правеше мили очи, заради което се вдигна цялата тази шумотевица — извика тя през рамо.

В този миг Старлет искаше земята да се бе разтворила и да я погълне. Почувства се кръгла глупачка, след като видя в тълпата познати лица, които я гледаха по същия начин — стреснато и с негодувание.

Не можеше нито да каже, нито да направи нещо, с което да промени нещата. Това само би усложнило ситуацията.

Скърцаше със зъби от отчаяние.

Съскаше.

Проклинаше мълчаливо.

Разкъса наум Деър Маккалистър на парчета.

Никога повече няма да се подлъже, че в този гангстер може да има, макар и едно хубаво нещо! В този момент дори той може би ѝ се надсмиваше с онази ужасна Розалия Валдес.

Някак си, някога, тя ще го накара да съжалява за тази вечер! Просто трябва да изчака да му дойде времето.

Съдбата бе предопределила те да се срещнат отново.

— Нещо си много мълчалива, откакто напуснахме театъра — каза Джейк, когато придружаваше Старлет до нейната врата. — Още

ли ми се сърдиш за това, което се случи?

Старлет повдигна поглед към Джейк и макар да го погледна с нежност, тя бе сигурна, че след всичко, което се случи тази вечер, те нямаха никакво бъдеше заедно. Разтърсващата сила на онова излъчване, което струеше между нея и наемника, ѝ беше отворило очите накрая. Нейното влечение към него бе несъмнено, а нещастния Джейк едва не го убиха заради нея. Ако наистина държеше на Джейк, не би си и помислила дори да погледне по посока на човек като Деър Маккалистър. Не би имало и моментно колебание в това. Беше време да каже довиждане. Джейк и тя трябваше да продължат живота си самостоятелно.

— Не ти се сърдя, Джейк. Бог вижда, че ти трябва да си този, който да ми се сърди — усмихна се тя тъжно. — Ти си мил човек и аз те харесвам много, но ние просто не си подходяме. Искаме различни неща от живота; дори и ти го знаеш. Ти просто не можеш да приемеш, че съм права. — Тя въздъхна. — Мисля си за нашите отношения отдавна. Струва ми се, че не трябва да се виждаме повече. Надявам се, че ме разбираш.

— Тази вечер сгреших — каза Джейк е нисък, равен глас, но в очите му грееше някаква отчаяна светлина. — Малко се поувлякох, но това повече няма да се повтори.

Старлет прекара ръка по челото си.

— Не... думите ми нямат нищо общо с онова, което направи тази вечер и което ме накара да взема това решение. Ти нищо лошо не си направил. Проблемът е с мен. Аз не съм жена за тебе и наистина вярвам, че само ще направя живота ти още по-нещастен, ако нашата връзка продължи.

Нямаше намерение думите ѝ да звучат толкова безлично, както и да гледа съкрушения му вид, но беше уверена, че с времето той ще я забрави. Красив мъж като Джейк не би останал самотен задълго.

— Не мога да повярвам, че те разбирам правилно — каза той объркан.

— Съжалявам, но един от нас трябваше да каже тези думи. Това е единственото решение. Моля те, разбери го — каза меко тя. — И не ме мрази толкова много.

— Значи това е раздяла, така ли? Просто ей така?

Тя погледна към земята.

— Да, това е раздяла, Джейк.

Той изгледа Старлет малко по-дълго от обикновено, сякаш не бе осъзнал напълно значението на това, което тя му каза току-що. После бавно и с нежелание се обърна и закрачи нататък.

Старлет го гледаше с очи, пълни с болка.

— Нищо друго не ти желая, само най-доброто, скъпи Джейк — прошепна тя. — Ти заслужаваш много повече от това, което мога да ти дам.

*Загледан в бездънний мрак, тръпнех вцепенен и бледен
в странни сънища, що никой смъртен не познава тук.*

*Но отекна в миг в простора като звук от хора
глух и тъжен зов „Ленора“ — и на него
чух в отзвук само ек — и никой друг!*

ГЛАВА 10

Касондрия Тримейн бе изморена, макар да беше спала добре през последната нощ. Събуди се с безкрайна прозявка, но преодоля желанието си да опъне схванатите си мускули. В неин интерес бе да не събужда мъжа, който мирно спеше до нея. Той щеше да иска да я люби; винаги го искаше на разсъмване, но сега тя с мъка можеше да понесе дори само едно негово докосване. Най-малко сега, когато Деър Маккалистър се беше завърнал в града. Той бе красив като младеж, но сега бе определено прекрасен, а тя знаеше, че можеше да бъде и безмилостен, когато имаше причини за това. Господи, само тази мисъл я накара да потрепери от главата до петите.

Ранното утринно слънце проникваше през леко разтворените завеси и огряваше нежната извивка на гърба ѝ. Тя се наслаждаваше на успокоителната му топлина и започна да се отпуска.

Въпреки това не спираше да си мисли още колко дълго ще живее по този несигурен начин и с този любовник, които ѝ тежеше като воденичен камък на шията. Харчеше парите ѝ безразборно, без да е свършил дори и един ден някаква работа, откакто го познаваше. Разбира се, той и не подозираше, че тя вече не разполага с онова огромно богатство, на което можеше да се опре преди. А трябваше да признае, че и тя бе взела своя дял при неговото прахосване.

Едно от нещата, от което тя най-много се страхуваше, бе, че ще свърши накрая като мръсна просякиня, каквато беше като малко момиче в Мексико Сити. Бе готова да понесе всичко, само и само да не свърши като майка си. „И ще понеса“ — си казваше тя. Ако бе научила нещо от бездомната си майка, това бе да оцелява. Ужасите на предишния ѝ живот се бяха вдълбали в съзнанието ѝ като белези и само малък намек за онова време беше като ад за нея. Но това винаги ѝ действаше стимулиращо, особено при мисълта, че не би могла да изтърпи и един ден такъв живот.

Любовникът ѝ се размърда до нея и Касондрия замръзна неподвижно. Той промърмори нещо несвързано и се обърна. Тя притаи

дъх за няколко секунди. След това, чувайки го как възобнови хъркането си, отново се отпусна и се усмихна. Но в тази усмивка нямаше и капка топлина. Тя бе студена като нейната душа.

Част от нея знаеше, че тя никога нямаше да намери друг човек, който така да благоговее пред нея, както Алек Тримейн. Той бе доказал своята преданост многократно през изминалите години. Показа се твърде практично и за двамата да останат да живеят под един покрив след смъртта на Бенджамин. Това, че споделяха нещо повече от един покрив, не засягаше никой друг, освен тях двамата.

Беше много лошо наистина, че Бенджамин се бе оказал такъв... как го казваха грингосите? — Пиян дръвник, това беше той. Във всеки случай, той беше най-лесният от всичките й предишни съпрузи, които водеше за носа, за разлика от сина му Алек, който бе така безмилостен, като самата нея, и затова представляваше опасен противник. Точно това беше причината тя никога да не поиска да се ожени за него. Разбира се, фактът, че той сега беше почти без пукнат грош, бе другата, достатъчно основателна причина.

Мъжете бяха необходимо зло в нейния живот, без което тя, изглежда, не можеше да съществува. Настроението й се подобри, когато си спомни за организираното събиране тази вечер. Искаше всичко да е както трябва.

Внимателно, тъй че да не събужда Алек, Касондрия се измъкна от леглото, оставяйки го с глава, заровена във възглавниците. Не искаше да губи време в търсене на халат и пантофи, тъй че притича на пръсти през спалнята до своя будоар. Всички от поканените на събирането тази вечер можеха евентуално да й предложат нещо. Дори самият Деър Маккалистър, макар че той най-вероятно не си даваше сметка за това.

Усмивката й бе най-чиста злоба.

Същата вечер Касондрия имаше удоволствието да види Деър Маккалистър, когато отвори вратата. Той бе пристигнал последен от всички гости. Старлет бе отклонила поканата й, както и предположи, и Касондрия бе започнала да се безпокои, че той няма да дойде.

— Страшно съм доволна, че успя да намериш време — възкликна тя, разтваряйки широко вратата. Зад гърба й се промъкна

звукът на музика и висок смях, прелитайки през разкошно украсените стаи.

— Заповядай, влизай, Деър — каза тя с усмивка, плъзгайки по него котешко жълтите си очи. Те одобрително се разшириха при вида на тясно прилепналите му панталони и черната ленена жилетка, опъната върху широките му рамене.

— Предполагам, ще кажеш, че моето любопитство ме накара да се покажа откъм най-добрата си страна — каза Деър, преценявайки я с бърз поглед. Тя бе облечена в блестяща сребърна рокля, украсена с волани от коприна с ванилов цвят. Прилепналата тъкан повтаряше пищните ѝ форми, а ароматът около нея бе наситено сладникав. Това бе нейният постоянен парфюм. Той бе от онзи вид, който Деър никога не понасяше.

Очите ѝ се разшириха одобрително и започнаха скрито да го разглеждат.

— Радвам се, че си си спомнил за мене. — Тя пхна ръка под ръката му и го придърпа навътре във фойето. — Да пийнем нещо, искаш ли? Толкова отдавна не сме имали възможност да си поговорим истински.

„Е, поне няма да губи много време, за да стигне до същината на въпроса“ — помисли си Деър.

— Маргарита! — Касондрия повика една от сервитьорките. — Донеси веднага бутилка шампанско и две чаши в моя офис.

Деър я последва в една полузатъмнена стая, която бе разположена в задната част на хасиендата. Той я изчака да запали няколко свещи, след което тя се обърна към него.

— Можем да се разположим удобно — каза тя, сядайки на малък диван, като потупа с ръка възглавничката до себе си. Тя се втренчи в него. Той бе така прекрасен, че караше сърцето ѝ да бие лудо в гърдите ѝ. — Ела, седни до мене, красавце. Много бих искала да се запознаем още веднъж.

Деър пренебрегна поканата ѝ, прекоси покрития с плочки под и застана пред прозореца. Отправи поглед към двора, пълен с гости, и се загледа в Алек Тримейн, който бе застанал в средата на оживената тълпа.

— Бях си помислил, че досега вие двамата ще сте се избили — изсмя се той саркастично. — Предполагам, че ти се е наложило да

свикнеш с гадните му навици.

Касондрия нервно преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ. Той си бе останал все същия Деър. Твърд като кремък.

— Ти ме изостави, спомняш ли си? Всяка жена трябва да има някого, на когото да разчита.

Той се извъртя и застана пред него с широко разтворени крака и подигравателно изражение на лицето.

— Да спрем да си играем на криеница, Кас — каза той с провлечено ръмжене. — За какво точно ме покани тук тази вечер?

Тя се усмихна ласкателно.

— Глупавата мисъл, която ти дойде на ум, не ме засяга чак толкова много, но трябва да ти кажа, че се чувствам засегната от това, че не си дори и малко щастлив да си с мене тази вечер. Това е било винаги твоят проблем, Деър. Ти винаги си бил прагматичен. Поне там, където е ставало дума за мене. Надявах се, че ще можем да променим това положение на нещата.

Когато не получи никакъв отговор, усмивката ѝ угасна, и някакво чувство на умора се прокрадна в изражението ѝ.

— Е, предполагам, че няма смисъл да се мъчим да водим любезен разговор. Тъй че ще ти кажа какво съм си наумила. Знам, че никога не си била от онези хора, които се застояват много-много на едно място. Така че си помислих, че след като ще бъдеш тука тази вечер, мога да ти направя едно предложение, преди да си решил да напуснеш отново града.

— Някой да е споменавал, че ще напускам Текила Бенд?

Тя го изгледа с нищо неразбиращ поглед.

— Какво, да не би да искаш да останеш?

Саркастичният смях на Деър бързо я отрезви.

— Какво има... толкова смешно? — запита тя високомерно.

— Никога не си преставала да ме удивяваш; това е, което е толкова забавно с теб. Изненадан съм, че не ми направи предложението за ранчото още на погребението, а чака толкова дълго — той я изгледа така, сякаш тя беше някакъв паразит. — Е, добре, аз имам някои новини за тебе, скъпа, които можеш да предадеш и на следващите поколения. Мисля да се помотая малко наоколо. Може дори и да отседна тук. И евентуално да разбере как точно капитанът е бил застигнат от смъртта. Виждаш ли, смятам, че прекрасният Алек

знае много повече от това, което казва. И това касае много неща, които са се случили тук наоколо.

Обхвана я смес от объркани мисли и не на последно място чувство за страх.

— Това заплаха ли е?

— Аз не заплашвам, Кас — отвърна Деър. — Можеш да предадеш това и на Алек. И ме чуй добре. Ранчото не се продава. Нито сега, нито в бъдеще.

Порозовелите ѝ скули някак си не съответстваха на бронзовата ѝ коса. Почукване на вратата ги прекъсна. Касондрия се отправи към нея и отваряйки, пред нея застана момичето с поднос шампанско и две чаши.

— В края на краищата няма да се нуждаем от нещо ободрително — каза тя на момичето. — Мисля, че с господин Маккалистър приключихме с деловата част. Би ли ми показала пътя до вратата, моля?

— Няма нужда. Мога сам да я намеря — каза Деър, като не си направи труда дори да я погледне, когато минаваше покрай нея.

Потропвайки нервно с пантоф, Касондрия го гледаше как крачи по дългия коридор. Радваше се, че си отива. Деър Маккалистър винаги създаваше главоболия и изглежда, че никак не се беше променил. Трябваше да предупреди Алек, че в бъдеще трябва да бъдат изключително внимателни, докато измислят някакъв начин да се отърват от него.

На фона на притъмнените сенки се очертаваше силуетът на облечена в черно фигура; натрапник, който се чувстваше съвсем удобно, имайки предвид задачата, която си беше поставил. Безграничната енергия, която излъчваше, сякаш оформяше аура от сила около нея, правейки пестеливите ѝ движения да изглеждат като добре пресметнати, сякаш защитни, като че ли тя не смееше да предприеме каквото и да било движение, преди да прецени възможните последствия от него.

Горещият пустинен вятър развяваше копринено русите къдрици, които се спускаха непокорно изпод черния ѝ Стетсън. Рейвън отмести косите си встрани и притисна бинокъла към очите си. От скрития си наблюдателен пост горе сред хълмовете тя наблюдаваше тълпата от хора, които се движеха насам-натам из двора.

На вечеринката имаше много изтъкнати гости, сред които и елин заможен вдовец от старите богаташи, чието семейство бе натрупало парите си от сребърните мини. Това не изненада Рейвън, нито пък и обстоятелството, че Касондрия бе пренебрегнала останалите си гости за сметка на стария сребърен барон.

Тя наблюдаваше как Касондрия му се усмихва чаровно, играейки играта на знойното предизвикателство по начин, който само тя умееше. Бе повдигнала и оформила косата си в корона от къдрици, а сребърно брокатената ѝ рокля обгръщаше пищната фигура, която мнозина от мъжете оглеждаха похотливо. Касондрия притежаваше земна чувственост и макар Рейвън да намираще чертите ѝ за малко грубовати, тя с неудоволствие трябваше да се съгласи, че Касондрия все пак намираще начин да влезе под кожата на мъжете и да не им позволява да мислят за нещо друго, освен единствено за самата нея.

Пулсиращият ритъм на испанската музика вибрираше над широката зелена река, която разделяше Рейвън от участниците в събирането. Във въздуха се носеха радост и веселие. Копринените рокли на дамите блещукаха на трептящата светлина, а диамантените копчета и игли за вратовръзки искряха по официалните костюми на мъжете.

Рейвън търпеливо чакаше шампанското, което се лееше като река, да замъгли съзнанието на присъстващите. Едва тогава тя възнамеряваше да се плъзне по сенките и се добере до къщата.

Нейният план беше да претърси къщата за оня ценен документ, който бе сигурна, че е скрит някъде там. Необходими ѝ бяха много години, за да разбере, че наистина съществува друго завещание — онова, което нейният баща беше скрил преди смъртта си и което, най-вероятно, лишаваше вдовицата и сина от правото на наследство. Ако не беше Джейд, Рейвън бе сигурна, че може би никога нямаше да разбере за това. Тя имаше намерение да вземе този документ още тази вечер, преди да е напуснала мястото тук.

Обичаше баща си много и по нейна преценка заслужаваше да наследи това, което по право ѝ принадлежеше. Това ранчо и неговото любимо семейство бяха всичко за него. Като негова дъщеря тя разбираше и споделяше любовта му към земята. Не, той никога не би лишил Старлет от нейното наследство и не би оставил всичко на Касондрия и Алек. Сигурна беше в това и смяташе, че е неправилно

онези двама души, които му причиняваха само жестока болка и тъга, да успеят по някакъв начин да установят контрол над имота му и бавно да пресушат банковата му сметка.

Въпреки всичко това положение можеше да се поправи тази вечер. Очите на Рейвън неочаквано заблестяха на лунната светлина, проследявайки тромавата фигура на телохранителя на мащехата си. „Сантучи“ — промърмори тя. Със своите рунтави мустаци и груби черти Сантучи изпълняваше ролята на продажен бодигард много успешно. Поради намесата на Сантучи преди много години Рейвън бе изгубила близък приятел. Достатъчно ѝ беше само да го види, за да си спомни за онзи изпълнен с болка случай.

Никога нямаше да забрави колко дълго, след като Сантучи го беше повалил, Тали се бе мъчил да умре. Това бе един от най-тежките периоди в живота на Рейвън и тя добре си спомняше клетвата си: ще накара Сантучи и Касондрия да платят за това, което бяха причинили на хората, на които тя държеше.

Изражението на лицето ѝ изведнъж стана напрегнато, погледът ѝ се оживи от нетърпение. Да, те бяха стари врагове. И Рейвън бе чакала достатъчно дълго този момент да дойде.

Рейвън се прокрадна през сенките, като се стараеше да остане незабелязана от ничий поглед. След това прегази през реката, заобиколи конюшните и придържайки се далеч от главния салон, проникна в къщата през стъклените врати на библиотеката.

Стаята бе тъмна, като се изключи трепкащата светлина на огъня в камината. Тя плъзна поглед наоколо, по черния кован свещник и аплиците по стените, по покрития с плочки под, покрит с червено тъкан килим пред огнището, дивана от плюшена червена кожа, разположен непосредствено до него, и нетърпението, което изпитваше преди минута се превърна в горчива болка.

Някога тази прекрасна къща бе истински дом, изпълнен с любов и смях, и хора, на които тя държеше, но не и сега. Години наред тук живееха Касондрия и Алек Тримейн, свързани заедно от един общ порок — безграничната си алчност. Това толкова дълго продължило господство, ако зависеше от Рейвън, щеше да свърши скоро.

Пресече пода и токовете на нейните ботуши потракваха тихо по излъсканите плочки. Беше много късно, но забавата продължаваше и

гостите, изглежда, не бързаха много да си отиват. Рейвън можеше да се надява само, че музиката и високите гласове ще отвлекат вниманието на всички до такава степен, че да може да се прокрадне незабелязано по-нататък в къщата.

След като прегледа внимателно половината от библиотеката, макар и да не откри никаква следа от ценния документ, който търсеше, Рейвън можеше само да се надява, че информацията, която ѝ беше предала Джейд, е вярна.

Документът с последната воля и завещанието на Бенджамин Тримейн относно огромния му имот трябваше да бъде скрит някъде тук, в тази къща. Очевидно той го беше мушнал на такова място, където никой, дори Касондрия или Алек, нямаше да могат да го намерят. След неговата смърт те не можаха да докажат правата си върху този имот, без да представят завещанието. Така че бяха принудени да напишат ново завещание, фалшифицирайки подписа на Бенджамин. По този начин Касондрия и Алек поделиха всичко помежду си, оставяйки Старлет практически без грош.

Ако не беше великодушието на леля ѝ Хилда, Старлет вероятно щеше да остане напълно зависима от тези двама безмилостни врагове. Тогава само добрият Господ знаеше какво можеше да се случи с нея.

Джейд ѝ беше дала някои указания откъде да започне. Изглежда, източната красавица бе включила в списъка си от изтъкнати клиенти Алекс Тримейн преди шест седмици, и колкото повече време прекарваше той в леглото ѝ, толкова по-доволен оставаше от нейните услуги. „Горкият глупак“ — подсмихна се Рейвън.

Това беше смес от страст и заробване. Джейд, разбира се, умееше много добре да обработва мъже като Алек. Тя съсредоточи вниманието си върху неговите слабости и бавно, лека-полека го обгърна в копринената си паяжина, от която нямаше никакво шансове да се измъкне. Бе затънал безнадеждно по нея и нямаше никакво желание да се измъкне.

В известен смисъл Джейд беше безскрупулна, студена и безмилостна. В нейната страна семейството бе на особена почит и неговите членове оставаха лоялни един към друг до края на живота си. Тя не харесваше начина, по който Алек и неговата мащеха се отнасяха към останалите членове от семейството. По тази причина изпитваше

особено задоволство, че може да помогне на Рейвън да осъществи плановете си.

Джейд беше наясно, че се нуждаеха от повече информация от Алек и че той беше личност със слаб характер. За да му развърже езика, тя използваше всички достъпни за нея средства: секс, алкохол, а накрая го запозна и с удоволствията на наркотиците. За кратко време той стана тяхна ненаситна жертва и така Джейд научи някои неща за него, които не знаеше преди това. Тази информация стигна до Рейвън от един таен коридор, откъдето понякога тя слушаше разговорите на Джейд и Алек. Алек беше мамен, макар никога да не бе имало полесна жертва от него.

Рейвън не можеше да каже, че одобрява методите на Джейд. Но като си спомнеше как Касондрия и Алек бяха интригантствали и мамели мнозина нищо неподозиращи хора, лишавайки ги от средства за живот, и дори бяха стигнали до там, че прибегваха до убийство, за да постигнат целта си да станат милионери, тя нито за момент не изпита чувство за вина. Бе отмъстител за такива демони. Те бяха престъпници, които се нахвърляха върху слабите и невинните, унищожавайки всеки, който им се изпречеше на пътя към постигането на това, което искаха за себе си.

Бенджамин Тримейн бе една от техните трагични жертви; след него бе имало още няколко други. Доказването на това обаче бе отделен въпрос.

Тук беше необходимо внимателно планиране на всяка стъпка, години търпеливо изчакване и предпазливост, но накрая се стигна до желания резултат. Най-после се бе появила — макар и слаба — нужната нишка.

Жаждата на Рейвън за отмъщение се бе изострила с годините, през които трябваше да стои в сянка, изчаквайки тази единствена грешка. Най-после Алек бе направил погрешната стъпка. Той се бе доверил на Джейд, а тя с удоволствие бе издала тази поверителна информация.

Нещата приближаваха своята развързка и за Рейвън, и тя бе готова за това. Касондрия и Алек щяха да платят за всяка своя несправедливост, а Рейвън трябваше да се оттегли окончателно след това. Имаше някои неща, които прост не бяха работа за едно момиче,

макар че за известно време това определено правеше живота ѝ възбуждащо интересен.

Рейвън продължаваше да търси, като оценяваше много добре обстоятелството, че Бенджамин Тримейн, който бе твърде ексцентричен по природа, никога не би се доверил на банки или на адвокати. През всичките тези години тя нито за момент не се беше съмнявала, че оригиналният документ е скрит някъде в тази къща. Определено си струваше риска да се опита да го намери, тъй като, ако този документ наистина съществуваше и можеше да се намери, това би ѝ доставило огромното удоволствие да разобличи Касондрия и Алек. Да види накрая как тяхната империя се сгромолясва и мечтите им се сричат с трясък! Това беше единственото нещо, което я крепеше и през най-тежките ѝ дни, а такива през последните години имаше много.

Съсредоточавайки цялото си внимание върху задачата си, тя току-що бе приключила с изследването на ламперията от черно дърво, покриваща стената, за скрит сейф и бе започнала да търси сред томовете книги, когато дочу слаб шум. Почти неразличим в началото, но — независимо от това — сигнализиращ за приближаваща опасност.

По гърба на Рейвън пробягна предупредителна тръпка и тя едва намери време да се шмугне в съседната ниша, където бе добре прикрита в тъмнината, като същевременно имаше поглед върху цялата библиотека.

Вратата се отвори широко, без никакъв шум на добре смазаните си панти и тя видя сянката на някакъв мъж. Много едър мъж! Рейвън добре разбираше необходимостта от запазване на хладнокръвие в този момент и въпреки това цялото ѝ същество потрепери, когато разпозна телохранителя — Сантучи, застанал на вратата с убийствено изражение на лицето. Той бе с изваден револвер; изпъкналите му очи оглеждаха напрегнато стаята.

— Знам, че тук има някой — изграка той. — И който и да си ти, започни по-добре да си казваш молитвата... защото няма да излезеш жив оттук.

Рейвън знаеше, че той въобще не се шегува, и не смееше дори да си поеме дъх или до издаде и най-малкия шум, който би могъл да го насочи към нейното скривалище. Тя и преди това се бе изправяла лице в лице с хора като Сантучи. Те не се спираха пред нищо, и единственото нещо, което умееха да правят добре, бе да убиват.

Следейки го от своя наблюдателен пункт, Рейвън неволно си помисли колко див и заплашителен изглеждаше Сантучи. След като такива брутални инстинкти ръководеха ума на дивак като Сантучи, Рейвън разбираше, че той ще се окаже несравним противник. Очакваше всеки момент той да направи крачка напред и да открие скривалището ѝ. Ръката и се плъзна леко и целенасочено към дръжката на камшика, цялото ѝ тяло се напрегна като навита пружина, готова да се втурне напред. Не искаше да се предава без съпротива и бе готова да се бори до последен дъх. Отчаяният блясък в очите ѝ подсказваше, че никой не би могъл да я залови жива.

Неочаквано, някъде иззад телохраниеля, се чу друг глас. Остър, нетърпящ възражение, приковаващ вниманието на Сантучи:

— Сеньората те търси. Искат да отидеш при нея в големия салон, pronto!

Ловък и подвижен, въпреки масивното си телосложение, Сантучи се извъртя и очевидно разпознавайки човека, застанал зад гърба му, изсумтя:

— Perdition, да не искаш да те застрелям, като се влачиш след мен като някоя проклета котка?!

Би трябвало високият мъж да е забелязал револвера насочен към гърдите му, но по лицето му не трепна нито един мускул.

— Аз само ти предавам съобщението, амиго — отвърна той спокойно. — Можеш да правиш каквото си искаш, по дяволите. Всъщност ще се върна обратно да кажа на господарката ти, че имаш по-важни неща за правене.

Той сви пренебрежително рамене.

— Вероятно няма да ѝ хареса това, че я караш да чака, но тя не може и да очаква, че ти ще скачаш всеки път, когато си мръдне пръста, нали?

Сантучи изпсува тихо и добави рязко:

— Стой тука и огледай наоколо. Мисля, че имаме неканен гост. Намери го. Аз ще се погрижа за останалото веднага след като се върна.

Сантучи напусна стаята и Рейвън бе изправена пред нова, не по-малка опасност. Очите на мъжа гледаха студено, излъчвайки целенасочен блясък, който я накара да потрепери. Тя се раздвижи неспокойно, усещайки тъмната, опасна мъжественост на човека, който се държеше в сянката. Оставаше му да направи само още една крачка

или само да извади револвера си, но дори и в сегашната си позиция не бе по-малко опасен.

— Можеш да облекчиш нещата и за двама ни, като се покажеш — изкомандва дълбокият му глас. — Това е единственият начин да останеш цял и невредим.

Сърцето на Рейвън биеше като парен чук. За момент тя затвори очи и пое успокоително дъх. Нишата нямаше прозорци и единственият път към свободата сега бе преграден от този човек. Тя наклони глава и го погледна, усещайки неща, които само засилиха безпокойството ѝ.

Самият той бе ловец, добре запознат с правилата за преследване на дивеч. Тя почувства вълна от смесени чувства, но нито едно от тях не бе успокоително. Той беше прав; просто нямаше друга алтернатива. Рейвън въздъхна сдържано.

— Не стреляй. Излизам, мистър — каза тя с предпазлив и рязък тон.

Изведнъж Рейвън замръзна, фокусирайки поглед върху лицето на Деър Маккалистър. За момент загуби способност да говори. Устните му бяха изкривени по оня жесток начин, който тя познаваше много добре.

— Гледай ти, гледай ти! Не е ли това оня млад момък с воловарския камшик — каза Деър, пресичайки стаята към нея.

Той бе забелязал Рейвън да се промъква към къщата, когато се бе отправил към коня си. Понеже знаеше, че името на следотърсача не бе в списъка на гостите, Деър бе решил да разбере какво търси той тука. Присвивайки очи, погледът му се плъзна надолу към ръката с дълги пръсти, които се бяха вкопчили здраво за дръжката на камшика.

— Дори и не си го помисляй, хлапе! Този път няма да имаш този късмет.

— Мисля, че съм чувал същите думи и преди, Маккалистър — отвърна Рейвън насмешливо. — Тогава те не ме изплашиха, няма да ме изплашат и сега.

Очите му се впиха в нея.

— Последния път имаше късмет. Но това няма да се повтори.

Токовете на ботушите изтропаха по глазурата на плочките и шпорите издрънкаха леко. Той се приближи. По дяволите, твърде близо. Погледът на Рейвън преценяваше разстоянието между тях. Тя погледна жестоката полуусмивка, която играеше по устните на

бандита. Никога през живота си не се беше изплашвала толкова много, както сега, но проклета да бъде, ако му го покаже. По гърба ѝ пропъзля ледена тръпка. За какво мислеше той? Имаше ли намерение да я предаде на Сантучи? Или ще я довърши тук на място сам? Имайки предвид самоличността си, тя разбираше, че животът ѝ е изложен на голям риск.

Той я изучаваше с твърдия преценяващ поглед на хищник, който бе хванал натясно безпомощната си плячка. Това ѝ приличаше на предизвикателство за дуел, просто и ясно. Но тя не беше съвсем безпомощна и когато ставаше дума за нейното оцеляване, бе готова на всичко, за да остане жива. Можеше да избие револвера от ръката на наемника, или да откъсне парчета месо от него толкова бързо, че никой да не може да го познае, след като го довърши. Маккалистър може и да беше бърз, но не по-бърз от нея.

Бе такъв момент, когато всичко можеше да свърши, преди окото да е успяло да мигне.

— Не мога да се предам, Маккалистър — изрече Рейвън. — И двамата знаем, че Сантучи е хладнокръвен убиец. Аз няма да изляза жив оттук, ако ме предадеш на него.

— Може би трябваше да помислиш за това, преди да се вмъкнеш тук и да си пъхаш носа, където не ти е работа — каза той. Очите му я гледаха с леден поглед, преценявайки я внимателно. Висок, с мощна фигура, сянката му бе призрачна на лунната светлина, която се промъкваше през високите прозорци и лягаше косо на пода.

Пулсът ѝ биеше ускорено. Тя имаше само един шанс да оцелее. Колко бързо би могла да замахне с камшика, преди той да се отдръпне от свистящата му кожа?

Сякаш четейки мислите ѝ, той я предупреди меко:

— Аз не бих...

Но Рейвън не слушаше.

Всичко дивашко и първично в нея се надигна в миг. Времето сякаш замръзна. Светът спря да се върти на своята ос. Само един кратък миг, след това камшикът изплющя през пространството... и тя замръзна озадачена.

Ръката на Маккалистър се стрелна — бърза и сигурна, тъкмо когато камшикът се бе разгънал към него. Той сграбчи с пръсти кожената ивица и я задържа.

— Проклет да си! — плюна Рейвън, опъвайки силно дръжката на камшика, твърдо решена да не му се предаде. Намирайки опора за ботушите си, тя се дръпна рязко назад, забивайки пети в пода.

Устата му се изкриви в ъглите с насмешка и той подигравателно подръпна края на камшика.

Тя загуби още повече самообладание.

— Защо е винаги така — достатъчно е да се появиш някъде и там непременно възникват неприятности? — запита той, пронизвайки я с поглед изпод преднамерено свъсените вежди.

Скърцайки със зъби, тя въздъхна с негодувание през зъби, след като той бе преполовил дължината на камшика, навивайки го бавно около дланта си.

Рейвън разбираше, че камшикът ѝ бе последната опора. Очите ѝ святкаха. Още един удар на сърцето, рязко дръпване на камшика с китка от негова страна и тя падна на колене пред него, безпомощна, но бясно съпротивляваща се. Погледът ѝ се отправи свиреп нагоре към него. Нямаше нищо мекушаво в този сребристосин яростен блясък, който го пронизваше.

— Върви по дяволите за това...

— Внимавай — прекъсна я той меко, но с несъмнен сарказъм.

Бясна, тя изсъска:

— Скапано копеле такова.

— Срещал си достатъчно от тях, но ще те запозная с още едно, ловя се на бас.

Тя не трепна, а се изправи срещу него с цялото достойнство, което може да събере у себе си.

— Не ми пука какво ще направиш с мен. Никога няма да се дам на онази кучка.

— Мисля, че трябва добре да помислиш за това, хлапако — каза той, като придърпваше кожата на камшика към себе си, изправяйки я на крака, — защото от това зависи дали ще се смиля над тебе и ще те оставя да живееш, или не. За втори път се навиращ, където не трябва и объркваш плановете ми.

Погледът ѝ се отправи към неумолимо вдигнатата му брадичка. В главата ѝ не се прокрадна и капка съмнение, че ако му създадеше още неприятности, той щеше да я накара да съжалява за това. Силата ѝ не можеше да се сравнява с неговата. Засега тя нямаше никакъв друг

избор, освен да се предаде. Може би ако играеше играта по неговите правила, щеше да се появи възможност да се измъкне. Това бе единствената ѝ надежда. Всичко друго бе загубено за нея.

Очите ѝ моментално загубиха войнствения си блясък. Сега Рейвън бе така близо до него, че миризмата на мъж, заедно с миризмата на собствения ѝ страх се промъкнаха в ноздрите ѝ. Той я преценяваше с онзи твърд, пронизващ поглед, който вече ѝ бе станал толкова познат.

Тя забележимо потрепери от болка, когато неговите дълги пръсти се стегнаха около китката ѝ. Нямаше и следа от колебание в докосването му и тя усети с уплаха как този жест накара кожата ѝ да запламти.

Той бе толкова дяволски уверен в себе си, а за първи път от толкова години, Рейвън не беше. Стойки така близо до него, нейната крехка фигура сякаш се бе смалила още повече. Той беше висок над шест фута и всяка фибра от него представляваше стегната мускулатура. Рейвън стоеше някак странно бездиханна: крайниците ѝ натежаха и не можеха да се движат.

— Може би ще ми кажеш сега, какво очакваше да намериш в тази стая?

След като тя не отговори нищо, в очите му се появи някаква странна тлееща светлина.

— Окей, да бъде както ти искаш, тогава. Ние просто ще изчакаме тук, докато дойде Сантучи, и тогава той ще задава въпросите.

Рейвън замръзна. Напрежението нарасна до такава степен, че можеше да се докосне с ръка. Тя нервно облиза с върха на езика устните си, а мислите полетяха като рояк в главата ѝ.

„Прицели се в най-уязвимата му точка. Удряй бързо и точно.“

Сякаш прочел мислите в главата ѝ, той изрече предупреждението с копринен глас:

— Не мисля, че искаш да направиш нещо глупаво, освен ако нямаш някаква особено важна причина за самоубийство.

Тя го изгледа, без да отговори, несъзнателно хипнотизирана от решително издадената му напред, сякаш издялана, челюст. Лицето му бе каменно, очите твърди като ахат. Бавно и предизвикателно устните ѝ се разтвориха в хладна усмивка.

— Е, какво сега, Маккалистър?

Настъпи пълна тишина, докато той я гледаше изпитателно, с поглед, изпълнен с нещо недоизказано. Той се наклони към нея и преди тя да осъзнае, ръцете ѝ бяха завързани с кожения ремък на камшика.

— Излизаме оттук. Само да шукнеш, и си свършен.

В думите му прозвуча заплаха, а стоманените му пръсти безпощадно стискаха китките ѝ. Рейвън много добре разбираше, че той не се шегува. Лицето му бе буквално на няколко инча от нея и тя видя, че от тези тигрови очи я гледа самата смърт. На лунната светлина, облечен в черно вечерно сако и панталони, с леко разхлабена копринена вратовръзка и коси, които падаха на челото, той изглеждаше като истинско дяволски изчадие, но беше единствения ѝ начин да се измъкне от тази стая.

Рейвън преглътна гордостта си и разбра, че засега трябва да се съгласява с всичко, което казваше той. Нямахше представа какво възнамерява да прави с нея или колко време щеше да му е необходимо, за да разбере с кого си има работа. Дори не знаеше дали можеха да се измъкнат живи от това ранчо, но имаше нужда от всяка секунда, докато съобразеше как можеше да се измъкне от положението.

— Какво, нямаш ли възражения? — изръмжа той и зъбите му проблеснаха на лунната светлина. Вече я тикаше към стъклената градинска врата. — Да тръгваме тихо и спокойно — нареди той. — И дори не си помисляй, че няма да бъда с теб през цялото време.

Тръгнаха към вратата и ръката му се уви като змия около рамото ѝ. Рейвън бе сигурна, че той щеше да упражни насилие, ако се опиташе да му избяга, но това, което я тревожеше много повече в момента, бе обстоятелството, че ръката му можеше да се плъзне по-надолу и случайно да се докосне до закръглените ѝ гърди.

О, небеса, какво ли щеше да направи, ако разбереше, че пред него се намира Старлет Тримейн?

ГЛАВА 11

Рейвън усещаше отчетливо твърдия мускул на ръката му, която я стягаше около врата. Какво възнамеряваше да прави той? Накъде я водеше? Трябваше да знае. Искаше това да не е истина; цялото положение бе като част от някакъв кошмар и тя можеше само да се надява, че скоро ще се събуди. Но твърдото тяло до нея бе съвсем реално и на нея ѝ беше много трудно да каже кое бе по-лошо — да не знае каква съдба я очаква или да разбере, че това не е сън, а самата истина.

Погледът ѝ сякаш търсеше опора, след което тя едва не се изсмя на глас на себе си. Наистина ли мислеше, че някой може да се появи ей така, от нищото, и да ѝ помогне? „Твърде дълго живя на границата на реалността и мечтите“ — си каза тя.

— Тук няма никой друг, освен теб и този човек. — Старлет преглътна, като мислено се увещаваеше да не се паникьосва. — Не мислиш сериозно да ме предадеш на оня главорез, нали?

— Съвсем сериозно — отвърна сухо той и тя знаеше, че съвсем не се шегува.

Тогава тя взе решение и като поклати енергично глава, каза:

— Не... не мога да продължа с тебе... не искам.

Пръстите му сякаш сковаха китките ѝ, които и без това бяха завързани с кожения ремък на камшика, и тя потрепери. Спирайки внезапно, той рязко я дръпна и я обърна към себе си, очите му заблестяха с познатия ѝ вече хищнически блясък.

— Според мен в момента ти наистина нямаш друг избор.

Лицето ѝ пребледня, тя повдигна брадичка. Все пак, някак си, трябваше да стигне до съзнанието му, да го накара да я разбере.

— Аз имам избор... но ти трябва да се съгласиш. Виждаш ли, по-добре е да умра сега на място, отколкото от тяхна ръка по-късно. Не се страхувам да умра, просто не искам да умирам бавно, молейки се краят да дойде по-бързо. — Тялото ѝ потрепери. — И знам, че това е единствената възможност, която ми остава, ако това зависи от Сантучи.

Беше ред на Деър да се изопне напрегнато.

— По дяволите, просто спри да говориш и върви напред.

— Не — каза Рейвън твърдо, с решителен блясък в очите.

— Господи, как искам очите ми никога да не бяха те виждали — изхриптя той, но за момент бе обхванат от противоречиви чувства и погледът му сякаш се замъгли в нерешителност.

Това бе точно моментът, който тя чакаше. Раздвижване на ръката, още едно мигване с очи, и Рейвън се освободи от кожената примка, която стягаше ръцете ѝ. Движенията ѝ бяха заблуждаващи, целящи да го объркат, и за момент тя успя. Рейвън инстинктивно си помисли за револвера му в кобура и се стрелна към него. Почувствала как ебонитовата дръжка ляга твърдо в ръката ѝ, тя събра кураж до го притисне в ребрата му.

Деър неясно промърмори, когато почувства твърдата стомана да го сръгва. Сега Рейвън усети, че в известен смисъл владее положението, но далеч не бе в безопасност.

— Стой настрана, Маккалистър, или, кълна се, ще пробия в тебе дупка, достатъчно голяма да се вижда през нея светлината.

Заплахата в гласа ѝ бе недвусмислена. Погледите им се кръстосаха изпитателно.

— Не мисля, че ще дръпнеш спусъка — каза накрая той.

— Освен ако не ми дадеш друга възможност — отвърна студено тя.

— Правиш голяма грешка, хлапе.

— Ще направя още по-голяма, ако не се опитам да се отърва от всичко това, и ти го знаеш!

Някъде в далечината се виждаха дървета, които растяха покрай реката. Това не беше точно пътят, по който беше дошла преди това, но и този щеше да свърши работа, си помисли тя. Нямахше време да се връща точно по същия път, по който бе дошла, особено сега, когато Сантучи вероятно вече бе тръгнал по следите им.

Маккалистър протегна ръка и тя отскочи назад изплашено.

— Дай ми револвера — заповяда той.

— Да ме вземат дяволите, ако ти го дам — прокълна остро тя. — Върви напред... Обърни се и се махай от тука, преди да съм направил нещо друго, за което, без съмнение, ще имам след това причини да съжалявам.

Той я погледна с онзи опасен, непредсказуем блясък в очите, с който тя вече бе започнала да се съобразява, както и да ненавижда.

— Тъй че да можеш да ме застреляш в гърба? Хм, това няма да стане, хлапе. Заклел съм се да не умра с лице заровено в калта. Така че, предполагам, всичко по-нататък зависи от тебе.

В този момент никой от тях дори не смееше да въздъхне.

Маккалистър измери с поглед изправения пред себе си преследвач. По дяволите, това беше нова битка, лице в лице, но нямаше как да се избегне. Той знаеше какво трябва да направи.

С бързо гъвкаво движение той стрелна ръка напред, удрайки отстрани китката на преследвача си с отворена длан, като изби револвера от ръката му.

Тя задъхано си пое въздух, когато колтът падна тежко на земята в краката на Маккалистър. Той се наведе, спокойно го вдигна и го прибра в кобура.

Лицето на Рейвън преbledня от болка и ярост. Тя разтри с длан тръпнещата си китка.

— Копеле! — изръмжа тя.

Маккалистър дълбоко въздъхна.

— Повярвай ми, това не ми харесва повече, отколкото на тебе.

Тя се съвзе, очите ѝ блеснаха.

— Как ли пък не!

Лицето ѝ не показваше никакви емоции, когато той ѝ протегна ръка.

— Да вървим. Губим време, а гостите скоро ще се разотидат. Не искам да открият неприятната изненада.

Един мускул на гладката му челюст нервно потрепери, той се протегна напред и я обгърна през кръста с мускулестата си ръка.

— Знаеш ли, да се бия с теб на всяка крачка става страшно уморително — той бързо я дръпна към себе си.

Рейвън не може да направи нищо повече, освен да поеме жадно въздух, когато той просто я избута напред. Твърде разярена, за да говори, тя се забърза напред пред него. Никого не бе мразила през живота си толкова много, както него в този момент. Рейвън мислено претегляше обидите, които ѝ бе нанесъл, откакто се бяха изправили един срещу друг, и лицето ѝ се изкриви от ярост.

Горещата неподвижност на нощта я блъсна с изненадващата си реалност, когато те направиха широк кръг около къщата, минавайки покрай цветната градина на Бенджамин Тримейн, в средата на която той бе поставил богато украсен фонтан, като символ на надеждите и мечтите, които искаше семейството му да пренесе напред във времето. Рейвън чу как внезапно откъм столовата, която бе останала зад тях, избухна смях и постепенно заглъхна с тяхното придвижване напред.

Разбра, че те се движеха по посока на конюшните, когато шумът от вечеринката и смехът постепенно заглъхнаха и наоколо остана само задушавашата тъмнина на нощта.

Рейвън разбираше, че ако искаше да има някакъв шанс за оцеляване, трябваше отново да избяга от него. И въпреки храбрите си мисли тя никога не се бе чувствала така, сякаш коленете ѝ ще се подгънат всеки момент и тя ще падне мъртва.

Той беше така близо до нея, всеки негов мускул напрегнат до скъсване. Но ако можеше да се отскубне и да побегне като заек, бе възможно да се изплъзне в нощта. Ако обаче опиташе и не успееше, гневът му щеше да бъде жесток.

Рейвън си пое дълбоко дъх. Сега или никога. Вървяха по лек наклон надолу. Конюшните се извисяваха в далечината. Събирайки целия си кураж, тя бързо се извъртя с лакът назад, удари го в ребрата с цялата сила, която можа да събере. Маккалистър извика от болка, за момент отпусна хватата си и тя бе свободна.

Проклинайки я тихо, той се протегна да я достигне, но бе твърде късно. Беше се отскубнала от него и сега с цялата си енергия се бе насочила към конюшните, надявайки се да се скрие в тъмнината.

Краткото разстояние ѝ се стори безкрайно, когато се препъваше по неравния терен. Зад себе си чуваше как той тихо проклина. Дали щеше да стреля? Крадешком хвърли поглед през рамо назад с надеждата, че е спечелила известна преднина, но изтръпна, като видя, че той не беше чак толкова изостанал, колкото очакваше.

Рейвън се втурна напред. Нямаше да има повече шанса да се измъкне на свобода. В пристъп на нова енергия тя се шмугна надясно, обърквайки го, заобиколи бързо навеса и се втурна напред. Щеше да успее! Просто трябваше да успее!

Неочаквано Маккалистър се озова до нея, дръпна я към себе си, силните му пръсти я стиснаха за китката и той изви ръката ѝ зад гърба.

Тя с мъка си пое въздух и гневно изруга. Той само сухо се засмя. Беше много добър в причиняването на болка; тя не се и съмняваше — той бе професионалист в това.

Хрипкавият му глас проскърца в ухото ѝ.

— По дяволите! Ние непрекъснато се боричкаме. Няма да губя повече време, за да те убедя, че трябва да се държиш подобаващо. Само един звук, едно погрешно движение, и си мъртъв! — кипеше той някъде в тъмнината. — Господи, каква беля си само.

Сега той блъскаше Рейвън пред себе си и по всичко личеше, че не ѝ остава нищо друго, което може да направи, за да го спре. Бе твърде изморена, за да се бори при това неравенство на силите.

Той мърмореше сърдито през стиснати зъби:

— Може би трябваше просто да те застрелям! Ти си го заслужаваш, след цялото това разиграване, което направи.

След това, сякаш тази мисъл го бе занимавала за известно време, той сякаш промени становището си. Маккалистър се спря, разкърши рамене и след това каза:

— Сега... ако стрелям, изстрелът ще привлече излишно внимание насам. Може би ще е най-добре да удавя това малко копеле.

Тя си пое дълбоко дъх, разтреперана. Сега в главата ѝ вече нямаше никакво съмнение накъде я водеше. Вървяха надолу по склона, за да достигнат брега на реката. Рейвън се насили да се бори, опитвайки се да го ритне.

Без дори да наруши стъпките си, той просто се отдръпна от нея. Рейвън загуби равновесие и щеше да падне, ако той не я държеше за ръката. Тя разбираше, че просто правеше нещата по-лоши за себе си, като му се противопоставяше, но ако трябваше да умре — а тя започна да усеща, че това бе съдбата ѝ, — щеше да го направи с достойнство. За първи път от толкова време Рейвън ясно осъзна своята женственост и безпомощност.

Изпълнена с ужас и яд, тя не можеше да повярва, че правилно го е чула. Когато стигнаха реката, той ѝ заповяда да си свали коженото яке и ботушите. Рейвън се наежи, клатейки отрицателно глава.

— Сваляй ги, или аз ще го направя — непоколебимо заяви той с лице като от гранит.

— И ако не го направя? — изтърси тя.

Той я удостои с усмивка, лишена от всякакъв хумор, ръката му сграбчи коженото яке и за неин ужас горното копче се разкопча с пукот.

Рейвън разбираше, че ако продължава да упорства, само след няколко минути ще трябва да дава куп обяснения.

— Чакай... Сам ще го направя — каза тя, мъчейки се да се успокои, като трепереше в прохладната вечер.

Не знаеше дали трябва да чувства облекчение или отново ужас, защото в този момент забеляза няколко от пазачите, които се бяха насочили към тях.

— Струва ми се, че няколко от твоите приятелчета идват да се присъединят към нас — каза тя, като не можа да потисне презрителната си усмивка.

За момент той завъртя глава назад и след това отново я погледна. Рейвън не можеше да повярва, че правилно го бе разбрала, когато той каза:

— Можеш да плуваш, нали?

— Мисля, че ти току-що каза, че ще ме удавиш — не можа да се въздържа да не подхвърли предизвикателно тя.

— Това няма да го обсъждаме — предупреди той и без да дочака отговор, я блъсна към брега на реката, като изкомандва: — По дяволите, стига си стърчала там. Хайде... скачай!

Ужасът така стегна мускулите на гърлото ѝ, че тя едва можеше да говори. Стояха на възвишение, което се издигаше над реката. Е, можеше поне да се предполага, че под тях имаше вода.

— Толкова е тъмно... Не виждам водата.

— Не ти е нужно да я виждаш, а да можеш да плуваш в нея.

— Не... няма да стане — задавено каза тя. Рейвън никога не бе успявала да овладее страха си от дълбоките води, а тук ставаше дума за плуване в непознати дълбочини — дума да не става! Тя просто не можеше. По-добре да я застрелят!

— Кълна се, никога не съм срещал човек, който да действа така смело в един момент и в следващия да е толкова малодушен — той стоеше до нея с напрегнат поглед. — Просто давай напред и скачай. Ще бъда близо до теб.

Продължаваше да я бута, като я увещаваше:

— Давай... преди да съм те удушил, и тогава няма да те е страх от нищо въобще!

Да умре от ръката му не изглеждаше чак толкова страшно в този момент, отколкото да скочи в реката. Неочаквано Рейвън почувства как голямата му ръка обхваща гърба ѝ, след което я избута силно напред. Тя падаше... падаше... Бе толкова изплашена, че не можеше дори да крещи.

— Скачам веднага след тебе — я застигна гласът на Маккалистър.

„Все пак някаква утеха“ — си помисли тя. Двамата полетяха надолу. В ушите ѝ гърмяха гръмотевици, искри подскачаха зад притворените ѝ клепачи. Бе полетяла с краката напред, надолу, надолу и нямаше нищо друго под нея, освен празнота. Отнякъде далеч в пространството ѝ се стори, че чува гласове.

— Стреляйте, глупаци! Не им позволявайте да избягат!

Стакатото на стрелбата раздра нощта; сякаш безброй пушки и револвери стреляха безкрай. Някой пищеше. Много приличаше на нейния глас, но тя знаеше, че не може да е така. Бе твърде изплашена, за да може да произнесе и звук.

Потъването в ледената водата за момент прекъсна звука на лудницата отгоре. Водата я обгърна отвсякъде и тя си помисли, че никога няма да спре да потъва. След това инстинктивно раздвижи ръце и крака, пробивайки път към повърхността. Едва тогава осъзна, че на повърхността я чакаше още по-голяма опасност.

Преследвачите, изглежда, се бяха успокоили за момент... а къде беше Маккалистър? Беше ли оцелял или бе станал жертва на някой куршум? Ако това не означаваше, че трябва да остане съвсем сама в тази вода, би предпочела второто. При тази мисъл нещо в стомаха ѝ се надигна.

Най-после главата ѝ се показа на повърхността и още преди да се ориентира, усети как нещо се заплете в краката ѝ. В гърлото ѝ заседна писък и тя едва се въздържа да не изкрещи.

Дългата ѝ коса се бе разпиляла върху очите ѝ и бе залепнала по лицето. Едва виждаше. Сграбчвайки мократа си коса, тя я отстрани от лицето си. Рейвън разбираше, че ако Маккалистър бе някъде наблизо, с нейния театър бе свършено. Щеше да разбере, че е жена.

И тогава го видя да плува надолу по реката, толкова надалеч, че й мина мисълта, че би могла да доплува до другия бряг, без той да я забележи. Но хвърляйки последен поглед в неговата посока, тя видя, че той се влачи безпомощен по течението и сега беше с лице, потопено във водата.

Рейвън не хареса това, което си помисли, но веднага реши как трябва да постъпи. Той можеше да я убие или да остави Сантучи да извърши мръсната работа, но в действителност не бе постъпил така. По някаква неизвестна причина се бе мъчил да спаси живота й. Странен човек бе този Маккалистър.

Над главата й проехтяха сърдите гласове.

— Можеш ли да ги видиш? — питаше някой.

— Много е тъмно, за да се види нещо — отвърна друг глас.

Рейвън заплува към Маккалистър. Той губеше съзнание, когато тя го достигна; по лицето му се стичаше кръв от рана в главата.

— Хвани се за мен — каза му тя. — Ще се помъча да те измъкна оттук.

По всичко личеше, че той не я разбира, и тя трябваше да провере ръката си под гърдите му, като се стараеше да задържи главата му над водата и риташе с крака с последните сили, които й бяха останали. Плясъците, които издаваше, насочиха преследвачите към тяхното местоположение.

Дъжд от куршуми се изсипа във водата толкова близо, че тя почти извика. Всеки момент очакваше някой от тях да я прониже. Ако не беше Маккалистър, би се измъкнала лесно. Но тя се чу да казва:

— Просто се облегни на мене. Ще трябва да плуваме още дълго.

Главата му падна назад върху рамото й. Той дори не беше я чул. Маккалистър можеше и да е мъртъв, но тя нямаше да го изостави. В това беше сигурна.

По начина, по който тялото му трепереше, разбра, че той е още жив. Продължаваха да плуват и тя трябваше да се пребори с едно вътрешно усещане. Рейвън го ненавиждаше, страхуваше се от него, но за момента тя бе всичко, което той имаше, което можеше да крепи изнуреното му тяло над водата. Сега той не й изглеждаше вече толкова страшен. Контузен и ранен, той се бе превърнал в обикновен човек, който се нуждаеше от нейната защита, за да оцелее.

Междувременно настъпи несигурна тишина, нарушавана само от тихия ромон на реката. След това се случи нещо, което накара кръвта ѝ да изстине. От едно възвишение над реката Сантучи започна да вика.

— Хей, амиго... чакай да ти помогнем. Ще ти помогнем, нали знаеш. Трябва само да ни подскажеш къде си.

Той се мъчеше да прокара нотка на загриженост в гласа си. В тона му Рейвън долови нещо друго, внимателно прикривано, но в недостатъчна степен. Това вероятно беше напрегнатият начин, по който говореше, което я накара да остане нащрек.

Тя се напрягаше да ритне с крака, като правеше всичко възможно да гребе със свободната си ръка. Вече беше се изморила и се питаше още колко би могла да издържи, докато стигнат до брега. Тогава чу шум от лодка, пореща водата, и по повърхността се очерта пътека от светлина, на около тридесет стъпки от тях, която идваше от един запален фенер.

Рейвън обърна глава и видя, че лодката ги беше почти настигнала. Очите ѝ се разшириха от ужас, когато видя, че един от мъжете бе насочил пушка срещу тях.

Образуваните от изстрелите вълни я подхвърляха от една страна на друга. „Самозарядна пушка“ — помисли си тя и вече не виждаше никакъв начин да се измъкнат. Рейвън усети разтърсващ удар през цялото си тяло, но не усети никаква болка. „Остави водата да те влачи — помисли си тя. — Значи, ето така ще умра.“

— Не знам със сигурност какво са търсили, но не мисля, че това вече има някакво значение. По всичко изглежда, че те вече са мъртви.

Сантучи стоеше пред Алек Тримейн в кабинета на хасиендата.

— За съжаление не можахме да открием телата им, но тук течението е силно и аз предполагам, че ги е завлякло надолу по реката. Ще можем да претърсим по-добре през деня. Ще ти съобщя за подробностите по-късно.

Вечеринката бе свършила отдавна; гостите въобще не бяха разбрали за битката, която се бе водила на живот и смърт. Музиката и виното бяха притъпили сетивата им, но мъжът, който стоеше зад масивното дъбово бюро, бе трезв и студен като камък. Както и разгневен.

— Как можяхте да го допуснете на територията на хасиендата, без да ме попитате преди това? — запита гневно той.

— Това бе неволна грешка — отвърна Сантучи, — но аз изпълнявах само нареждания.

— Нарездания! Чии нареждания, ако мога да запитам?

— На сеньората. Тя бе тази, която го покани тази вечер. Въобще не искаше да ме изслуша.

Алек прониза с поглед Сантучи.

— Плащам ти да правиш това, което съм наредил! Няма защо да мислиш или да изпълняваш чужди указания. Трябваше да докладваш на мен за този проблем. Аз щях да се погрижа за това. Твоята грешка ми струва много. Дано да имаш късмет и да се надяваме, че те не са оживели.

След като Сантучи излезе, затваряйки вратата след себе си, Алек стана от стола и се приближи до един стъклен терариум, поставен върху ниска масичка. Пъхна ръка в него, грабна един от неговите черни, с космати крака, обитатели и го повдигна.

— Скъпите ми приятели, винаги мога да разчитам на вас — мърмореше той с тон, в който се прокрадваше любвеобилна нотка. — Не ми е приятно да ви държа така затворени, след като знам какви добри ловци сте и колко страдате от глада, който ви измъчва. Точно като мен вие знаете как да сграбчвате плячката си и да я поваляте — очите му се навлажниха от прочувствени сълзи. — Скоро... да, много скоро гладът ви ще бъде заситен.

Рейвън полуносеше, полувлачеше едрото тяло на Деър Маккалистър, когато го извличаше от реката. Дращейки нагоре по стръмния бряг, тя непрекъснато го подканяше да върви напред, макар да знаеше колко тежко е всичко това за него. Той беше в полусъзнание, погледът му едва се фокусираше. Когато стигнаха до нейния кон и той с големи усилия се качи на него, силите му се изчерпаха докрай. Маккалистър се килна напред и легна върху врата на коня, без да отрони нито звук.

Рейвън се метна зад него и го дръпна назад, обгръщайки го с ръце. Бе готова да направи всичко, за да спаси живота и на двамата, но не беше убедена, че всичко това ще е достатъчно. Докосвайки неговата студена, лепкава буза, тя искаше да му вдъхне частица живот от своя.

— Не се предавай Маккалистър. Имаме да уреждаме някои неща първо между нас двамата.

Тя решително пришпори Миднайт и черният кон се изстреля напред в нощта. Падналата над земята мъгла ги заобиколи и погълна, когато те продължиха по течението на реката.

Изглежда, бе изминала цяла вечност, преди да достигнат нейното място, но всъщност не бяха яздили повече от два-три часа. Маккалистър не пророни нито дума през цялото време.

По време на дългата езда той лежеше тихо в ръцете ѝ. През цялото време тя се стараше да го крепи, за да не падне от коня. На лунната светлина тя забеляза колко бледо бе станало лицето му и разбра, че той няма да може да продължи така дълго. Нямахше никакво време за губене и тя непрекъснато пришпорваше Миднайт.

Когато достигнаха скритата навътре в планината колиба, която бе обградена от трите си страни от високи борови дървета, тя най-последно можеше да откъдне с облекчение. Това бе тихо, красиво място и тук бе домът на Рейвън. Никой друг, освен Джейд, не беше идвал тук на гости. Мястото бе отдалечено и сигурно, но Рейвън разбираше, че съществуваше определен риск, като доведе тук този човек на револвера. Нямахше друг избор. Той не би издържал един по-дълъг преход до града на кон. А нямахше друго място, където можеха да отидат.

Тя първа слезе от коня, след това успя да плъзне внимателно надолу тялото му от гърба на Миднайт и да го постави на земята пред стълбите. Свали от коня сгънатото одеяло и с бутане и пъшкане го подпъхне под неподвижното му тяло. Беше мудна и изморителна работа, но най-последно успя да го извлече по стълбите и да го вкара в колибата, където се строполи до него на пода.

Лежейки така, тя обърна глава и започна да изучава неподвижното тяло до себе си. Дишането му бе повърхностно; той поемаше всяка глътка въздух с болезнено задъхване. Те бяха успели и той беше жив, но тя разбираше, че най-лошото предстои тепърва. Мислейки си за непосилната задача, която ѝ предстоеше, тя неволно потрепери от лъчите на изгряващото слънце.

*След това унесен, в стаята едва пристъпих,
чух — и този път по-силно — пак тайнствения звук:
„В прозореца непрестанно удря някой клон случайно
и в тази нощ потайна ужаси вселява тук.
О, на тази страшна тайна, знам, причината е тук
вятърът — и никой друг!“*

ГЛАВА 12

Топлите слънчеви лъчи нахлуваха през широко отворения прозорец и трептяха по дългото, стройно тяло на мъжа, който лежеше заспал. Разбърканите, влажни от пот чаршафи се бяха увили около голите му мускулисти крака, сякаш той непрекъснато се бе въртял.

С лек стон той се превъртя и легна по гръб, след което застина в абсолютно неподвижна поза. Усети клепачите си така натежали, сякаш никога нямаше да има сили отново да ги отвори. В момента бе твърде слаб, за да опита отново. Искаше да се измъкне от непрогледната тъмнина, която го бе стиснала като в менгеме, и да прогони кикота на демоните от коридорите на мисълта.

Мисленето му бе замъглено и той се чудеше защо, мъчеше се да си спомни какво се беше случило с него. Не можеше да си отговори нищо свързано. Бе стъписан, объркан и просто нищо не си спомняше. Въздъхна леко. Сега дори мисленето му струваше големи усилия и му се струваше, че е по-добре да се остави до го понесе сънят и за нищо да не се безпокои.

Седейки на един стол до него, Старлет бе чула промяната в дишането му и се наведе над него, преценявайки с поглед състоянието му. Очакваше да долови и друга въздишка, която да ѝ подсказже, че той вече се събужда. Тя тихо се молеше със свити от мъка гърди.

— Хайде... можеш да го направиш. Опитай се по-силно.

Усилията ѝ бяха възнаградени, когато той раздвижи устни, но прошепна само неразбираеми звуци.

— Чуй ме... ти си жив, ще се справиш — каза му тя.

Той нищо не отговори.

— Можеш ли да ме чуеш? Ако можеш, но нямаш сили да ми отговориш, мръдни само с ръка. Аз ще разбера.

Тя се загледа. Но нищо не стана. Прехапала долната си устна, със сълзи, напираси в очите, тя седна обратно на стола.

Раните му бяха жестоки, опасни за живота. Един куршум се бе приплъзнал по черепа му, като бе издълбал дълбока бразда над дясното

му ухо. Той беше така контузен, че лицето му бе насиняло и охлузено до неузнаваемост. За щастие нямаше счупени кости. Тя не разбираше как е могъл да извади такъв късмет.

В началото бе доволна, че раната се оказа „чиста“, което значеше, че куршумът не беше минал през черепа му. Но не беше сигурна дали черепът не е счупен и бе започнала да си мисли, че най-вероятно беше. Щеше да бъде голяма изненада, ако не е.

Господи, тя не бе искала да поема отговорността да се грижи за него, защото не беше сигурна, че ще може да му осигури необходимото равнище на медицинска помощ, от която той очевидно се нуждаеше. Но това не променяше много нещата. Сама си бе поставила за цел да спаси живота на този човек. Просто нямаше кой друг да направи това.

Тъй че бе седяла тук с дни наред — чакайки, наблюдавайки. Без никога да престава да се надява. Като същевременно бе установила, че е станала твърде загрижена за него.

Той отново беше буден, но този път мисли те му бяха по-свързани, макар да се чувствуваше все още твърде замаян. Къде беше? Все още не знаеше, но сега си спомни един сън, който му се бе присънил, макар и не много ясно.

Нещо болезнено щракаше в мозъка му. Или имаше нещо повече от това? Наемните убийци на Алек Тримейн бяха на път да го застрелят, заедно с още някой. Деър се мъчеше да си спомни кой беше с него, но в паметта му не се появяваше нито едно лице. Но си спомняше добре болката.

Той отново си спомни тежките им удари, спомни си тълпата от лица и размахани юмруци. Адреналинът им се бе покачил много. Те успяха най-после да го свалят на колене. Дивашка жажда за кръв бе обхванала всичките. Бе разбрал, че те го искат мъртъв, но не желяха това да стане бързо и лесно. Беше се заклел да не издаде нито звук.

И той не издаде, макар усилията му да бяха по-големи от понесения побой.

Лицето му беше многократно размазвано — както с юмруци, така и с ботуши. Главата му бе сякаш размекната от раздиращата агония и вътрешно той крещеше отвратителни ругатни към мъчителите си.

Непрекъснатият побой продължаваше.

Той се сражаваше с тежките им юмруци, успявайки понякога да нанесе и той по някой добър ъперкът, когато изведнъж почувства смазващ удар. Нещо твърдо като желязо проблесна отстрани и в главата му експлодира нова вълна от болка.

Той сяпа се препъна, падна и бе повлечен отново нанякъде. Мъжете го изправиха и като го крепяха, блъснаха напред пребитото му тяло от една висока скала.

Господи, това беше страотно дълго падане. Той си припомни как шокиран стискаше зъби, когато се потопа в ледената вода, как пляскаше безпомощно, повлечен от бързото течение, разбирайки, че ще се удави, ако не заплува или не се добере до някаква опора. За съжаление крайниците му отказваха да се подчинят.

Водата се затвори над главата му, изпълвайки ноздрите и отнемайки въздуха в дробовете. Той беше потопен в абсолютна тъмнина.

Тогава Деър разбра, че ще умре.

Смъртта не му беше непозната. Бе чувствал нейното присъствие и преди, но никога не си беше представял, че ще свърши живота си на дъното на някаква река. Инстинктът му за самосъхранение надделя над всичко. Той направи това, което беше най-естествено за него. Впрягайки упорития си характер, накара ръцете и краката си да се движат, пробивайки път през водата, измъквайки се нагоре, докато главата му достигна повърхността.

Не можеше да си припомни тази животворна първа глътка въздух, си мислеше той отпаднало, все още объркан. И тъй, той жив ли беше или не? Болката му беше почти нетърпима, но в този момент я посрещна с радост. Това беше ясно указание, че все пак е жив.

Накрая успя да принуди посинените си, охлузени клепачи да се отворят. За своя изненада разбра, че не може да види нищо. Нищо, дори лъч светлина.

Беше сяпа!

Тогава почти изпадна в паника. Беше съгласен всичко да му се случи през живота, но не и да загуби зрението си! В този момент повече от всичко друго на света му се прииска да е мъртъв.

Някакъв ангел шепнеше успокоителни думи до ухото му.

— Всичко е наред... ти не си сам. Аз съм тук заради теб и няма да те изоставя.

Пръстите му сграбчиха колосаните чаршафи под голото му тяло. Платното беше гладко и прохладно при допир, и въпреки обърканите си мисли го възприе като приятно усещане; първото, откакто бе отворил очи. Той се принуди да се отпусне, да мисли въпреки обхваналата го паника и изгарящата топлина, която сякаш бе обхванала отвсякъде цялото му тяло и го изгаряше.

„Мисли, асимилирай фактите и разбери къде си!“ — заповяда той на притъпеното си съзнание.

Поемайки затруднено дъх, той стигна до извода, че би трябвало да лежи гол в някакво легло, покрит само с одеяло. Главата му пулсираше безмилостно. Но в чие легло? Наостри слух, за да чуе, ако е възможно, някакви други звуци.

За свое удовлетворение не чу никаква глъч от сърдити гласове — едно от последните неща, което си спомни, преди да се гмурне в реката, — както нямаше и някакъв друг белег за непосредствена опасност.

Всъщност остана с впечатлението, че е сам, с изключение на ангела с кадифения глас.

Той бе в безопасност и бе защитен. Напрежението в гърдите му спадна. Мъртвите хора нямат такива усещания, нали?

Един по един, той се напрегна да раздвижи пръстите си, след това размърда и пръстите на краката. И тук нямаше нищо счупено. Дотук всичко беше много добре.

Предишните преживявания продължаваха да се промъкват в съзнанието му и той смътно си спомни един друг глас, който го караше да плува и се бореше да го спаси. Или това беше част от неговия сън?

Не. Имаше още някой с него във водата, който го убеждаваше непрекъснато, че няма да се удави и че заедно щяха да доплуват в безопасност до брега. Този човек ли го беше спасил, беше го измъкнал от реката и се бе погрижил за него, когато бе изпаднал в безсъзнание? Но кой беше този човек? И къде беше той сега?

Деър внимателно се заслуша, но не можа да долови нищо, което да му се стори познато. Нямаше също така и нещо друго, което би могло да свърже неговия спасител с Алек Тримейн или с който и да е от онези мъже, които така настървено се мъчеха да го убият. Без съмнение те нямаха никаква причина да си мислят, че не са успели. Най-малкото поне се надяваше, че те вече не се мъчат да открият

следите му. Последното нещо, което той би искал, бе да излага на опасност тези хора, които се бяха погрижили за него и му бяха осигурили подслон, от който толкова се нуждаеше.

Деър лежеше със затворени очи и въпреки изгарящата болка зад притворените си клепачи напрягаше сетива да опознае новата среда, в която бе попаднал, поглъщаше приглушените звуци на птича песен, плахото трептене на силно колосаните пердета, разлюлени от лекия бриз, сладкия, чист глас на някаква жена, която тананикаше оттатък в другата стая.

Изглежда, че наоколо нямаше никой друг. Само тя. Той се досети, че това беше гласът, който бе чул преди малко. Започна да брои на ум стъпките, които тя правеше. Те бяха съвсем малко на брой, така че, ако мажеше да се уповава на собствената си преценка за разстояние, то стаичката, в която тя шеташе, бе много малка. След това чу как няколко тенджери изтракаха, на общия фон на непрекъснатото свистене от кипящия чайник.

Минутите се нижеха, докато бе оставил съзнанието си да се скита между стените на собственото му убежище. Дълго потисканите емоции го заляха като приливна вълна. Гърлото му изведнъж се сви. Той бе завладян от необикновена радост, каквато никога преди това не беше изпитвал.

Господи, беше толкова хубаво да си жив! Защо досега никога не бе имал време да забележи онези малки неща, които предлага животът?

Спомените му станаха по-контрастни и го върнаха в средата на полурационалното мислене. Деър започна да си припомня някои смътни впечатления и рязко поемайки въздух, изведнъж пред него се очерта силуета на облечения в кожи следотърсач.

Деър започна да се пита дали Рейвън бе успял да се спаси или са го убили. Той се бе спасил въпреки всичко и най-вероятно бе Рейвън също да е успял. Тогава Деър осъзна чий беше гласът, който го беше подканял да се бори в реката.

Той почувства странна тъга по оня наконтен, дързък младеж, който вероятно беше загинал в студената, мрачна река. Едва ли е било приятна смърт за човек, който така се страхуваше от водата. Рейвън бе толкова млад и толкова решителен в намерението си да поправи всички злини на света.

Деър си спомни, че той бе този, който го бе накарал насила да скочи в реката, въпреки искрените молби на момчето. Той само се бе старал да спаси живота на Рейвън, но неволно може би бе причинил смъртта му. Изведнъж върху него се стовари непосилното бреме на вина. И по-рано бе изпитвал подобно чувство, но някак си досега то никога не бе толкова тежко.

Деър проклинаше задъхано и очите му се разтвориха широко в отчаяния му опит да избяга от болезнените спомени, но пред тях се изправи само заплашителна тъмнина. Не можеше да вижда, почти не можеше да се движи, но това, което го изкарваше от равновесие, бе вероятността да остане сляп за цял живот. Беше нещо твърде ужасно, за да може да го понесе. Дори не смееше да мисли за това, защото щеше да полудее! Няма по-жестока присъда за един човек на револвера, когото непрекъснато преследваха и предизвикваха, да оцелее след подобно изпитание без зрение. Сляп... инвалид, оставен сам на милостта на своите врагове.

В този момент, изпаднал в емоционален шок, Деър не можеше да осъзнае колко беше смазан. Струваше му се, че пред него стои само черната бездна на нищото и студената реалност, пред която трябва да се изправи. Не можа да осъзнае дали бе произнесъл някакъв звук, но изведнъж почувства нечие присъствие до себе си. Някой, чиято усмивка бе като люляк през пролетта. Жената. Дали това беше същата жена, която беше чул да тананика в съседната стая?

Една хладна ръка докосна челото и веждите му.

Подейства му успокоително. Това докосване бе толкова приятно. В нейното присъствия нямаше нищо заплашително, нито в нежните звуци, които тя тихо нашепваше, докато бършеше веждите му с влажна кърпа. Някакво вътрешно чувство му подсказваше, че може да ѝ се довери, и че тя отчаяно се мъчеше да му спаси живота.

Сухите му, напукани устни се опитаха да очертаят думите, които искаше да ѝ каже, но едва можа само да прошепне дрезгаво:

— Така... ми е хубаво.

— Радвам се, че най-последно се съвземаш, но моля те, не се опитвай все още да говориш — отвърна мекият глас. — Трябва да пазиш силите си. Просто си почивай и знай, че тук си в безопасност до мен.

Той искаше да продължи да говори, за да остане тя при него, но му бе трудно да се концентрира върху нещо друго, освен ръцете ѝ и нейното измъчващо го ухание. Полата ѝ прошумоля, когато се обърна да се отдалечи и Деър се напрегна, за да протегне ръка и я хване за китката.

— Ос... тани... не си... отивай... още.

След като бе толкова близо до смъртта, той имаше чувството, че тя все още чакаше някъде тук, спотаена в сянката, готова да го прегърне, докато той лежи затворен в тъмнината. За първи път от много време насам Деър Маккалистър разбра, че се нуждае от някого. Това бе изненадващо откритие.

Той почувства леката тежест на жената, когато тя приседна на леглото до него.

— Ако искаш, ще остана при теб, докато заспиш. Трябва да почиваш колкото може повече, мистър Маккалистър. Така ще се възстановиш по-бързо.

— Защо не мога да виждам?... — изхриптя той, прекарвайки с усилие думите си през сухото гърло. Твърдите му пръсти стискаха нейните, отказвайки да я пуснат. Въпреки тежкото си нараняване той много добре контролираше движенията си.

— Не знам със сигурност, но се надявам, че това е временно състояние. Бе прострелян и много сериозно ранен. Мястото се е подуло много. Вероятно след като се оправи, ще може да се каже нещо повече.

— Колко... е сериозно?...

— Доста, но можеше да бъде и по-лошо.

Гласът ѝ беше спокоен и всеки път, когато заговорваше, той се чувстваше по-добре и не толкова самотен. Това беше познат глас; той някак си я бе разпознал веднага, но отдаваше това на обстоятелството, че бе чувал този глас, докато беше в безсъзнание.

— А момчето... то спаси ли се? — запита Деър.

— Рейвън, искаш да кажеш?

Той стисна ръката ѝ в знак на потвърждение.

— Да... измъкна се.

Деър въздъхна с облекчение.

— Радвам се... Разкажи ми каквото знаеш... за онази нощ.

След като прочисти гърло, тя започна да му разказва за нощта, когато Рейвън бе довел Деър тук, в колибата ѝ. Как той бил почти в безсъзнание, когато следотърсачът го качил с огромни усилия на коня си. Двамата успели да се измъкнат и след неколкочасова езда се натъкнали на колибата.

— Май че това е всичко, което знам — в заключение каза тя. — Освен това, че Рейвън не беше ранен сериозно, и че на другата сутрин си отиде.

Пръстите ѝ се склчиха около неговите.

— Мисля, че Рейвън е разбрал, че ви дължи живота си, мистър Маккалистър.

— Бих казал, че си е платил дълга — изхриптя Деър.

Искаше да се концентрира, но болката отново го теглеше надолу, към онази дълбока черна яма. Имаше още само един въпрос, на който той се нуждаеше от отговор и след това можеше да си почива.

— Ко... коя... си ти?

— След това ще има достатъчно време да се запознаваме — отвърна тя. — Не трябва да се изморяваш, като задаваш толкова много въпроси. Просто си почивай. Аз съм наблизо, ако ти потрябва нещо.

Неочаквано прозвуча неговият тих и горчив смях.

— Ако наистина искаш да направиш нещо за мен, измъкни ме от това положение. Един... сляп стрелец, сляп професионалист. Вече не съм нищо друго, освен... едно идиотско посмешище.

Тя го докосна по ръката и я стисна внимателно.

— Съжалявам. Наистина не знам просто какво да кажа. Разбирам колко ужасно е това за теб.

В момента Деър не се нуждаеше от нейното състрадание. Това бе нещо повече, отколкото той би могъл да понесе. А и не знаеше въобще какво повече да каже. Всъщност не можеше повече да понася никого около себе си. Дори нея.

— Просто... си върви — едва прекара думите през яростно стиснатите си зъби. — Остави ме... на мира.

Деър се чувстваше сразен, слаб, никому ненужен. И никога така презрително поруган, както в този момент. Утехата, която намираше в съня, го обори и той започна да потъва надолу, надолу към нея.

Старлет се плъзна тихо към вратата на голямата стая на колибата, като го гледеше напрегнато. Съзерцаваше тъмното му мъжествено

лице с уважение. Дори пребит, насинен и охлузен, той все пак бе един изключително красив мъж. Косата му лъщеше черна като абанос, донякъде благодарение на нейните ежедневни грижи да я сресва и поддържа чиста. Тя неведнъж се бе изкушавала да прекара пръсти през тези гъсти вълни. До този момент бе устоявала на изкушението, но не знаеше още колко дълго ще може да издържи.

Синините около очите му бяха огромни, но скоро щяха да започнат да изчезват. На носа му личеше следа от удар, без съмнение бе счупен при някоя кръчмарска свада. Устата му беше твърдо очертана и когато беше буден, тя изглеждаше като излята в безмилостна гримаса. От дясната страна на челюстта се виждаха няколко неприятни драскотини, но тя ги беше намазала с мехлем и не очакваше да останат белези. Беше брадясал, което само засилваше страховития му вид, но бръсненето можеше да почака още няколко дни.

Накрая тя се загледа в ритмичното повдигане на гърдите му и когато чу тихото му дишане, разбра, че отново беше заспал.

Едва тогава Старлет си позволи да го напусне. Обърна се, прекоси стаята до каменното огнище и застана с невиждащ поглед, зареян в пламъците.

Можеше само да се надява за положителното решение на неговата дилема, както и на нейната собствена.

И Старлет знаеше, че колкото по-бързо станеше това, толкова по-добре щеше да бъде и за двамата.

През следващите няколко дни тя непрекъснато трябваше да бъде около него, като крадеше по малко сън, когато беше възможно, най-често, когато седеше на стола до него. Старлет очакваше той да развие треска, като се молеше тя да не продължи дълго. С големи усилия успя да прекара през свитото му гърло чай от върбова кора, като му държеше носа, докато той плюеше, проклинаше и накрая погълна едва една чаена лъжичка.

Беше вечерта на четвъртия ден, когато започна да си мисли, че молитвите ѝ бяха отишли напразно. Едрото му тяло гореше цялото, кожата му излъчваше топлина с такава сила, че тя започна да си мисли, че той няма да изкара нощта, ако не свали температурата му по някакъв начин.

Цветът на кожата му бе сив като пепел и макар да спеше почти през цялото време, дори когато се събудеше, той пак не беше на себе си. Старлет знаеше, че трябва да се качи на коня и да отиде до Текила Бенд, за да извика доктор Снайдър. Но как щеше да обясни на оня касапин присъствието на професионалния убиец в колибата ѝ?

Никой не знаеше, че това място съществува, освен Джейд. Знаеше, че ще трябва да даде страшно много обяснения, ако докараше доктора тук. И какво щеше да стане, ако срещнеше някой от телохранителите на Алек в града и някой от тях я видеше как излиза с доктора? Това можеше да им се стори подозрително и те щяха да ги проследят. Нещата можеха да станат много неприятни. Стрелецът съвсем не беше във форма, за да посрещне нежеланите гости.

Но тя имаше вяра в собствените си сили да го излекува сама.

Истината — ако тя имаше смелостта да признае истината пред себе си — беше, че Старлет не искаше да го оставя сам. Не и след всичко това, което бяха преживели заедно.

Отчаяно желяеше Джейд да е с нея, но нямаше никакъв начин да ѝ изпрати дори и една дума. Никой дори не знаеше, че е тука. Нямаше никакво съмнение, че още един чифт ръце щяха да бъдат от голяма полза, някой, който би се чувствал по-непринудено около едно мъжко тяло и който познаваше по-добре неговите потребности.

Старлет затвори очи, като се олюляваше. Господи, как бе изморена. Погледна към него и въздъхна отчаяно, като видя неконтролируемите му конвулсии.

Измъкна една ръчно изработена кувертюра от чекмеджето на скрина, покри го с нея, като я втъкна по краищата под дюшека. В противен случай, така както се тресеше, той не би останал и за момент завит.

Деър шепнеше нещо в делириум.

„Помогни ми!“

„Ще ти помогна! Тук съм!“ — ожесточено си мислеше тя, като не смееше да произнесе думите на глас, защото се страхуваше да не избухне в сълзи.

Ръцете, които го докосваха, бяха нежни и познати при контакта с голата кожа. Те се местеха по него внимателно, сякаш знаеха къде изнуреното му тяло го болеше най-много и там докосванията бяха най-

леки. Той се размърда и успокояващите ръце го накараха да стои неподвижно. Отново усети липсата на каквато и да било заплаха в този жест. Това беше жената, която миришеше на люляк, и отново му стана приятно от нейното присъствие.

Изправена до леглото, Старлет гледаше надолу и цялата се изпълни с жалост към него, макар да знаеше, че щеше да я ненавижда за това. Той беше изпълнен с гордост мъж, твърд като кремък, който не можеше да понася симпатии или нежност и който бе принуден да се осланя на една жена. Нещо, което той, изглежда, никога не беше правил през живота си.

Образът на грубия непознат, който бе срещнала преди две седмици горе в планината, застана пред очите ѝ. Едва не се бяха избили през онази нощ и без съмнения тяхната първа среща бе твърде враждебна. Определено тогава тя не беше оня тип желана жена, който си представяше, когато си мечтаеше за срещата си с мъжа, в който един ден щеше да се влюби. Главата ѝ рязко се повдигна, когато осъзна за какво си мислеше. Любов! Наистина ли бе започнала да се влюбва в този мъж?

Така както стояха нещата, тя сигурно за цял живот щеше да носи грозен белег на рамото си, там, където неговият куршум се бе врязал в плътта ѝ, като освен това Деър я бе лишил и от последната надежда да открие скритото завещание.

Тя все още бе озадачена защо все пак той се бе помъчил да спаси живота ѝ през онази нощ, поемайки риска да загуби своя заради това. За него щеше да бъде много по-лесно да остави картите на съдбата да се раздадат така както могат.

Вместо това той се беше опитал да я защити. Зад притворените си очи тя виждаше тъмнозеления му поглед, лек като лятна буря, който тогава пламтеше в огън, преди да я блъсне от онази урва над реката. Сега тези очи може би никога нямаше да я погледнат с разбиращ поглед. Беше много възможно той да умре още тази нощ.

Старлет едва преглътна буцата, която бе заседнала в гърлото ѝ.

— Така си много по-опасен, отколкото когато беше насочил револвера си срещу мен — прошепна тя и едва тогава осъзна, че би произнесла думите си на глас. Очите ѝ се разтвориха широко и тя се загледа внимателно в лицето му. Той не беше помръднал, нито пък можеше да разбере, какво бе казала — осъзна тя с голямо облекчение.

Старлет изведнъж си даде сметка, че трябва да бъде много по-внимателна за в бъдеще.

ГЛАВА 13

Старлет бдеше непрекъснато до леглото му, без да го напуска и за миг повече, отколкото бе наложително. Той спеше по-спокойно, което беше добре. Сънят му осигуряваше почивка от болката и бягство от грижите.

На Старлет ѝ се искаше понякога да може и тя така да поспи, но това беше невъзможно. По-рано проблемите ѝ изглеждаха по-лесно разрешими с пукването на зората, но сега нищо, дори изгревът на слънцето, не поправяше настроението ѝ. Сенките от миналото закриваха слънцето от погледа ѝ и оставаха в съзнанието ѝ през целия ден. Безпокоеше я мисълта, че нищо в живота ѝ повече нямаше да е същото като преди. И всичко бе заради него, осъзна тя и след като си го помисли, изпита същото безпокойство, което винаги усещаше, когато той нахлуеше в мислите ѝ.

Макар че, кога ли всъщност не мислеше за него напоследък? Мислите за него изпълваха всеки час от деня и тревожеха сънищата ѝ през нощта. Разбира се, най-голямата ѝ грижа бе да спаси живота на Деър Маккалистър. Твърдо бе взела това решение.

Деър бе толкова слаб, че нямаше никакъв шанс да оздравее сам, ако не беше до него, здрава и силна, водеща битката за неговия живот, която той сам не би могъл да спечели.

Седейки до него така, час подир час, тя имаше възможност да го наблюдава и сега той ѝ изглеждаше толкова различен. Не беше оня твърд, непобедим мъж на револвера; просто се бе превърнал в човек, направен от плът и кръв, като всеки друг, със същите възможности и слабости. И въпреки това, макар и бледен, а лицето му изтощено от болка, той все още излъчваше аура на вътрешна сила.

Тя възприемаше неговото присъствие като нещо осезаемо. Без съмнение, той ще си остане един от онези мъже, които, когато влезеха в една стая, караха всички хора да обръщат глави към тях. Старлет си спомни как погледът ѝ бе привлечен към него там, на улицата пред театъра. Погледнато в ретроспектива, събитията от онази вечер сякаш

бяха се случили преди години, докато всъщност бяха изминали само няколко дни.

Тя тръсна глава. Имаше прекалено много време за мисли, но без възможността да стигне до някакво решение. Искаше ѝ се, ако може, да заключи мислите и чувствата си. Плашеше се от осъзнаването на факта, че с всеки изминат ден той ставаше все по-значим за нея. Времето бе престанало да има някакво значение за нея. Откога бяха гука? Два дни? Три? Или повече?

Отново бе настъпил същият кошмар и когато сенките се сгъстиха в стаята, тя стана да запали лампата, която бе поставена на чамовата маса до леглото. Бледият жълт пламък заигра по грубо издяланите стени на колибата, плъзна се нагоре и затанцува по не особено добре подредените греди на тавана. Имаше участъци от покрива, откъдето в колибата надничаха тесни ивици небе.

Пълната луна хвърляше призрачна светлина между гредите, проникваше в сенките и привлече погледа ѝ там, където блестеше една ярка звезда. Тя се усмихна и си направи пожелание. Бе нещо, което не беше правила от много отдавна.

„Нека да остане жив.“

В момента нямаше нищо друго, което да желаше повече.

Старлет уморено се отпусна на стола, опирайки глава назад върху дървената рамка. Тук, ето така, само те двамата. Светът, какъвто го познаваха, бе толкова далеч.

Но той не бе чак толкова далеч, разбира се, и беше по-добре тя да не забраня това, си каза Старлет.

Нейният живот, нейната идентичност, всичко, за което се бе старала и планирала да спечели, всичко беше заплашено от провал поради решението ѝ да изправи този човек на крака. Опасностите съществуваха за нея вече на съвсем друго ниво.

В ролята си на Рейвън тя се бе сблъсквала с най-долните представители на мъжкото съсловие и винаги бе успявала да се измъкне невредима. Този път не беше така уверена.

Деър бе един от най-добрите мъже на револвера, когото се бе заклела да повали. Бе имала тази възможност. Вместо това тя правеше всичко възможно да спаси живота му.

Старлет притвори очи и мислите ѝ се върнаха назад в годините, когато в ролята си на Рейвън се бе сблъсквала с някои от онези мъже

извън закона. Те бяха доста. С болка осъзна това. Толкова много кръвопролития, толкова много страдания. Рейвън бе видяла и чула почти всичко на този свят. Но това не правеше задачата ѝ по-лека.

Западът бе място на насилие, което, изглежда, привличаше невероятно много от лошите мъже.

Някои от тях просто бяха родени подлеци, докато други бяха попаднали извън закона просто от отчаяние през онези тежки времена.

Големия Боби Карвър беше един от най-злите сред цялата тази пасмина. Спомняше си го много добре. Беше едно огромно брутално животно, чието морално равнище съперничеше е корема на змия. Най-голямото му удоволствие в живота бе да пребива онези жени, които той считаше за „опетнени ангели“ — така наричаше момичетата, които работеха при Розалия. Когато либидото го подгонеше, Големия Боби бързо оставяше колибата си и пришпорваше към града с джобове, пълни със сребърници. Там директно се отправяше към публичния дом.

През онази съботна вечер, преди пет години, се бе случило изборът му да падне на Джейд. Розалия преди това го била предупредила, че няма да понася повече грубото му отношение към момичетата. Той ѝ бил обещал, че ще се държи най-прилично, но след няколко чаши уиски прикритата злоба на Боби към жените изплувала.

Старлет още си спомняше смразяващите писъци на Джейд. Това щеше да остане запечатано завинаги в съзнанието ѝ. Там щеше да остане и изуменият поглед на Големия Боби, когато вдигайки го нагоре, той видя Рейвън да връхлита върху него като черен ангел на отъмщението, долетял от ада. Тя току-що беше влязла в тайния коридор след среднощна езда, когато болезнените писъци на Джейд прокънтяха през стените.

Големия Боби бе яхнал крехката фигура на Джейд върху леглото, с ръце, обхванали гърлото ѝ, когато Рейвън влезе в спалнята на приятелката си през един плъзгащ се панел в стената. Нямаше време за много мислене, трябваше да действа.

Рейвън изгърмя с воловарския бич на разстояние от десет фуга, кожената ивица на бича ухапа дясното ухо на Големия Боби, точно както тя се бе прицелила, и го откъсна. Кръвта шурна по мръсната му риза.

Той изви от болка и гняв, но съвсем не мислеше да се предава. Вместо това в него експлодира неопишуема ярост, устата му изригна мръсен поток от псувни, той скочи от леглото и се обърна към фигурата, облечена изцяло в черно, с прихлупена ниско над очите тъмна шапка тип Стетсън.

Погледът му блестеше с убийствена светлина. Той гледаше с дивите очи на чудовище. Сякаш от нищото, изведнъж в дебелината му ръка се появи нож и той изпръхтя към Рейвън, като пристъпваше към нея.

— Ще те надялкам на парченца за храна на враните, мистър, и когато приключа с теб, ще довърша и курвата, като преди това си направя всичкия кеф. Обичам да започвам от хубавичките им личица и да ги обработвам до пръстите на краката — той се захили като побесняло куче, оголвайки зъбите си зад повдигнатата горна устна. — И ти въобще няма да можеш да ме спреш, защото вече ще си накълцан на много малки парченца.

— Не се приближавай повече — предупреди го Рейвън, но Големия Боби не слушаше въобще. Хора като него никога не го правеха. Те се ръководеха от грубата си сила и никога не им минаваше през ум, че един ден ще се намери някой по-ловък от тях.

Той изтрополи по пода, скъсявайки бързо разстоянието между тях. Дори и на такава дистанция той смърдеше на коне, пот и застоял дъх на уиски.

— Ти, черни дяволе, вече си мъртъв — изхриптя той, хвърляйки се напред, и ножът проблесна, когато острието се насочи към гърдите на Рейвън.

Беше много късно да издърпа с ръка бича и отново да замахне, така че на Рейвън й оставаше единствената възможност, която винаги се бе надявала, че няма да й се налага да използва. Тя измъкна малкия пистолет от ботуша си и стреля, без да се цели, прострелвайки го право в сърцето. За неин ужас той трепна, но след това политна напред към нея.

Джейд скочи от леглото да помага на приятелката си и скочи върху гърба му като разярена котка. Тя го сграбчи за гърлото в мъртва хватка и пръстите й хванаха трахеята. Това бе бойно изкуство, което бе усвоила още в родината си. Мъжът извика само веднъж със странен, гъргорещ звук, след това се повали на колене, а Джейд продължаваше

да го стиска за гърлото. Големия Боби се строполи по лице и трясъкът от огромното му тяло върху пода накара всичко живо от вертепа да се втурне към спалнята на Джейд.

Джейд вдигна поглед към Рейвън, така както стоеше приклепнала до огромното тяло. Лицето ѝ бе бледо.

— Трябваше да го спрем — каза тя с безизразен глас. — Хайде, изчезвай оттук, преди да са разбили вратата и те намерят.

Рейвън коленичи до нея, впила поглед в струйките кръв, които се стичаха в малка локва на пода до тялото на мъжа. Тя сви рамене.

— Не мога да те оставя да поемеш вината сама — каза тя.

Джейд я побутна с ръка.

— Трябва да го направиш. Не можеш да рискуваш да те разкрият. Аз ще кажа на шерифа как Боби се опитваше да ме убие. Той ще ми повярва. Всички знаеха, че Боби го очаква лош край. Беше просто въпрос на време да се види кога и къде, това е всичко.

Тя потръпна и извърна поглед встрани от тялото.

— Поне няма повече да има други жени, които да страдат от него. Но не мога да кажа, че се чувствам добре, след като отнехмe човешки живот. Дори и неговия, колкото и безполезен да беше.

Рейвън изправи приятелката си на крака.

— Слушай, Джейд, никога не е лесно да убиеш, когато и да било, независимо от това колко лош е той. Аз знам по-добре от когото и да било как се чувстваш сега. Но това, което направи, бе неизбежно. Той щеше да убие мен, а след това да се нахвърли отново върху теб.

Неизплакани сълзи блестяха в развълнуваните очи на Джейд.

— Знам — подсмръкна тя, — но не съм сигурна, че ще си го простя някога. Сега тръгвай, хайде. Твоето присъствие тук ще си остане наша тайна, както винаги.

— Ти си най-добрата приятелка, която може да има едно момиче — отвърна Рейвън, като я стискаше за ръката.

— Същото се отнася и за тебе — отвърна Джейд, като слабо се усмихваше. — Той ме изненада. Сигурно досега щях да съм мъртва, ако не беше ти.

По вратата на Джейд думтяха юмруци и, изглежда, всички крещяха едновременно.

— Ще се върна по-късно, когато нещата се поуспокоят — каза Рейвън и се отправи с резки крачки към тайния панелен вход на

стената.

След тази нощ дружбата ѝ с Джейд укрепна още повече. Както Рейвън, и тя се нуждаеше от всяка помощ, която можеше да получи отнякъде. В лицето на Джейд имаше непоклатим съюзник, който подкрепяше нейната кауза.

Старлет никога не бе копняла така за успокоителното присъствие на Джейд, както в този момент. Деър Маккалистър бе я изправил пред нов вид опасност, с каквата тя никога не беше се сблъсквала преди, нито пък разбираше напълно. Но едно нещо ставаше изненадващо ясно: ако останеше тук с него прекалено дълго, никога нямаше да бъде отново в безопасност. Опасността, която се изправяше пред нея и която я подмамваше, бе страстта.

Това откритие бушуваше в съзнанието ѝ със застрашителна сила и несигурно овладените емоции напиреха още по-силно.

„Не можеш дори да си представиш какъв ще бъде животът ти, след като той оздравее и напусне това място. А този ден ще дойде, ти го знаеш, и затова не се влюбвай в него. Ти не можеш да останеш тук завинаги и запомни, той ще те зарече веднага щом бъде в състояние да го направи, оставяйки те сама с рухналите ти мечти и горчивите ти спомени за една любов, която не може да просъществува.“

— Не мога да си позволя това да се случи... Няма — си каза тя тихо, като предупреждение към себе си.

Въпреки това, колкото по-дълго оставаше с него, толкова по-трудно ѝ беше да си представи бъдеще, в което те да не са заедно. Някаква връзка, независимо колко крехка, съществуваше между тях. Не можеше да ѝ позволи да укрепне, но как можеше да я спре? Тяхната потребност един от друг, изглежда, нарастваше с всеки изминал час. Всъщност, не беше ли започнала тя в онзи миг, когато го бе измъкнала от реката, беше се погрижила бързо за раните му и бе решила да го доведе тук? Тогава нямаше друг избор. Не можеше да го изостави, когато той се нуждаеше от нея. Той би умрял без нейната помощ.

Скоро тя ще може да постави известна дистанция между тях и след като се откъсне веднъж от него, ще може да установи контрол над чувствата си. Той няма повече да доминира над всяка нейна мисъл и действие. Тя ще се освободи от него още веднъж. Именно това искаше, си каза тя, и колкото по-бързо, толкова по-добре.

Въпреки това, когато го чу да стене в делириум, тя моментално застана до него, веждите ѝ загрижено се събраха и всички други грижи отпаднаха.

— Не си и помисляй да се предадеш — му каза тя, мъчейки се да влее живот в неговото тяло чрез гласа си и докосване с ръце.

През цялата тази така дълга нощ, когато непрекъснато бдеше над него, тя обтриваше тялото му с влажна, хладка кърпа и го караше да поема малко течности. Треската му беше още много силна, но той непрекъснато ѝ повтаряше колко му беше студено... колко ужасно студено.

Беше решила твърдо да го спаси, на всяка цена. Знаеше какво трябва да направи, но дори когато изрита встрани чехлите си, онзи мъничък глас в нея започна да подава предупредителни сигнали. Тя се поколеба, разбирайки, че това, което се готви да направи, ще я сближи още повече с него. Но в следващия миг тя се гушна в леглото до него, като сърцето ѝ биеше лудо, подобно крилцата на малката птица колибри.

Стройното му тяло беше твърдо, мускулесто и... голо.

Тя преглътна, след като легна до него, слагайки внимателно глава в твърдата падина, която се образуваше на неговото рамо. В старанието си да затопли тялото му, тя се обърна към него и започна да потупва треперещата му снага, като внимаваше, много внимаваше пръстите ѝ да не отиват много надолу, там... на онова място.

Пъхвайки крака между неговите, тя започна да разтрива с ходило прасците му, след това с ръце коленете, и набирайки смелост — бедрата му.

Старлет не смяташе, че трябва да се безпокои за това, че може да го възбуди в това му физическо състояние, но въпреки това, много внимаваше къде се разхожда ръката ѝ.

Все по-ясно усещаше, че дишането ѝ някак странно се ускорява и всеки път, когато усетеше как мускулите му потръпват под върховете на пръстите ѝ, в гърлото ѝ пропълзяваха тихи звуци.

Клепачите на Старлет се спуснаха от само себе си. Тя го докосна успокоително, упоена от аромата и мекотата на кожата му. Пръстите ѝ, които не преставаха да се движат, откриха стегнат мускул точно над коляното му и тя започна да меси това втвърдено място.

Неочаквано той се размърда, прехвърляйки крак върху бедрото ѝ, премести ръката си върху нейните рамене и изведнъж, преди да разбере какво става, тя се озова в капан.

Нещо топло и сатенено гладко се притискаше към него и пулсът му се ускори. Аромат на пролетни цветя и... още нещо... на жена, измъчваше сетивата му. Нежни, женски очертания. Тънки ръце, твърди гърди и дълги гъвкави крака го бяха прегърнали. Това беше тя. Бе легнала в леглото с него.

Той се нуждаеше от тази жена повече, от когото и да било, повече от когато и да било. Нейното тяло бе топло и жизнено; караше го да се чувства сигурно, далеч от онова място, където съзнанието му се бе отдръпнало. Имаше нужда от нея, за да може да преодолее дългите студени часове на нощта до сутринта, когато земята изглеждаше преродена и въздухът отново бе изпълнен със сладките звуци на живота.

Деър зарови пръсти в гънките на нощницата ѝ. Мекият муселин бе приятен на допир и странно: доставяше утеха на измъченото му съзнание. Жената бе наистина истинска; тя не беше плод на сънищата му, когато бе започнал да се чуди в унеса на делириума, в който бе изпаднал. Тя беше тук и трябваше да остане. С нея бе настъпила ведрина. Нищо друго нямаше за него такова значение, както да я задържи до себе си... и така близо, както бе сега.

— Не си... отивай — изхриптя той.

Тя нежно допря буза до неговата, като някакво силно чувство извираше от нея.

— Няма, обещавам ти — прошепна тя в ухото му.

Старлет лежеше до него с нощница, усукана около коленете, и всяка нейна част долепена плътно до него, и усети с изненада, че ръката му се плъзна по гръбнака ѝ до онази част, където той се сливаше с бедрата ѝ, като я притискаше по-близо до себе си.

Натискът на пръстите му бе уверен и силен, предизвиквайки трепет, който пробяга по целия ѝ гръб. Той се плъзна надолу, отзад по бедрата и след това нагоре между краката ѝ.

Този първи контакт бе наелектризиращ и очите на Старлет се отвориха широко.

— О... не... не трябва — запротестира тя.

— Ти си толкова нежна... толкова топла. — Той завъртя пръсти и тя се изви към него. — О, Боже, толкова е хубаво. Имам нужда от твоята топлина... не се отдръпвай — шепнеше той, гласът му бе дрезгав, а пръстите поемаха топлата ѝ влага.

Тя не мислеше, че той разбира какво казва, камо ли какво върши, но цялата трепереше. Чувствата ѝ се бореха и тя разбираше, че нещата се движат в много опасна посока. Трябваше да го накара да спре. Но въпреки най-добрите си намерения думите засядаха в гърлото ѝ. Клепачите ѝ натежаха още веднъж и изгарящото удоволствие пропълзя нагоре оттам, където я докосваше, стопляйки корема ѝ, гърдите, и зърната им се напрегнаха от желание устните му да ги засмучат.

Това я удиви и изплаши — че той беше толкова силен, когато бе очаквала противното. Тя повдигна ръце нагоре и го отблъсна, но ръцете му бяха като стоманени обръчи. Нямаше никакъв начин да се измъкне от прегръдката му, освен ако той не поискаше да я пусна.

— Не... не искам да си отиваш — той дишаше в косата ѝ и тя конвулсивно потрепери, но остана неподвижна в прегръдките му. — Добро момиче... искам само да те подържа. Няма да ти причиня болка.

Не след дълго силите му го напуснаха и тялото му се отпусна до нейното. Скоро той задиша нормално и се унесе в сън.

Тя разбра, че сега беше моментът да се измъкне от него, но си спомни колко студен беше той преди това и си каза, че най-добре ще е за него, ако тя остане тук през нощта.

„Само за да му спася живота — си повтаряше тя на ум, като се притискаше до него, сложила глава на широките му гърди. — Само да спася живота му.“

През останалата част от нощта тя го държеше в прегръдките си.

Когато първите лъчи на зората се плиснаха през прозореца, тя се събуди първа, за да открие, че бяха сплели ръце и крака, пръстите му — заровени в дългата ѝ коса, която се бе освободила от стегнатия възел и разкошът на нейното бледо сребро се бе пръснал по възглавницата в изненадващ контраст със загорялата му от слънце кожа.

Съвсем леко обърна глава и пред нея се разкри интимна гледка. Тогава нещо стана с нея, нещо, което тя не можеше да разбере напълно. Ето, те лежаха тук само двамата и светът, който познаваше,

бе някъде много далеч. Кръвта ѝ нахлуваше гореща във вените, а дишането ѝ се ускори обезпокоително. Боже мой, какво ставаше с мислите ѝ? Той беше ранен; от нея се искаше да се грижи за него, докато се възстанови, а не да си мисли какво би могло да бъде, ако го почувства вътре в себе си, горещ и тръпнещ, и подвижен.

Нямаше никакъв смисъл повече да отрича. Тя го желаше, и то отдавна, ако трябваше да бъде откровена със себе си. Тя сама се заблуждаваше, когато отказваше да приеме този факт. След предишната вечер никога не би могла да бъде близо до него, без между тях да пламне страстно желание. Трябваше да се махне от него, трябваше, ако не искаше да се превърне отново в глупачка.

В момента се чудеше как да измъкне косата си от пръстите му, без да го събуди, и тогава ръката му се раздвижи и тя го чу да прошепва тихо:

— Винаги миришеш така дяволски хубаво.

Тя едва не падна от леглото, толкова се беше изплашила. Не беше разбрала, че е буден. Разбира се, надяваше се той да е достатъчно джентълмен и сам да отдръпне пръсти от косата ѝ. Изглежда, той бе този, който лежеше, без да мръдне, за да не я събуди. Беше ли му приятно да я прегръща, заровил пръсти в косата ѝ? Сега беше неин ред да се чувства така, сякаш самата тя гори от треска.

— Пусни ме. Моля те — каза тя твърдо.

Той я пусна без повече уговорки.

В следващия миг тя бе станала на крака.

— Можеш по-рано да ми кажеш... да ми кажеш, че си буден, вместо... вместо... — Тя объркано търсеше подходящата дума.

— Вместо да лежа тук като долен развратник и да се наслаждавам на удоволствието да те прегръщам — думите му бяха произнесени с мръсничък подтекст и нотка на хумор. — Можех, но реших да не го правя. Надявам се, че няма да ми се сърдиш за това.

Тя се понесе с плавна грациозност към вратата.

— Изглежда, треската ти премина и тази сутрин се чувстваш добре... Ще отида да ти приготвя закуска. — Тя се спря и полуобърната, запита: — какво ще искаш?

— Остави закуската. — Гласът му стана примамващ. — Върни се пак тука. Мисля, че започваме да се опознаваме.

Дъхът и спря, след което тя бързо отвърна:

— Наистина ли, мистър Маккалистър! За каква жена ме мислите вие? — изстреля тя, но бе повече подразнена от собствената си реакция и от факта, че неговото предложение накара пулса ѝ да подскочи.

— Няма да ви компрометирам, мадам — каза сухо той, след това добави, — щом вие не желаете.

Тя се овладя.

— Съвсем определено не желая.

— Хъм-м-м, така ли? — измърка той. — Преди останах с впечатлението, че ви доставя удоволствие да ви прегръщам.

— Е, много грешите, мистър — отвърна хладно тя с вдигната глава.

Извъртайки се, Старлет си наложи да излезе бавно от стаята. Никога не бе искала той да придобие такова значение за нея, че да не може да понесе раздялата с него.

В очите ѝ блеснаха сълзи; едва стигна до люлеещия се стол пред огнището и се строполи в него, преди кристалните сълзи да потекат по лицето ѝ.

Целия ден той прекара в сън. Тя отново се докосваше до него, избърсвайки влажното му чело. Деър се размърда в съня си, усещайки кой е до него, без дори да отвори очи. Всеки път той се будеше с надеждата, че ще може да вижда отново, но засега състоянието му оставаше почти същото.

Все пак той не беше изцяло в плен на пълната тъмнина, както бе преди това.

Не ѝ беше казал за това все още, но зрението му постепенно се възвръщаше; вече можеше да различи дали е ден или нощ по яркостта на светлината в стаята. През прозореца до леглото му се процеждаха, според него, само нюанси в сиво и той предполагаше, че сега тъкмо се зазорява.

Беше открил, че тя е от хората, които стават рано. Той също беше от тях. В края на краищата имаха някои общи черти, но той разбираше, че те са несъществен фактор и една истинска дама с нейното потекло никога не би се заинтересувала от човек с неговия произход. Вчера тя му го беше показала твърде ясно.

Поглеждайки нагоре към нея, той упорито се мъчеше да различи чертите ѝ. Деър много искаше да разбере как изглеждаше тази жена.

Малко пламъче на възбуда трепваше у него всеки път, когато тя заставаше наблизко. С изненада установи, че никога през целия си живот не е искал толкова много тя да погледне надолу към него с нещо повече от загриженост в очите.

За негово горчиво съжаление той виждаше само размазани очертания. Можеше да разпознае, че има светла коса и очите ѝ са красиви. Е, не беше сигурен дали очите ѝ бяха красиви, но просто знаеше, че трябва да бъдат такива. Всеки път, когато го погледнеше, той чувстваше тяхната топлина и всяко чувство, което те излъчваха. Прозорци към душата ѝ. Ето това бяха нейните очи, макар че тя едва ли осъзнаваше това.

Тогаваше започваше да се чуди ще дойде ли някога този ден, когато ще може да погледне лицето ѝ и да види всяка нейна черта. Вероятно скоро, но не достатъчно бързо, както му се искаше. Въпреки всичко днес щеше да бъде много важен ден. Тя трябваше да му каже името си. Нямахше да я пусне, докато не му го кажеше.

Поне се надяваше, че ще му го каже. Бе започнал да осъзнава и някои други нейни качества, някои от които не бяха толкова приятни. Имаше упорит характер и понякога нещата трябваше да станат така, както тя искаше, или те въобще не ставаха. Не смяташе, че много мъже биха понасяли такова своеволие, но въпреки това винаги се бе възхищавал от силните жени. За себе си беше открил, че те винаги имат нежни сърца. Тя също бе такава, дори и в своя вреда. Или поне към него беше такава.

Хващайки се колко много бе започнал да мисли за нея, Деър въздъхна с досада. Дни, часове. Тя беше в мислите му всяка минута, когато беше буден. Господи, колко добре му беше влязла под кожата, няма що.

Тя възприе отчаяната му въздишка като вик на болка.

— Боли ли те? — запита Старлет, като го докосна с ръка.

Усещайки болка в слабините, породена от желание, на него му идваше да ѝ откъсне главата и едва се въздържа от рязък отговор. Беше дяволски права, но не по начина, по който тя си мислеше. А той хич и не искаше тя да разбере това, което той си мислеше... колко много би значело за него да може да погледне лицето ѝ, да може ясно да го види. Но не каза нищо за истинското си усещане.

— Не по начина, по който ти си мислиш. Просто съм уморен от лежане и знам, че вече би трябвало да ти е омръзнало да се грижиш за мен.

Тя рядко се отдалечаваше от леглото му. Бе научил вече звука от стъпките ѝ, начина, по който дишаше, нейния аромат. Малките неща, които човек върши ежедневно в движение както всички хора и които обикновено остават незабелязани. Всичко, което се отнасяше до нея, му бе толкова познато, както и неговото тяло. Всичко, с изключение на цвета на очите, формата на устата и как нейните устни се разтягат в усмивка, предназначена за него. А тя му се усмихваше; той го бе доловил по гласа ѝ.

— Глупости — отвърна тя. — Въобще не си ми създавал проблеми. А това, че се чувстваш отегчен, че си затворен, е добре. Това означава, че се оправяш. Може би след седмица ще започнеш да се чувстваш добре както по-рано.

— Ще се оправя. Ще направя всичко възможно — заяви той с мрачна решителност.

— Точно това очаквах да чуя от тебе — отвърна топло тя. След това протегна чаша към него.

— Приготвила съм ти закуска. Съжалявам, не е шунка с яйца, но не след дълго ще можеш и това да си поръчаш, когато си тръгнеш от тука.

Той отвори уста прилежно. Беше овесена каша, но като никога толкова вкусна. Апетитът му се оправяше и той вече очакваше времето за храна с нетърпение. Трябваше да признае, че тя беше добра готвачка. Миналата вечер за първи път бе поел твърда храна: задушен заек, шпикован с моркови, дребни лукчета и картофи. Успя да вкуси само няколко хапки и се почувства сит, макар че храната бе много възбуждаща.

Хранейки се почти само с бульони и чай, откакто бе тук, сега той не си спомняше да се е наслаждавал на нещо друго така, както на тази каша. С изключение, може би, на примамливата закръгленост на гърдите ѝ, притиснати до него миналата нощ. Господи, ще трябва да престане да мисли по този начин!

Когато привърши с храненето, тя махна салфетката изпод брадата му и прибра празната чаша и лъжицата.

— Всъщност, аз досега никога не съм ви благодарил, мадам, за всичко, което направихте за мене — каза припряно той, като се стараяше да изрази своята благодарност.

— Няма нужда. Беше ранен и не можех да те изоставя.

— Знаеш ли, бих искал да мога да те наричам някак другояче, освен „мадам“. Ти имаш някакво име, нали?

Тя знаеше, че рано или късно този момент ще дойде, но въпреки това не беше подготвена да отговори.

— Каж ми как ти е името — повтори той. — Наистина искам да знам.

Старлет пое дъх и след това меко каза:

— Да, имам име. Казвам се Старлет, Старлет Тримейн.

Когато той се стрелна към нея и прикова китката ѝ с железните си пръсти, тя веднага съжали, че му бе казала истината.

— Лейди, не се шегувай с мен, по дяволите!

*През завесата пурпурна блъснах прозореца бурно
и през него в миг се втурна с полет горд и рязък звук
гарванът на мойто златно и свещено. Безвъзвратно
и в стаята ми пуста, тъкмо над вратата тук
върху бюста на Палада кръг изви и кацна тук
гарванът — и никой друг!*

ГЛАВА 14

Стаята бе изпълнена с напрежение. Тя не му отговаряше, а той се насилваше да остане спокоен. Боже господи, от всички неща, които можеше да очаква, това беше най-малко вероятното. Откритието, че жената, която буквално бе спасила живота му, е от семейство Тримейн, съвсем не допринасяше за създаването на идилична ситуация. Точно когато си бе помислил, че нещата не могат да се влошат повече, те бяха станали ужасни. По дяволите, трябваше да знае това по-рано.

Чу я да си поема остро дъх и да издиша.

— Повярвай ми, не се опитвах да те излъжа.

— Какво тогава се опитваше да направиш? — попита той, като се насилваше да говори ниско и спокойно. Беше доловил потрепването в гласа ѝ и разбра, че я беше уплашил. Това го накара да осъзнае по-ясно позицията ѝ. Тя беше сама с мъж, който не познаваше истински. Беше му осигурила грижи и подслон с риск да унищожи репутацията си. Сигурно не желаше той да ѝ говори толкова сурово. Тази жена му показва само нежност и топлина, но как да се увери, че бе искрена? Като веднага се нахвърли върху нея, без да ѝ даде възможност да обясни каквото и да било. Не искаше отново да я прекъсва, но, по дяволите, нуждаеше се от някои отговори.

— Само се опитвам да ти помогна — каза меко тя, като се опита да запази гласа си спокоен. — Сега ти си ядосан, защото разбра, че съм Тримейн, и мислиш, че съм като тях.

— Не съм ти ядосан — отговори, но гласът му още бе рязък. Той си пое дълбоко дъх, подаде ръка и каза: — Ела тук.

Тя премигна.

— Защо? — Все пак почувства, че няма избор, като гледаше тази ръка с дълги пръсти, протегнатата с настойчива молба.

„Защото не мога да се въздържа да не те докосвам, когато си близо до мен“ — искаше да каже той, но му бе твърде трудно да облече чувствата си в думи. Беше прекарал твърде много години в оплакване

от живота, вместо да го живее, и се бе отказал от мисълта, че някога ще му се случи нещо хубаво отново.

— Знам, че се държа като неблагоприятен кучи син. Би трябвало да ти благодаря, вместо да искам да отговаряш на въпросите ми. — Зелените му очи се обърнаха към нея, когато усети безпокойството ѝ. — Все пак трябва да поговорим. И предпочитам поне да седиш до мен.

Не получи никакъв отговор.

— Тук ли си още?

— Да — прошепна тя.

Последва звука на гласа ѝ и различни стройните ѝ форми, очертани от слънчевата светлина. По дяволите, ужасно искаше да я види. Наистина да я види! Не само фигура в светлосенки.

— Ще останеш ли да говориш с мен?

— Щом... искаш.

Тя не изглеждаше повече разкъсана от нерешителност и в следващия момент той чу леките ѝ стъпки да пресичат стаята и почувства тежестта ѝ на леглото.

— Тук си в безопасност, мистър Маккалистър. Трябва да си убеден, че няма да те предам.

Едва се въздържаше от желанието да я докосва, когато беше близо до него.

— Добре, кажи ми, защо си тук, Старлет?

Господи, какво ли щеше да каже? Почувства студена буца в стомаха си, но Старлет знаеше, че трябва да обясни, и то така, че да изглежда възможно най-близо до истината. Господи, беше уморена от лъжи, но повече не искаше да има лъжи между тях. Въпреки това не мислеше, че той е готов да чуе абсолютната истина, така че реши да му каже само това, което му беше нужно да знае. Като се бореше да овладее нервите си, тя навлажни устни и каза:

— Харесвам самотата тук. Понякога изпитвам нужда да избягам за няколко дни. Ужасно напрегнато е да ръководиш бизнес като моя, а както добре знаеш, тук има пълната възможност да си почина.

— Не се ли чувстваш самотна тук, когато си сама?

— Не, никога — отговори тя без колебание. — Всъщност, по-скоро се наслаждавам от усещането, че съм сама. Това ми дава възможност да мисля. Скицирах някои от най-добрите си модели, докато седях на работната ми маса в другата стая. Когато съм в града,

рядко намирам време за себе си, защото наоколо винаги има някой, който изисква особено внимание към себе си.

Няколко минути той не каза нищо, просто лежеше замислен. Коленете на Старлет започнаха да треперят толкова силно, че без да мисли, се отпусна на леглото до него.

— Тогава се появих аз и наруших уединението ти — каза той и ръката му обви пръстите ѝ — Наистина съм ти много благодарен, че ме подслони, мадам. Знам, че няма много хора, които биха направили същото при дадените обстоятелства.

— Ти не си съвсем непознат за мен — каза меко тя.

Пръстите му погалиха вътрешната страна на китката ѝ с бавно, кръгообразно движение.

— Недей... не трябва... — започна тя и се опита да се отдръпне от него.

— Спокойно... спокойно. Никога не бих те наранил. Господи, вероятно нямаше да бъда дори жив без теб.

Старлет никога не се бе чувствала по-виновна, отколкото в този момент. Той не знаеше, че едва не бе убит заради нея. Какво ли би казал, ако узнаеше истината? Можеше да се досети много лесно. Тогава сигурно нямаше да бъде толкова благодарен. Вероятно щеше да ѝ извие врага.

— Защо трепериш? Няма защо да се страхуваш от мен. — Говореше утешително, почувствал страха ѝ, но погрешно изтълкува причината за него. Изглежда, също искаше да я увери, че не би отишъл по-далеч от внимателно поставените ѝ ограничения... освен, разбира се, ако тя не пожелаеше.

Той потърка с опакото на пръстите си бузата ѝ и предизвика трепет, който пробяга по гръбначния ѝ стълб. Осмели се и ръката му се спусна, като очерта грациозната извивка на шията ѝ.

— Деър... Не мисля, че ти би... — започна тя и въздъхна, потръпвайки.

— За пръв път казваш името ми. Кожата ти е мека като кадифе — каза той дрезгаво. Неспокойните му пръсти намериха чувствителното място зад ухото ѝ и нежно го погалиха. — Позволи ми да те държа, Старлет. Само да те държа, нищо повече.

Тя трепна и отблъсна с ръка гърдите му.

— Не мисля, че е добра идея.

— Трябва преди това да опиташ — каза той, увещавайки я със съблазнителна нотка в гласа си. Беше невъзможно да не мисли за пръстите ѝ, опрени на гърдите му; топлината на плътта ѝ бе като мехлем за душата му. Това, което някога беше целебно докосване, доставящо спокойствие и грижа, сега изглеждаше интимно, събуждаше огнени желания. В момента не го интересуваше нищо друго, освен да я задържи близо до себе си.

— Да, но беше различно. Тогава ти беше ранен и се нуждаеше от мен — отговори тя меко.

Той вдигна ръце, обхвана лицето ѝ и я притегни към себе си.

— Сега се нуждая от теб повече от всякога — отвърна той и дъхът му опари устните ѝ — Искам ужасно много да те гледам, да знам изражението на очите ти, но не мога... може би никога не ще мога. Все още всичко ми е смътно.

— Знам колко страшно трябва да е. Мисля все пак, че това, което описа, е добър знак. Това е началото, Деър — каза тя с надеждата да го окуражи. — Необходимо е само малко повече време.

Той въздъхна дълбоко.

— Може би, но ако не стане по-добре от това? Господи, преди си позволявах твърде много.

Умът му запрепуска назад във времето, а гласът му се сниши.

— Спомням си колко прелестна беше, когато те видях за първи път. Все те виждам в магазина за дрехи онзи ден. Опитваше се толкова много да бъдеш услужлива, но заедно с това бе и нервна като котка, защото аз бях там. А по-късно се натъкнах на теб и Джейк Фонтън пред ваниететния театър. Ако някога възстановя зрението си, ще запомня всичко за теб в същия момент.

Очите му бяха тъмни езера от отчаяние и сърцето на Старлет болезнено се сви. Знаеше, че е загубена, ако остане, но в момента не се интересуваше от това. По-късно може би щеше да съжалява, но сега не искаше да мисли за нищо друго.

Сложи ръцете си върху неговите, притвори очите и бавно започна да движи пръстите му по лицето си.

— Докосни ме, виж ме — прошепна тя.

— Не знам дали ще мога да спра, ако започна веднъж — каза той дрезгаво — Трябва да знаеш това, Старлет.

— Не спирай тогава — отговори тя.

Макар че той не отговори, изражението му бе достатъчно красноречиво. В очите му бушуваше смесица от страст и нежност. Възглавничките на пръстите му блуждаеха по високите ѝ скули. „Меките мигли, притворени около очите ѝ, бяха като копrienено ветрило за кожата ѝ“ — мислеше той. Имаше малък нос, леко повдигнат накрая, малки трапчинки украсяваха бузите ѝ. Пръстите му продължиха ленивото си изследване и се плъзнаха надолу.

А това бяха устните ѝ, които напълно го бяха запленили и караха желанието да вибрира в стомаха му. Устата беше предназначена за целуване... и то често. Устните ѝ бяха сочни като череша, а горната — пълна и чувствена, което го накара да я докосне нежно.

Внезапно падналата тъмнина не изглеждаше вече като насилствен затвор. Съкровено и емоционално наситено извикваше във въображението си пиршество от образи за вътрешния си взор, като отстрани и последната от задръжките си.

Устните им бяха толкова близо, че дъхът им се смеси, а нажеженото им желание се разгоря до крайна степен.

Той я притисна леко в ръцете си, преди да успее да се убеди да спре. Не искаше да спира. Желаше тази жена повече от всяка друга в живота си.

Държеше я нежно, като провираше пръсти през гъстата ѝ коса и устните му се движеха върху нейните. Това бе силна, търсеца целувка, пълна със силни чувства, които те непрекъснато се бореха да потиснат.

Ридание и хлипане заклокочиха в гърлото ѝ, когато езикът му се опита да влезе в устата ѝ. Учуди се, че езикът ѝ прие това нахлуване, като в отговор милваше и проучваше неговия. Устните ѝ, меки и сочни, бяха създадени, за да подлудяват мъжа, мислеше той, докато целувката му я влудяваше, а ръцете му я изгаряха като че ли я поставяше на огън. Захапа устните ѝ, оставяйки я немоцна от желание. Старлет дори не беше сигурна какво беше това, което толкова отчаяно желаше.

Устните му, ръцете му бяха поразителни. Милостиви Боже, никога не се бе чувствала така, когато Джейк я целуваше!

Тя вдъхна дълбоко чистата му мускусна миризма. Искаше да забрави трудностите през последната седмица и изпълнените с ужас часове, когато двамата бяха почти на границата на смъртта. Изглеждаше естествено да докосва гърдите му, да извива пръстите си по къдравата му коса.

Въпреки това оставаха още неща. Старлет можеше да почувства мускулите му, втвърдили се от допира ѝ, силното биене на сърцето му под дланите си, изгарящата топлина на тялото му. Дясната ѝ ръка се плъзна около врата му, като го придърпа по-близо, а устните ѝ достигнаха ямичката на врата му и започнаха да целуват пулсиращото място. Дори Деър и да беше смаян от невъздържаната ѝ реакция, объркването му бързо изчезна, когато тя притисна към него топлото си съблазнително тяло.

— Старлет, скъпа, трябва да знаеш, че не мога да се въздържам много дълго — промърмори той. — Не си го правила никога преди, нали?

— Не... но с теб искам — прошепна тя близо до ухото му и с това изчезнаха последните ѝ опити за самоконтрол.

— Трябва да бъде всичко или нищо, любима — заяви той пресипнало. — Не би било възможно да спра, щом съм в теб.

— Да... знам — прошепна Старлет, като потърка глава в раменете му и целуна шията му. Соленият му мъжки вкус действаше като афродизиак върху сетивата ѝ. Тя забрави разбитите си нерви и тяхната неотдавнашна схватка със смъртта. Страстта ѝ се събуди в нейния първичен вид.

Различията им бяха забравени, светът извън колибата престана да съществува за момент.

Кръвта му бушуваше и някаква дива настойчивост го завладя. Господи, тя искаше толкова страстно и живо да му помогне да забрави. Не искаше да отхвърли нуждите им, но знаеше някак си, че това е грешка. Не можеше да ѝ предложи нищо повече от тази вечер, затова единственото нещо, което желяеше в този момент, бе да потъне в ръцете ѝ.

Дългите му пръсти се движеха по извивките и деликатните вдлъбнатини на тялото ѝ, минаха като перушинка по бедрата ѝ, погладиха таза ѝ, подмамвайки я да му позволи повече. Желяеше я цялата. Искеше да усети вкуса ѝ с езика си, искаше да опознае всеки инч от тялото ѝ. Тя бе жена, заради която един мъж можеше да се погуби от страст.

Старлет го прегърна и се остави в ръцете му. Правеше го много изкусно, но забеляза, че сърцето му бие точно толкова лудо, колкото и

нейното, а ръцете му бяха толкова нежни, докато обхождаха тялото ѝ по места, където тя никога преди това не бе докосвана.

Старлет чувстваше вибриращото желание, което бе толкова болезнено сладко, че тя забрави всичко друго, освен удоволствието, което ѝ доставяше той. Внезапно почувства дължината на половия му член, твърд и изгарящ като главня на корема си. Това накара стомаха ѝ да се раздвижи и гърдите ѝ да закопнеят да почувстват устата му върху себе си. Освен това много искаше да усети изгарящата му топлина вътре в себе си.

Всъщност остана поразена, че никога през живота си не е искала нищо повече от това. Дишането ѝ се превърна в накъсани хрипове, а устните му я караха да мисли само за него. Ведрата ѝ безсрамно се движеха с мълчалива молба да ѝ даде това, за което копнееше. Хапеше долната си устна в усилие да се въздържи от молби да бъде посмел.

Старлет се опита да потисне приглушения си стон, когато той измести тялото ѝ и бедрата ѝ прилепнаха плътно до неговите, като изпращаха разтърсващи вълни през нея.

— Кажи ми, че ме искаш вътре в теб — прошепна той.

— Аз... Не мога да кажа и дума. — Все пак думите бушуваха в съзнанието ѝ. Господи, той бе като треска за кръвта ѝ, която не можеше да контролира.

Най-сетне, когато си мислеше, че ако не я докосне, ще полудее, ръцете му спряха на гърдите ѝ и пръстите му се заизвиваха собственически около сочните хълмчета.

Усещането за силното му мускулесто тяло, начинът, по който формите ѝ лягаха върху него толкова естествено, съблазнителният му вкус в устата ѝ възпламениха изгарящия пъкъл в нея, който заличи всичко друго. Нямахше добро или зло, само тази все поглъщаща нужда. Би могла да каже, че той се чувства по същия начин. От неговите груби и страстни ласки разбра също, че ще прави любов с нея тук, точно както бяха, без нашепвани любовни думи или обещания, които не могат да спазят.

Ръцете му бяха навсякъде, получили свобода, каквато тя мислеше, че никога не би позволила на някой мъж. Особено на него. Къде бе здравият ѝ разум, желязната ѝ воля? Бяха изчезнали точно както невинността ѝ щеше да изчезне след тази нощ.

Той го направи. Арогантният, сексапилен Маккалистър с всичките си недостатъци, накара времето да спре и сърцето ѝ да бие толкова учестено, че не можеше да си поеме дъх.

Пръстите му я притиснаха здраво, а устните му обхванаха възбуденото ѝ зърно, смучеха трептящата пъпка, галеха я през дрехата ѝ.

— О, господи... Нямах престава... че ще се чувствам толкова хубаво — прошепна тя.

Все още не, но ще се почувства, обеща си той. Почти без тя да усети, ръката му се спусна надолу и копчетата на роклята ѝ се откачиха под пъргавите му пръсти.

Помогна ѝ да се освободи от дрехата си през глава и я хвърли настрана. Тя възседна бедрата му, като остана само по бельо, а краката ѝ, обути в чорапи, бяха подвити под нея.

Съблазнителната пълнота на гърдите ѝ над бродирания ръб на бельото ѝ, което загатваше тяхната зряла, закръглена красота, примами отново устните му към сладостта им. Тя извиваше гръб и стенеше леко, и тихият звук го изпълни с буйна страст. Устата му не можеше да ѝ се насити. Езикът му нежно се движеше и вкусваше от твърдите върхове.

Със замъглен от желание мозък, устните му попаднаха на малък нацърбен белег на дясното ѝ рамо. Беше като ненадейно откритие, но макар че подозираше как може да се е сдобила с него, не искаше да мисли сега за това, или за факта, че гласът ѝ винаги е бил много досадно заядлив. Деър изхвърли тази мисъл от главата си, защото в момента бе неспособен да ѝ постави онзи парлив въпрос.

Никога мъж не я бе докосвал така, никога не я бе принуждавал да се чувства така безразсъдна. Няма значение... стига само да продължи да я целува, да я докосва. Дишането ѝ стана неравно, ръцете ѝ посмели, когато си възвърна ласките му. Силен изблик обходи нервните ѝ окончания, когато пръстите му се плъзнаха надолу по гладкия ѝ корем, за да докоснат къдрите ѝ. Гореше с променлива топлина, която се движеше през нея и стапяше последната ѝ съпротива. Старлет хапеше долната си устна, за да се предпази от стоновете на унес. Караше я да се чувства толкова чудесно, че всичко друго от реалността изчезна.

Тялото на Деър беше изопнато от страст. Горещата ѝ вътрешност беше жадна за допира му и когато тя се олюля назад на бедрата си и ги

разтвори, той прие поканата.

Смътно почувства, че той разхлабва връзките на бельото ѝ и след като издърпа потничето над главата ѝ, свали дантелените ѝ гащички. Тя беше гола, чувстваше въздуха по кожата си и не можа да устои да не протегне гъвкавите си крайници. Единственото нещо, което можеше да мисли сега, бе, че никога досега не се е чувствала толкова свободна. Извита назад, тя нетърпеливо накара пръстите му да изследват пространството между краката ѝ.

— Ще те докосна по най-сладкото място, любима — каза той, защото не искаше тя да бъде шокирана. Когато за пръв път усещаха мъжка ръка там, някои жени наистина се шокираха, а той не желаше Старлет да си спомня тази нощ със срам или съжаление.

Плъзна ръка между бедрата ѝ, изучаваше и галеше, докато пръстите му станаха мокри от възбудата ѝ, после ги отдръпна и я погали бавно. Много нежно единият му пръст навлезе, подразни я и се отдръпна назад, когато срещна съпротивата на химена ѝ, като се плъзгаше по трептящата ѝ плът с отчаяна грижливост.

— Ще те целуна там — прошепна Деър. После бавно изтегли нагоре тялото ѝ. Устните и езикът му започнаха собственото си изследване, следвайки пътя на ръцете.

При този първи контакт Старлет ахна и почувства сълзи да се стичат от очите ѝ. Беше толкова прекрасно, съвсем различно от всичко, което бяха ѝ казвали. Искаше го, Господи, искаше го. Толкова е трудно да приемеш истината. Той взе ръката ѝ и я постави на мястото на ерекцията си.

— Искам да разбереш как точно ще се чувствам между краката ти — каза ѝ той. — В началото ще те нарани, но обещавам, че ще се опитам да бъде нежно.

— Твърде голям е — изпъшка тя, като пое дълбоко въздух и отдръпна ръката си. — Аз... не мога.

Като се бореше да задържи неотложната си нужда, той обясни с безкрайно търпение:

— Тялото ти е направено за мен, любима. Ще боли в началото, но няма да ти причиня ненужна болка.

Той правеше всичко възможно да говори спокойно, но това не беше лесно, когато бе толкова възбуден, колкото не можеше да си спомни да е бил с някоя жена.

— Почивай сега, обич моя. Ще те накарам да забравиш за страха си.

Той натисна устните си върху възвишението ѝ и плъзна езика си в нейните нежни извити гънки, като го движеше навътре и навън, докато тя не можеше повече да контролира гърчещите движения на краката си.

Това бе най-чудесното преживяване в живота ѝ, желанието, извиващо се в корема ѝ, я плашеше със силата си. „Никога не съм предполагала, че ще се чувствам толкова добре“ — мислеше си тя. Вкопчи се в ръцете му с мисълта, че може да изкреци, ако той се осмели да направи нещо повече, но знаеше също, че път за отстъпление нямаше. Той възнамеряваше да я обладае изцяло и напълно.

Всъщност той направи нещо повече.

Много повече.

Той я засмука, като езикът му галеше клитора ѝ, а краката ѝ се отвориха безсрамно широко.

Тя стенеше. Искаше само да го чувства по-дълбоко... по-дълбоко... Тялото ѝ се надигаше и обтягаше, а ръцете му я държаха здраво като негов затворник.

Страхуваше се, че може да умре, ако той продължи, Старлет извика за милост, но единственото нещо, което ѝ предложи той, бе по-силно еротично мъчение.

— Не мога да издържам повече, Деър. Сега... о, Господи, да... искам... желая да те чувствам в себе си — изрече дрезгаво, като се наведе и захапа долната му устна нетърпеливо.

Деър заклеци бедрата ѝ и леко я повдигна, после насочи дебелата глава на своя пенис към тесния отвор между бедрата и го напъха бавно.

Тялото ѝ инстинктивно се отдръпна и тя изпъшка уплашено. Деър знаеше, че по никакъв начин не можеше да избегне нараняването ѝ. Беше ѝ за първи път и точно тук не можеше да помогне с нищо. Той стисна зъби и се опита да не позволи на желанието да вземе връх над разума. По дяволите, беше обещал. И се надяваше да направи преживяването толкова незабравимо за нея, колкото знаеше, че ще бъде и за него.

Тя се остави плътта му да проникне в нея без признак на протест. Когато накрая лежеше проникнал в горещата ѝ влага, той я люби така, както не го беше правил с никоя друга. Всеки път, когато почувстваше, че мускулите ѝ потръпват от първите приливи на оргазма, Деър се отдръпваше, за да направи удоволствието ѝ по-дълго. В мига, в който не можеше да сдържи повече своето желание, той я притисна силно към себе си и чу как тя извика името му, достигайки върха на блаженството. Той се присъедини към нея с чувството, че преживява някаква малка смърт, и внезапно осъзна, че сърцето му никога вече нямаше да бъде свободно.

ГЛАВА 15

В късния следобед на следващия ден Старлет събираше в двора подпалки за камината, когато ясно долови чаткането на конски копита по пътя, който се извиваше откъм планинската страна на хижата.

Тя сграбчи пушката на Деър, която винаги държеше под ръка, и се затича към верандата, като се прикри зад един от стълбовете. Сложи приклада на рамото си и се прицели. Но когато конникът се показва зад възвишението, за свое учудване тя разбра, че пред нея се намира жена. Сърцето ѝ подскочи в гърдите и тя бавно смъкна дулото.

— Джейд? — извика Старлет и се затича надолу по стъпалата, за да посрещне приятелката си. Изчака конят и ездачът да влязат в двора, като засенчваше с ръка очите си от ярките слънчеви лъчи, които проникваха през листата на дърветата. — Какво те води насам?

Джейд ѝ се усмихна с явно облекчение, докато се смъкваше от седлото.

— Старлет, не знаеш колко се радвам, че те намирам тук. Започвах да се тревожа за теб. — Тя се извъртя, пресегна се през седлото на коня и развърза провизиите, които носеше за Старлет. Обърна се отново с лице към приятелката си и каза: — Този път наистина ме уплаши.

— Съжалявам, Джейд, не можех да постъпя иначе. Надявах се, че ще се сетиш къде да ме търсиш.

— Когато не се появи в магазина, първо си помислих, че може би имаш нужда да останеш на спокойствие известно време. Но след това Алек ми разказа за кашата, която е забъркал Рейвън на вечеринката онази нощ. Именно затова реших, че е по-добре да дойда тук и да видя дали всичко е наред.

— Надявам се, че леля Хилда не е много разтревожена.

— Нали познаваш Хилда. Понякога се чудя как бедните жени могат да си спомнят кой ден е.

— Да, бедната, мила жена. От време на време започва наистина да забравя.

— Имаш късмет, че си я случила точно в такъв период — каза Джейд. — Иначе досега да бе изпратила шерифа да те търси.

Старлет се запъти към хижата.

— Съжалявам, ако съм ти създала ненужни грижи. Не можех обаче да направя нищо друго. Нямах право да го оставя тук сам, затова предположих, че преди да предприемеш каквото и да било, ще дойдеш тук.

Джейд внезапно хвана Старлет за лакътя и я придърпа към себе си. На лицето ѝ бе изписано пълно учудване.

— Хм... я си го кажи направо. От твоето споменаване за него стигам до извода, че тук има мъж. — Тя посочи с ръка към хижата. — И той е вътре дори сега, когато ние говорим тук?

— Аха... и се страхувам, че не е кой да е мъж. Става дума за... Деър Маккалистър — призна си Старлет, като я гледаше с невинни очи.

Джейд пребледня, след това веждите ѝ политнаха нагоре, когато осъзна пълното значение на думите на Старлет.

— Искаш да кажеш, че Деър Маккалистър, човекът, когото ти се закле да прогониш от града, е тук, с теб?

Старлет кимна вдървено.

— Да не си си загубила ума? — простена Джейд. — Ами ако открие коя си, или по-точно, в кого се превръщаш, когато преставаш да бъдеш Старлет?

„Джейд изглежда ужасно възбудена, което никак не прилича на обикновеното ѝ поведение“ — помисли си Старлет.

— Успокой се и ми позволи да ги обясня — отвърна припряно тя, като се надяваше да я върне в нормално състояние на духа.

Поразена от разкритието на Старлет, Джейд я изгледа внимателно.

— Да, мисля, че ще направиш добре, ако ми обясниш някои неща.

— И наистина ще го направя, само че нека първо вържем коня. Бих предпочела да не говорим в близост до хижата.

Старлет помогна на Джейд да освободи коня от седлото и такъмите, след това двете жени тръгнаха заедно — едната мълчалива и загрижена, а другата — замислена и тревожно търсеца най-подходящия начин, по който да обясни на приятелката си как така е

станало, че се е влюбила точно в най-неподходящия човек. Не можеше да измисли нищо разумно.

Деър се бе поболял още повече от неудобната поза, която заемаше в леглото. Чувстваше се безпомощен и слаб. Крайно време беше сам да се заеме с възстановяването си. Но преди всичко трябваше да помисли за това как да я напусне.

За първи път от много години насам той изпитваше толкова дълбоки сърдечни емоции. Бореше се с неочакваното откритие, като се питаше кога и как бе започнало всичко. Никога досега не се бе влюбвал, и макар да обожаваше компанията на жените и това, което му предлагаша между чаршафите, той не бе изпитвал никакви затруднения да им каже сбогом.

Люби ги страстно, но недей да бъдеш в леглото им, когато се събудят.

Това беше златното правило в отношенията му с жените. Бе се закълел да не позволява на никоя жена да се доближава до него за втори път. Поне досега тази стратегия работеше отлично.

Припомняше си всичко за нея — начина, по който я усещаше, миризмата на кожата ѝ, съпротивата в очите ѝ всеки път, когато я принуждаваше да се подчини на неговите потребности. Тя не беше жена като другите; имаше много по-висок дух от тях и интелигентност, която хармонираше чудесно с красотата ѝ. Не искаше да си спомня всички тези неща или пък да си позволява подобен род чувства. Те бяха заплаха за съществуването му и той трябваше да ги принуди да се отдръпнат в най-отдалечените кътчета на съзнанието му, да ги зарови дълбоко в подсъзнанието си, както бе правил много пъти досега.

Преди време, много отдавна, той се бе опитал да води живот на порядъчен гражданин. Беше се установил в един приличен град и се бе обзавел с приятели, които харесваше много. Но това продължи само дванадесет месеца, докато един друг стрелец не го проследи.

В края на краищата онова момче, Тед, бе платило много висока цена за привилегията да му бъде приятел. Нямахме и минута, през която да не съживява в паметта си онзи ужасен период от живота си. Принуждаваше се да си спомня инцидента. Проклятие! Просто не можеше да си позволи да го забрави. Тед заслужаваше това, защото бе

пожертвал собствения си живот за своя приятел. Той бе поел куршума, предназначен за Деър.

Деър разбираше, че няма право да излага Старлет на същата опасност. Нямахше да може да живее по-нататък в съгласие със себе си, ако с нея се случеше нещо подобно. Затова трябваше да я напусне колкото може по-скоро. Това беше единственият начин, по който можеше да гарантира сигурността ѝ.

Образът на Старлет витаеше постоянно в съзнанието му, сякаш му забраняваше да я забрави. Тя не приличаше на нито една от жените, които познаваше досега. Бе невинно съблазнителна и, изглежда, не разбираше колко лесно можеше да го накара да я пожелае.

Деър сякаш виждаше пред очите си блясъка на сребрилата ѝ светлоруса коса, която приличаше на мека коприна под пръстите му. Блестящите ѝ сини очи, винаги променливи и изразителни, които лесно можеха да се превърнат в сапфирени, когато бе загрижена за нещо. При следващата въздишка той вече се питаше дали очите ѝ наистина блестяха като скъпоценни камъни, когато бе възбудена. Това сега бе всичко, което искаше да види. Тя сигурно представляваше великолепна гледка, Деър знаеше това, защото я бе разглеждал стотици пъти на ден с умствения си взор.

Гъвкаво и здраво тяло, пълни закръглени гърди, дълги крака, които като че ли започваха на едно определено място, но така и не свършваха. В очите му тя бе тайнствена съблазнителка, примамваща го все по-близо до изгарящия пламък.

Беше му предложила невинността си и той я бе взел с удоволствие. Точно както постъпваше и с другите неща в живота си. Щом видеше нещо, което отчаяно желаше, той го преследваше дотогава, докато не го получеше.

Трябваше да си държи ръцете далеч от нея, защото знаеше, че отвъд тази стая те нямаха никакво бъдеще заедно.

— Деър? Добре ли си? — чу той въпроса ѝ, зададен от прага на вратата.

Сърцето му заудря в гърдния му кош, както това ставаше винаги когато му заговореше. Нежността, с която произнасяше името му, събуди тръпка на желание в тялото му. Не беше разбрал, че вие.

Старлет го наблюдаваше с опасението, че е подслушал разговора им с Джейд, макар че те се постареха да бъдат колкото може по-

предпазливи и застанаха на прилична дистанция от хижата.

Джейд бе останала само да остави провизиите, които бе донесла на Старлет, и като се увери, че конят ѝ е нахранен и напоен, пое обратно към града. Беше обещала на приятелката си да скрие нейното местонахождение и Старлет не се и съмняваше, че няма да удържи на думата си. Погледът ѝ внимателно изследваше лицето на Деър.

— Да не се е случило нещо лошо?

— Не, няма нищо. Добре съм — опита се да я успокои той.

Тя прекоси стаята.

— Не смятам така. Нека ти помогна, ако обичаш.

— По дяволите, има някои неща, които ти едва ли би направила по-добре, Старлет. Така че стой надалеч от мен и ме остави този път сам да се погрижа за себе си.

За момент тя изпита паника. Краката ѝ се стегнаха и тя не можеше да се приближи повече до него.

— Изглеждаш толкова ядосан. Какво толкова съм направила?

Той въздъхна и постави ръка на очите си.

— Не е заради теб. Трябва да стана от това легло и да използвам собствените си крака. — Той започна да опипва стола до леглото. — Къде са панталоните ми и ремъкът с револвера? Нали разбираш, че не мога да остана тук завинаги?

Тя наистина разбираше. Дори прекалено добре. Той вече изгаряше от желание да я изостави. Старлет се поколеба за миг, след това реши, че в този момент той се нуждаеше от цялата ѝ откровеност. Щеше да бъде истинска лудост, ако го оставеше да се надигне от леглото. Все още не беше във форма, за да отиде, където и да било.

— Значи искаш да ти донеса дрехите, след това да се облечеш и да си заминеш. Не забравяш ли обаче нещо?

— Не! Дори и за минута — изръмжа той. — Знам много добре, че не мога да видя дори собствената си ръка на сантиметри от лицето си — възкликна той яростно. — Но това не променя нещата. Трябва да се махна оттук. — И сякаш за да докаже на себе си, че все още може да се бори с повратностите на съдбата, стига само да желаше това, той се надигна бавно и провеси крака извън леглото.

Старлет му позволи да направи това, но загрижено следеше с поглед всяко негово движение.

— Когато бъдеш готов, само ми кажи, и ад ще ти помогна да се облечеш. Но няма да ти позволя да си отидеш от тук. Все още не.

— Тогава просто ми дай панталоните и ремъка с револвера. Достатъчно съм лежал тук.

— Признавам, че си най-упоритият човек, когото някога съм срещала, Деър Маккалистър — разфуча се тя въпреки намерението си да остане спокойна. Мислите и чувствата ѝ бяха в пълен безпорядък — тя също бе загрижена за неговото здраве, но знаеше много добре, че той няма нужда от нейното съжаление. Яростта ѝ заглуши всички останали емоции. Твърде дълго я бе сдържала. Внезапно се ядоса на Деър, на себе си и на това, че полагаше толкова грижи за него.

— Револверът е единственото нещо, което ме крепи — изръмжа той. — Предполагам, че ще продължа да бъда абсолютно негоден кучи син.

Точно тогава тя избухна, сграбчи дрехите му от стола и ги захвърли по него. Веждите му се повдигнаха учудено, но тя пренебрегна напълно неговата реакция.

— Ето, облечи се, напъхай се в проклетия си ремък и се махай по дяволите от тука, щом искаш точно това. Но не си мисли, че ще бъда тук, ако случайно решиш да се върнеш. Аз също имам собствен живот и щом ти не ме желаяш, познавам някого, който с удоволствие ще ме приеме.

Той седеше, без да казва нищо, след това се изправи, залитна малко, но продължи да се напъхва в панталоните си. Пръстите му заиграха безпомощно по копчетата им. Хвърли ѝ бърз поглед и устните му внезапно се изкривиха в подобие на усмивка.

— Готов съм да се обзаложа, че точно в този момент си прекрасна, особено с тази ярост в очите. — Гласът му изведнъж се пресече. — Ела тук... Мисля, че имам нужда от помощта ти, за да си закопчаю панталоните.

Тя го наблюдаваше и усещаше как гневът ѝ се изпарява. Той наистина беше упорито магаре, но заедно с това бе и най-смелият и прекрасен мъж, когото познаваше. След това очите ѝ потъмняха от право противоположното чувство. Започна прекалено добре да осъзнава нещо. Той беше много секси, особени сега, когато стоеше гордо изправен, с разчорлената си черна коса и наболата брада, която

прикриваше твърдите очертания на челюстта му. Незакопчаните му панталони привлякоха погледа ѝ.

— По-скоро бих ти помогнала да ги смъкнеш отново — каза тя с нисък, но настойчив глас. И дълбините на сините ѝ очи проблясваше неудържима страст, която само очакваше да бъде освободена на воля от едно-единствено негово движение.

— По-късно ще ти приготвя баня — изрече тя и продължи да му обяснява по какъв начин щеше да му достави удоволствие. — След банята ще те разтрия със затоплено масло... навсякъде... и бавно ще го втривам в кожата. Това ще ти хареса, нали, любими?

— Не звучи лошо — отговори той и напрегнатите му мускули започнаха да се отпускат, — но само ако ми позволиш да ти отвърна със същото.

— Иначе няма и да го направя — каза тя с дълбока въздишка. — И, Деър... може ли тази вечер да бъда твоята русалка или котенце?

Очите му се усмихнаха.

— А ти какво предпочиташ?

— Ще следвам наставленията ти — прошепна Старлет и трелите в гласа ѝ прогониха всички мисли от главата му, с изключение на една.

— Уверявам те, че няма да съжаляваш — промърмори той с копринен глас и протегна ръце, за да я прегърне.

С крадливи движения тя смъкна панталоните му, като оставяше следи от огън с устните и езика си и го възбуждаше в пулсираща ерекция. Клепачите му натежаха от удоволствието, което му доставяха устните ѝ, и той едва не изстена, когато езикът ѝ се завъртя около стегнатия му член.

С животинско ръмжене Деър зарови пръсти в сребрилата ѝ грива и, повдигайки я нагоре, притисна таза ѝ и я привлече към себе си.

— Обвий ме с краката си, любов моя — прошепна той.

Тя въобще не се поколеба и той се вмъкна в сатенения ѝ процеп с едно гладък напън. Големите му ръце я държаха здраво, докато я пронизваше с цялата сила на неутолимата си потребност. Тялото ѝ се изви и потръпна, главата ѝ се отметна назад и от устните ѝ се откъснаха стенания на възбуда.

Деър установи темпото, тазът му я масажираше, търсейки пълното ѝ притежание. Той знаеше, че Старлет ще му принадлежи

винаги и изцяло.

Нещата, които му нашепваше, докато се приближаваше и отдръпваше от нейното тяло, изкарваха дъха от дробовете му и го влудяваха. Тя беше единствената жена, от която той наистина имаше нужда, всеки път повече от предишния. Опънатите като тетива мускули на ръцете и врата му се напрегнаха от усилията му да задържи изпразването, докато тя не достигне точката на оргазъм. Не трябваше да чака дълго.

Тънките ѝ ръце се обвиха около раменете му.

— Имам нужда от теб сега, Деър — прошепна тя дрезгаво, като изви тялото си в дъга и му позволи да проникне по-дълбоко в нея, разпалвайки в плътта му още по-голям огън.

Топлата ѝ миризма на жена изпълни сетивата му и направи желанието му още по-интензивно. Отговаряйки на молбата ѝ, Деър повиши ритъма и направи удоволствието ѝ толкова изключително, колкото никога не е било досега. Тя поемаше мощните му тласъци и крещеше името му, когато достигна кулминацията.

Той притисна трептящото ѝ тяло към себе си и улови с целувка въздишката ѝ на блаженство.

Загубени в омаята на страстта, те се отдадоха на други сетивни игри отвъд границите на въображението и разума.

*И стоях аз в него вгледан, а той върху бюста бледен
бе от лорд по-горд и важен, че започнах разговор:
„Нямаш ти качул разрошен, но не си страхлив, а
мощен,
гост от край, де в мрак всенощен бродят
Сенки странен хор.
Как те Сенките наричат в черния
Плутонов хор?“
Той програкна: „Nevermore!“*

ГЛАВА 16

— С теб трудно може да се живее по-продължително време, Кас — изръмжа Алек Тримейн с израз на наранена търпимост. Той излезе от медната вана и започна да се избърсва с кърпата. — Започвам да си мисля, че присъствието ми тук те уморява. Може би дори ще ти хареса, ако ме разкараш... както си направила и с всички останали. — Черните му очи я измериха преценяващо.

— Да, това е чудесно, не е ли така? Първо ще ме разкараш, а след това ще можеш да прекарваш колкото време искаш с онзи дъртофелник, когото покани за партито миналата вечер.

— Недей да ставаш смешен. Имам толкова много грижи на главата си точно сега — отвърна Касондрия, улавяйки острия му поглед в огледалната стена, която ги обкръжаваше. Почувства, че се изчервява от притеснение.

— И аз забелязах това. Дори не намираш време да размениш две-три любезни думи с мен — промърмори той. — Освен това не харесвам начина, по който позволи на бизнеса да се намеси помежду ни. Ама въобще не го харесвам.

— И това е много лошо, скъпи, защото един от нас трябва да следи за нещата около нас, особено след като ти в последно време се интересуваш от свършено други неща, като например какво се е случило в града у Розалия — отрязва го тя и сърдитият ѝ отговор втвърди чертите на лицето ѝ.

— Ето че пак започваш, Кас — възкликна той. — Само мърмориш. Това е единственото нещо, което получавам от теб. — Напрегнатата му челюст издаваше дълбокото му разстройство. Тя имаше достатъчно поводи да се оплаче от неговите похождения, но, от друга страна, той знаеше прекрасно, че е преспала с този стар козел — макар и богат стар козел, — когото бе поканила на увеселението предишната вечер. Устните му се присвиха още повече. — Може би просто трябва да престана да обсъждам плановете си с теб. Станала си

много високомерна. Аз никога не съм намирал това за особено привлекателно в една жена.

— Правя това, което трябва. Искам да се уверя, че ще получа от живота всичко, което заслужавам — парира тя разгорещено.

— Ние имаме тази къща, имаме и себе си. Това не ти ли е достатъчно, Кас? — попита я той с пресипналия си груб глас, след това добави по-тихо: — Спомням си времената, когато нещата стояха именно така.

Тя го загледа продължително. В очите му сега имаше някакъв отчаян, почти маниакален блясък. Не ѝ харесваше, когато я гледаше по този начин. Плашеше я, а Касондрия не обичаше да се чувства уязвима. Алек винаги е бил налагащ се мъж, дори повече от баща си, което понякога ужасно я дразнеше и я караше да се нахвърля върху него. Въпреки това тя никога не се бе страхувала за него толкова, колкото в настоящия момент. Това я порази и, странно, тя изпита чувство на съжаление. Сега не можеше да помогне с нищо на бедния Алек. Неговата избухлива природа, подобно на тази на баща му, най-накрая бе победила малкото самоконтрол, който той притежаваше.

Беше абсолютно безсмислено да стои тук и да се разправя с него. Той беше като заредено оръдие, което всеки момент можеше да избухне. Просто не виждаше бедата, към която се бе насочил. Ръцете му непрекъснато трепереха, очите му блестяха налудничаво и бяха кръвясали. Тя прекрасно знаеше границите на неговата привързаност към алкохола, затова разбираше, че тук има и нещо друго. Той беше започнал да се променя, и то не към по-добро. Тя все повече ставаше загрижена от резките промени в настроението му, мрачния поглед в очите му и плътно стиснатите му устни. Той беше на ръба на нещастията, повече от всякога. Предполагаше, че Алек се занимава и с други неща, освен с пиенето, но не беше сигурна дори, че желае да го убеди да сложи край на това. Точно сега изгаряше от желание да се защити, така че се насили да се усмихне, макар че нямаше и най-малкото желание да прави това.

— Не позволявай да те обземат мрачни мисли, Алек — каза тя. — Това няма да продължи дълго и скоро всичките ни неприятности ще свършат. Ще се откачим от този наемен стрелец, както и от Рейвън, така че на пътя ни остават още съвсем малко препятствия. Ще се освободим от него, както направихме и с останалите, и тогава ще

имаме достатъчно пари, за да живеем нормално през останалата си част от живота.

— Не забравяш ли нещо? Остава Старлет. Може да ни сложи примката и на двамата.

Касондрия махна с ръка.

— След всички тези години тя едва ли си спомни какво е станало в нощта, когато баща ѝ умря.

— Благодарение на нас тя все още се страхува от собствената си сянка и вероятно винаги ще се страхува. — Тя се засмя гърлено. — Каква малка страхливка се оказа, че е. С нея наистина се оправихме най-лесно. Естествено аз винаги отдавам всекиму дължимото. Твоята заслуга в това отношение е най-голяма, нали си спомняш как я наплаши до смърт? — Усмивката ѝ стана широка и Алек се почувства приятно възбуден. — Не, скъпи Алек, Старлет е най-малката ни грижа. Ако се опита да ни причини някакви неприятности, просто ще я посетим и ще ѝ затворим устата. Този път завинаги.

Очите му заблестяха.

— Трябва да сме сигурни, че никога няма да проговори. Остави ми да я разкарам, Кас. Знам няколко начина, които ще ми доставят огромно удоволствие. Всъщност дори няма да я докосна и с пръст. Просто ще я гледам как умира от страх.

— Не можем, скъпи. Макар че е доста съблазнително, знам. Ако стане наложително, можем винаги да я убием — обясни тя. — Някои хора могат да станат прекалено подозрителни и аз нямам намерение да допускаме грешки. Трудила съм се дълго и упорито за това, което имам. Не, ние ще оставим Старлет при нейните цветя и лехи, където и е мястото, поне докато не започне да ни се пречка.

Той сви рамене.

— Както кажеш, Кас. — Алек я наблюдаваше внимателно под свъсените си вежди и очите му се изпълниха с друго чувство, което тя познаваше доста добре.

Опита се да не мърда, когато той мина отзад. Алек сложи ръка на рамото ѝ, развърза кърпата, която покриваше гърдите ѝ, и я захвърли настрана. Стоеше като закован в запарената баня, без да откъсва поглед от голото ѝ тяло, по което проблясваха капчици влага. Слабините му крещяха от желание. Толкова отдавна не бяха споделяли това удоволствие. Напоследък тя сякаш избягваше интимните му

ласки, като използваше всевъзможни обяснения, за да се откачи от него. Но днес нямаше да успее.

Днес пръстите и устните му щяха да изследва всяко потайно кътче на тялото ѝ, докато и двамата не потънеха в безмерното желание да се погълнат.

Чувстваше, че пенисът му се втвърдява само при мисълта за това как изследва тялото ѝ. Скоро тя щеше да започне да го моли за това и тогава той щеше да бъде готов да удовлетвори молбите ѝ. Не се чувстваше вече толкова често сигурен в сексуалните си възможности. Спомняше си времето, когато бе винаги твърд като камък за нея, когато тя обичаше да прокара ръка по неговата мъжественост, а очите ѝ заблестяваха в обожание. Тогава той се чувстваше всемогъщ, което чувство внезапно изпита и сега.

— Бъди мила с мен, Кас — каза той с дрезгав глас. — Ще видиш, че ще ти доставя истинско удоволствие.

Касондрия стоеше студена като камък, усещайки как горещият му поглед изгаря закръглените ѝ форми. Той се наведе над нея и започна да разтрива стегнатите ѝ мускули по рамото.

— Когато планираме нещата си заедно като днес, това ми напомня за добрите стари дни — промърмори той през рамото ѝ, докато устните му хапеха нежно раковината на ухото ѝ. — Това ме разгорещява ужасно. — Гласът му се загуби и той прокара едната си ръка под таза ѝ и пъкна единия си пръст в нея. — Моля те... дай ми това, от което се нуждая.

Алек обви с пръсти гърлото ѝ и Касондрия сведе глава, като продължаваше да стои като замръзнала. Не обичаше вече да се люби пред огледалото както по-рано. Тогава бе по-млада, здрава и стройна.

Пръстите му започнаха да галят извивката на шията ѝ и гласът му се превърна в коприна.

— Знам, че обичаш да те докосвам така. Винаги си обичала.

Тя потръпна и Алек реши, че това се дължи на внезапно възникналото желание. Не можеше и да предположи, че тя се чувства уязвима, непривлекателна и, което е най-лошото, отблъсната.

Преди десет години никога нямаше да се почувства по този начин. Сега сякаш бе разголена емоционално и лишена от всякакви съпротивителни сили. Това не се дължеше на грубия начин, по който Алек правеше любов с нея. Тя винаги е харесвала любовните му ласки

и бе отвърщала на тях с взаимност. Разбира се, всичко това беше по времето, когато бе по-млада, а тялото ѝ имаше съвършена форма. Обожаваше банята с огромните огледала и можеше да стои с часове в нея, като съзерцаваше отражението си. Но не и сега.

Не беше повече доволна от отражението, което я гледаше от огледалото. Виждаше една по-възрастна жена, все още привлекателна, но чийто начин на живот прозираше във всички черти на някога младото лице.

Трудно ѝ беше да приеме факта, че младостта ѝ е преминала, а заедно с нея и увереността в силите ѝ. Но това, което разстройваше Касондрия дори още по-силно, бе, че по-младите мъже вече не я зяпаха с такова жадно любопитство, както това беше по-рано, включително и Алек.

Тогава очите му наистина я изяждаха; сега той просто ѝ казваше това, което тя искаше да чуе.

Дори подозираше, че от известно време си има друга жена. Нещо по-лошо, Касондрия знаеше, че те редовно се занимават със секс.

Усещаше парфюма ѝ върху него винаги когато се връщаше в ранните сутрешни часове. Коя беше тя? И по-важното — колко по-млада? Познавайки достатъчно Алек, нямаше никакви съмнения, че новият му интерес е предизвикан от някоя завършена курва със здраво и младо тяло, с чувствени устни, които можеха да го влудят.

Стараеше се да не гледа отраженията в огледалото. Достатъчно беше да види как се преструва на палячо, за да освободи огромния си заряд от натрупана през годините ярост. „Вероятно правеше същото и с другата“ — помисли си тя. В сърцето ѝ се забиха острият нокти на ревността и Касондрия се размърда.

— Нямам настроение, Алек — каза сухо тя. — Може би по-късно.

— Не, сега, Кас. Не ме лъжи. След това въобще няма да бъдеш в настроение. Ти повече не си в настроение. — Той се притисна към нея и я прикова между тялото си и остъклената стена.

Касондрия изскърца със зъби, когато усети, че ерекцията му е пълна, и ръцете ѝ задраскаха по студената повърхност.

— Престани, Алек. Остави ме на мира — веднага! След още няколко минути унизителни усилия, той внезапно поклати с отвращение глава и я отблъсна от себе си.

— Кой ли пък има нужда от тази безсмислица! Мога да отида в места, където жените ме молят да направя това, което не мога да получа от теб. — Той се завъртя на пети и влезе в банята, като й хвърли унищожителен поглед през рамо. Ругаейки тихо през зъби, започна да навлича панталоните си.

Тя застана на прага на вратата и се загледа в него.

— Предполагам, че ще отидеш при твоята курва?

— Знам по-добре къде ще ме приемат — излая той.

— И къде е това? — попита тя.

Той вдигна поглед и се ухили.

— Просто не знаеш колко си права. Едната курва струва колкото другата. Едната ми взема парите, а другата ми изсмуква живота. По-добре е да се лиша от парите си.

Касондрия избухна в ярост и се нахвърли върху него с оголени зъби, а дългите й червени нокти се превърнаха в опасни остриета.

— Ти, проклето копеле! Кой си мислиш, че си, за да ми говориш по този начин? Никой досега не ме е наричал путана! — Пръстите на ръката й изненадващо одраскаха лицето му, оставяйки кървави следа по бледата кожа.

Той дори не извика, а просто я отхвърли настрани и остави кръвта да се стича на бялата му риза. Накрая повдигна ръка и докосна раните си, погледна кръвта по пръстите си и каза:

— Ти така си разкъсала душата ми, Кас, че това тук наистина е нищо.

Касондрия лежеше просната на леглото, където бе отхвърлена, а лицето й бе бледо и удължено.

— Махай се, преди и двамата да направим нещо, за което да съжаляваме — каза тя уморено.

Алек сграбчи сакото си и за миг се задържа, за да я изгледа със студен поглед. Тя си въобразяваше, че го държи изкъсо, но той винаги можеше да я сложи на място, стига само да поискаше. Някога я беше обожавал, но тя просто го използваше по същия начин, както използваше и останалите, в името на всемогъщия долар. Това беше единственото нещо, пред което тя се прекланяше. Именно затова я презираше.

— Излизам, Кас, но скоро ще се върна. И ще направиш добре, ако дотогава се приготвиш да ме приемеш. Смятам да те омагьосам,

Кас, така че никога няма да можеш да се освободиш от мен. Ти си моя и така ще бъде винаги.

Касондрия почака, докато чу шума от затварящата се врата, след което се отдаде на яростта си, като започна да блъска матрака със стиснати юмруци.

— Ще те оправя, Алек — заканваше се тя с еднаква доза ярост и объркване. — Никой досега не се оказал по-добър от Касондрия Тримейн. Дори и ти.

ГЛАВА 17

Дните минаваха и двамата ставаха все по-добри приятели и любовници. И когато една сутрин отвори очи и осъзна, че не само е почувствал топлината на слънцето на лицето си, но и фактически го е видял през отворения прозорец, Деър реши да я събуди моментално. Тя беше покрила лицето си с ръце и от очите ѝ извираха сълзи на радост.

Той я наблюдаваше като хипнотизиран, погледът му проследяваше пътя на тези сълзи, и тогава несъзнателно протегна ръка и попи с палец една от тях.

Малката капчица влага блестеше на слънцето като кристал и беше най-ценният подарък, който можеше да му даде. Изведнъж пожела да я постави в бутилка и да я скрие някъде, за да може да я съзерцава, когато си пожелае. Искаше да си спомня всичко за времето, когато са били заедно, и това желание го порази.

Деър си спомни още веднъж мига, когато рано една сутрин тя седеше на стъпалата на верандата и го чакаше, за да го придружи по време на ежедневната им разходка. Тези сълзи го бяха трогнали по начин, по който нищо друго не можеше да го трогне. Защото тя беше плакала за него. Не можеше да си спомни никой друг, който до такава степен да е разтърсвал емоционалния му живот. Ужасяваше се от мисълта колко важна бе станала тя за него. Но имаше и нещо друго, което го тревожеше: фактът, че когато я напуснеше, тя щеше да се върне към другия си живот, като Рейвън.

Той нямаше повече съмнения, че именно Старлет бе облеченият в черно ловец. Започна да си припомня детайлите и картините от нощта, когато за малко не потъна в реката. Най-живо от всичко си спомняше как тя го държеше в ръцете си и го принуждаваше да се бори за живота си. Езикът на тялото. У Старлет нямаше нищо, което сега да не знаеше.

Спомни си часовете, когато се смееха и играеха заедно, когато се любеха с цялата страст, на която бяха способни.

Тази сутрин бе слънчева и топла. Из въздуха се носеше миризмата на пролетта. Старлет бе вътре и приготвяше кошницата за пикника. Щяха да прекарат целия ден в планината.

Неговото зрение се бе възстановило напълно, а той умееше да бъде благодарен. Първия път, когато видя лицето ѝ и ясно различи всеки детайл, трябваше да се обърне настрани, защото едва не заплака от нейната красота. Желаше страстно това, което тя му предлагаше, но не можеше и да помисли за женитба и деца и за това какъв щеше да бъде животът му с нея. Дори ако се предадеше и се оженеше за нея, те никога нямаше да остаряят заедно. Щеше да ѝ донесе само болка и несбъднати мечти. Истината бе кристално ясна: един ден щеше да се появи човек, който вади револвера си по-бързо от него. Това беше неизбежно. Не искаше Старлет да изживее остатъка от дните си като вдовица. Тя заслужаваше нещо по-добро от това да носи името му.

— Мисля, че най-накрая приготвих всичко — каза ведро тя, като прекрачи през прага.

Той скри чувствата си под една насилена усмивка и двамата тръгнаха ръка за ръка към конете.

Това беше първото пътешествие на Деър от много време насам и той се наслаждаваше с цяла душа на приятната езда из раззеленяващата се гора. Трябваше обаче да признае, че съзнанието му сякаш не искаше да приеме обкръжаващата го красота. Не и когато очарователната Старлет яздеше до него, а бедрата ѝ се полюшваха съблазнително от лекия тръс на коня.

Като човек, който твърде дълго е изпитвал жажда, той не можеше да отдели очите си от нея. Тя беше самата съблазън, дългата ѝ разкошна коса, неприхваната с фиби, падаше на каскади по гърба ѝ, а слънчевите лъчи се отразяваха в златните кичури. Това беше ден, който никога нямаше да забрави. Щеше да остане завинаги в паметта му, за да може да се вглежда в него, когато животът без нея станеше непоносим. Знаеше прекрасно, че този ден щеше да настъпи скоро. Не можеха да останат завинаги в малката си Утопия. Все някой щеше да дойде да го потърси, а той не искаше да я подлага на опасност, когато го откриеха.

Когато достигнаха местоназначението си — един чист планински поток, който падаше от скалите в дълбоко синьо езерце, скрито между

дърветата и блестящо като скъпоценен камък под парещото слънце. — Деър и Старлет бяха вече достатъчно уморени, за да си позволят почивка.

Деър запъна конете под сянката на едно дърво, където те можеха да си похрупват от зелената трева, обърна се и видя, че Старлет вече го чакаше.

— Готов ли си за плуване? — попита го тя с дрезгав глас.

— Ти си първа — каза той. — Аз ще хвърля поглед наоколо, за да се уверя, че сме на сигурно място.

Старлет навлезе във водата в сатененото си бельо — изглежда, се срамуваше от него, откакто той възвърна зрението си — и започна да плува покрай брега. Наслаждаваше се на освежаващата прохлада на водата, която галеше приятно порозовялата ѝ кожа. Обърна се по гръб и заплува навътре. Косата ѝ се носеше след нея като сребърна паяжина по водата.

Деър се увери накрая, че са на сигурно място, и започна да я наблюдава от брега. Напомняше му за езическа водна нимфа. Той я желаше, нуждаеше се от нея в този момент с такава ожесточеност, каквато никога досега не бе изпитвал. Очите му следваха отмерените ѝ движения и от време на време забелязваше, че тя хвърляше по един поглед към дънера, на който бе седнал до самия край на водата.

Тя очевидно не възразяваше против това да я наблюдава. Естествено, той вече познаваше цветистото благоухание на свежата ѝ кожа, вкуса на целувките ѝ върху своите устни.

Знаеше всичко това, но въпреки това искаше да разбере повече неща. Много повече. Преди няколко дена се бе натъкнал на един черен копринен шарф, окачен на задната стена на гардероба. Знаеше, че Рейвън носеше същия тип шарф. Рано или късно щеше да я принуди да разреши съмненията му. Какво ли щеше да каже? Как щеше да се отрази това върху техните взаимоотношения?

През последната седмица той на няколко пъти си спомня за нощта, когато Рейвън го измъкна от реката и го докара в тази хижа. Спомняше си сребристата коса и меката кожа, но повече от всичко в съзнанието му се бе набил гласът, заставящ го да не се предава, да продължава да се бори за своя живот по време на онази ужасно дълга езда. Това беше гласът на Старлет, ръцете на Старлет, които за него

очертаваха линията на живота през най-черните часове от съществуването му.

Имаше и някои други дребни прилики. Неща, които бе забелязал с удивителна яснота, докато бе в плен на тъмнината. Тяхната височина и конструкция, дори миризмата на телата им бяха едни и същи.

Времето и множеството сходства го доведоха до заключението, че Старлет и Рейвън са едно и също лице. Скоро трябваше да обсъдят и този въпрос. Деър не смяташе, че ще може да ѝ позволи да продължи опасния си кръстоносен поход. Ужасяваше се при мисълта какво може да се случи с нея. Какво ли щеше да каже за това? Там беше цялата дилема. Ако той знаеше поне едно нещо със сигурност за тази жена, то това бе, че тя е смела и има по-голямо сърце от всички, които бе срещал досега в живота си. Повярваше ли достатъчно силно в нещо, никой не можеше да я разубеди.

Наблюдаваше я замислено как преплува езерото, спря на няколко метра от него и се изправи. Сведените му очи не пропуснаха нищо — съвършенството на нейното изваяно тяло, контурите на пълните ѝ гърди и здравите като камъчета зърна, подчертани от прилепналия сатен. Помисли си, че дори и сега тя е толкова мистериозна, колкото и първия път, когато се срещнаха. Без значение колко пъти един мъж може да притежава жена като Старлет, той никога нямаше да може да я подчини на себе си. Тя бе горда и с независим дух и щеше да се промуши през пръстите му като скакалец, когато и да опиташе да я хване.

— Мислех, че ще поплуваш заедно с мен — каза тя.

— Наистина исках, но ми хрумна нещо по-добро — отвърна ѝ той и я примами с пръст. — Защо не дойдеш тук, за да ти кажа какво е то?

Тя поклати глава.

— Не. И тук ми е приятно.

Той започна да разкопчава колана си.

— Тогава, предполагам, аз ще трябва да дойда и да те измъкна.

— Не мисля, че ще можеш да ме хванеш — отвърна тя, неспособна да устои на изкушението.

Преди още думите да бяха излезли от устата ѝ, той скочи от дънера, смъкна ризата си, след това ботушите и панталоните си.

Старлет изпищя, когато той се гмурна от брега във водата, излезе на повърхността и започна да плува към нея.

— Никога няма да ме хванеш! — изкрещя тя и започна да се отдалечава с плуване от него.

Деър ѝ позволи да вземе приличен аванс, но я наблюдаваше много внимателно, защото прекрасно помнеше отвращението ѝ от дълбоките води. Ако беше Рейвън — а от известно време той подозираше, че нещата стоят именно така, — тя скоро щеше да смени посоката и да заплува обратно към брега.

Но тя продължи да плува, очевидно, без да я е грижа за дълбочината под краката си.

— Побързай, охлюв такъв — не можа да устои тя на изкушението да го подразни.

— Продължавай по същия начин и ще си навлечеш неприятности — предупреди я той с насмешлива грубост. Започна да скъсява дистанцията между тях и точно когато бе на няколко сантиметра от крака ѝ, тя плисна вода в лицето му.

— Старлет! — изръмжа той заплашително, когато тя продължи да го залива с водни струи.

— Нали днес се оплакваше, че ти е горещо? Добре де, просто се опитвам да те охладя — подразни го тя.

— Дадено, но трябва да знаеш, че сама си го просиш — каза той и с едно бързо движение изчезна под повърхността на водата.

— Деър, не се занасяй. Моля те, не прави това — изкрещя тя, като престана да плува и запляска във водата с отворени на четири очи.

Погледът на Старлет бе привлечен от чистата повърхност. Упорито се старееше да различи очертанията на тялото под водата. Дишането ѝ стана учестено. Внезапно тя размаха крака под водата.

Сега той беше на една ръка разстояние от нея. Тя заповяда на крайниците си да се раздвижат и точно когато се готвеше да заплува към брега, ръцете му я сграбчиха здраво за краката и я задърпаха силно под водата.

Тя успя да си поеме глътка въздух, преди да се окаже затворена в прегръдките му. Внезапно тяхната игра се превърна в нещо повече. Той я бе прегърнал с една ръка през кръста, а с другата отметна главата ѝ назад. Въпреки гръмотевичните удари на сърцето си тя желаше да получи и още нещо от него.

Целувката му бе силна и жадна, езикът му навлезе между зъбите ѝ, за да опита вкуса на устата ѝ. Той я целуваше, докато гърдите ѝ започнаха да се стягат от липса на въздух, а главата ѝ се завъртя от емоциите, които не можеше повече да потиска.

След това той внезапно я освободи от прегръдките си и двамата изплуваха едновременно на повърхността.

Поемайки си забързано дъх, тя се оказа лице в лице с него, все още потръпваща от хилядите чувства, които неговата целувка бе събудила. Очите му бяха потъмнели от страст; тя чувстваше, че я обзема приятната отмала на желанието. Нямаше думи. Не бяха и нужни. Ръцете ѝ се протегнаха към него и той се придвижи напред, за да я затвори отново в обятията си.

Ръцете му милваха гърба ѝ, след това се спуснаха надолу, потънаха под таза ѝ и затърсиха мястото, където тя изгаряше от желание по него.

Кръвта пулсираше във вените им и горещината я обливаше сякаш от деветия кръг на душата ѝ. Пръстите му докосваха и изпълваха, караха я да забрави всичките си останали желания. Тя изви гръб и простена в екстаз.

Мускулите на врата ѝ се бяха напрегнали толкова, че дори не можеше да каже какво чувства, но тялото ѝ вече отговаряше на търсещите му пръсти. Безпокоеше я мисълта, че той може да стигне до истината за нея и да разкрие кой се крие под маската на загадъчния Рейвън. Напоследък често я заговаряше за Рейвън и тази сутрин дори я бе попитал дали вярва, че това, което вършат хора като Рейвън, е правилно. Тя, разбира се, бе убедена в това. И, разбира се, той се придържаше към противоположното мнение. Но докато мисълта, че той може да разкрие тайната ѝ, просто я плашеше, перспективата да го загуби направо я ужасяваше. Беше сигурна, че ще я намрази, ако научи, че съзнателно го е мамела. Дори нещо по-лошо — искаше да го убие.

При тези мъчителни мисли тя затвори очи и каза с треперещ глас:

— О, Деър, караш ме да се чувствам толкова объркана. Когато ме държиш в прегръдките си и ме докосваш, това е чудесно и светът става прекрасен. Но в други случаи... Той я хвана здраво за раменете.

— Ш-шт... Нека забравим за другите случаи сега. Желая те, Старлет. Сега това е най-важното.

Всички съмнения, които я терзаеха до този момент, се разтвориха като утринна мъгла във въздуха.

Когато се върнаха в хижата, слънцето вече залязваше зад планините и нощният бриз приятно галеше загорялата им кожа. Затоплиха вода над огнището и след това Деър напълни огромната дървена вана, която се намираще пред пламтящия огън.

Когато и двамата се оказаха във ваната, той я притисна към себе си, а тя зарови лице във врата му. Стояха така дълго, без да си казват нищо, като просто се наслаждаваха на новооткритата си близост. Когато започнаха да се трийт с ароматизирания сапун, водата вече бе станала прохладна, но те платяха от страст.

Деър препаса една кърпа около кръста, завърза я на хълбока си, след това вдигна Старлет от ваната и я зави в мъхестата хавлия, оставена да се суши до огъня.

По-късно се угостиха с риба на грил и пържени картофи и мълчаливо наблюдаваха величествената планина през широките прозорци. Луната бе пълна и небето посипано със звезди. Старлет никога не се бе чувствала по-удовлетворена.

Тази нощ крехкото доверие между тях, изглежда, стана по-крепко.

Беше много късно, когато най-накрая заспаха.

Старлет се събуди изненадана от откритието, че навън все още е тъмно. Освен това спеше сама. Деър беше изчезнал.

Тя се ослуша и за миг помисли, че чува гласа му от съседната стая, сякаш говореше с някого. Отметна завивките, измъкна се от леглото и тръгна към вратата, като се стараеше да остане скрита от чужди погледи.

Деър стоеше с гръб към нея и в стаята наистина имаше друг човек. Индианец. Беше облечен в риза от биволска кожа и панталони. Не беше обикновен воин. Достатъчно беше да го погледне, за да разбере това, и когато той заговори, гласът му издаваше влиянието на години възпитание.

Държеше се толкова повелително, колкото и Деър. Висок, широкоплещест и изключително красив, той бе по-тъмен и дори с по-

зловеща външност от човека, който стоеше срещу него.

— Винаги ми е приятно да те видя, Нощен Сокол — чу тя гласа на Деър. — Макар че, трябва да призная, съм малко изненадан, че си успял да ме откриеш тук.

— Добре е, че изглеждаш здрав, братко мой — отвърна Нощния Сокол. Той се усмихна и острите черти на лицето му омекнаха, което го накара да изглежда по-малко заплашителен. — Ти най-добре би трябвало да знаеш, че мога да те намеря навсякъде.

— Тогава ми кажи защо си тук.

— Води ме изключително важен въпрос, братко мой. Много се говори за внезапното ти изчезване — започна Нощния Сокол. — Моите воители направиха малко разузнаване и ми казаха, че Алек Тримейн е предложил солидна сума на всеки, който успее да проследи човека на име Рейвън. Мъжете вече са се пръснали наоколо; скоро могат да дойдат и тук. Не мисля, че ти или момичето трябва да бъдете тук, когато това стане.

Деър стоеше до него с безизразно лице и студени очи.

— Това мръсно копеле! Трябваше да го довърша още преди години. Той е човекът, за чиято глава трябва да бъде обявена награда, а не Рейвън.

— Ще се върна утре. Тогава и ще ми кажеш какво си решил. — Нощния Сокол положи ръка на рамото на приятеля си. — Сега ще трябва да те напусна и да се върна в лагера на моите воители. Спи спокойно, братко мой. И нека духовете те водят.

— Благодаря, че дойде да ме предупредиш, Нощни Соколе — каза Деър. — Пътувай с мир. Ще ти съобщя решението си утре.

Старлет затвори очи. Страх, безотчетна мъка и чувство за безпомощност се преплитаха в душата ѝ. Тя се мъчеше да се овладее. Това беше нещо, което трябваше да направи на всяка цена. Когато отвори очи, тя се почувства по-спокойна, по-рационална, но сърцето все още я пронизваше. Не можеше да му помогне с нищо.

*Чух, но своя слух не вярвах и учуден, поглед вперих;
не намирах — и пак дирех смисъл в този отговор.*

*Никой смъртен — уверявам! — не е бивал посещаван
в късна полунощ от гарван, гост неканен с огнен
взор;
над вратата му да кацне, да пронизва с огнен взор
и да грака: „Nevermore!“*

ГЛАВА 18

Старлет знаеше, че между тях всичко бе свършило. Тя му върна здравето и живота. В този момент не желаше нищо друго, освен да е способна да му даде и любовта си. Безрезервно и изцяло. Но въпреки всичко тяхната любов бе страст без бъдеще.

Нямаше време за повече размишления, защото чу звука от приближаващите се стъпки и сърцето ѝ започна да бие толкова силно, че едва си поемаше дъх. Върна се бързо в леглото точно когато той влезе в стаята.

Затвори очи и се престори на заспала. Усети, че се приближава тихо до нея, почувства тежестта му на леглото и трябваше да се въздържа от желанието да не се хвърли в обятията му.

Той се пъкна под завивките и автоматично я придърпа към себе си. Лежеше плътно притиснат към гърба ѝ, ръцете и краката му я обгръщаха, стройното му тяло прилепваше към нея. Сякаш желаше да е близо до него и искаше да бъде сигурен, че поне сега не е сам.

Старлет понечи да протестира, когато я придърпа към себе си и започна да гали закръглеността на хълбока ѝ, но сърцето не ѝ позволяваше да стори това.

— Желая те — прошепна той.

Тя потрепери в ръцете му и се предаде.

Допирът на ръцете му, дразнеци и топли, можеше да я накара да забрави всичко. Той движеше глава и разтъркваше бузата си в нейната. Старлет прехапа устни в огромно желание, но в същия момент се страхуваше, че той ще разбере какво става в сърцето ѝ, ако този път правеха любов.

Пръстите му пропълзяха под нощницата и започнаха да масажират гърдите и нежната ѝ кожа. Старлет изпусна въздишка на блаженство. Той докосна зърната ѝ, притисна ги леко между палеца и показалеца си, докато те не станаха твърди като зрели къпини.

— Старлет.

Името ѝ, прошепнато в полумрака, бе една почти беззвучна молба, на която тя не можеше да устои. С обладаваща я прибързаност тя се предаде. Устните им се сляха и ръката му тръгна надолу. Пръстите му търсеха, опипваха, намираха и вземаха в плен тялото ѝ. Тя потръпна под него при първия остър тласък на таза му. Той я запълни и започна да се движи все по-бързо и по-мощно. Съединяването им приличаше на първобитен акт по своята сила.

— Каж ми... обичаш ли ме? — попита той дрезгаво, като ускоряваше и засилваше движенията си, подтикван от нейния собствен глад.

С нежен вик тя му даде и последната част от себе си, която толкова отчаяно се опитваше да запази за себе си. Пръстите ѝ се заровиха в косите му и притиснаха главата му към гърдите ѝ.

— Да... Обичам те... О, Боже, толкова те обичам. — Вече нямаше никакво значение, че можеше да види сълзите, блестящи в нейните очи. Вече нямаше нищо, което да не му бе дала. Той беше взел всичко. И накрая тя разбра, че и това няма да стигне. Той щеше да я напусне.

Той спеше до Старлет, която лежеше будна и следеше с поглед играта на сенките по тавана. Беше му казала колко го обича, но това очевидно нямаше голямо значение за него. Беше я погледнал, с ръце на раменете ѝ, и тъмнозелените му очи бяха потъмнели от съмнения. Повече не знаеше как може да стигне до душата му.

Деър не можеше да си позволи да повярва, че го обича. Вероятно бе по-добре, че ще си отиде от живота му. За да се предпази от болезнени сърдечни терзания, тя трябваше да го държи на дистанция. Имаше нужда от време, за да излекува наранената си гордост. Дявол да го вземе, защо не искаше да даде шанс на любовта им? По някакъв начин те щяха да преодолеят различията помежду си. Старлет все още се ровеше из разбърканите си мисли и така и не можа да разбере кога очите ѝ се затвориха и тя задряма.

Малко преди зазоряване Старлет се събуди от неясното мърморене на Деър, последвано от бесни ругатни в просъница. Първо си помисли, че е сериозно болен, но след това видя, че юмруците му сякаш отблъскваха някаква невидима заплаха.

Наблюдаваше го внимателно и забеляза, че чертите на лицето му се изкривиха от мъка, а устните му се присвиха в ужасяваща усмивка. Не беше болен. По всяка вероятност бе преследван от някакъв страшен кошмар.

Тялото му се тресеше и той стенеше леко.

— Не... О, Господи, не! Не оставяй момчето да загине.

Старлет се питаше какъв ли кошмар можеше да унищожи здравата броня на един мъж и да го накара да вика от ужас и мъка. Протегна ръка и го поглади по лицето, като го успокояваше:

— Деър... всичко е наред. Аз съм с теб. Просто имаш лоши сънища. — Много бавно, като се стараеше да не го събуди, тя тръгна към лампата на масата.

Слабата светлина падна върху лицето му. Това, изглежда, го успокои малко, но той все още лежеше напрегнат. Много нежно тя отново протегна успокояващо ръка, за да го погали.

Внезапно очите му се отвориха и той се изтъркаля встрани от нея и от леглото, сякаш не можеше да понася милувките ѝ. Старлет го гледаше отчаяно, без да знае какво да направи. Никога преди това не бе виждала очи, в които до такава степен се отразяваше човешката мъка или намерението да убива. Той я гледаше, но не я виждаше. Големите му ръце бяха притиснати към тялото му, всеки мускул бе готов за атака.

Старлет знаеше, че все още не се е събудил и че това, което го задържаше в подсъзнанието му, сигурно трябваше да е много силно. Беше обхванат от нещо толкова ужасяващо, че дори и тя не смееше да го докосне. Вероятно докато спеше и защитните механизми на съзнанието му бяха отслабили действието си, той е извикал обратно в паметта си някакво страшно преживяване, което сега заплашваше да разруши психиката му. Тя го гледаше, задавена от преизпълнените я чувства, и гласът му проникна в душата ѝ.

— Тед, исках аз да съм на твое място... О, Боже, защо не бях аз?

Старлет не можеше да търпи повече. Тя скочи от леглото и в миг се озова пред него. Деър я гледаше все още замаян, в очите му се четеше тревога. Тя протегна бавно ръка и той веднага я сграбчи през кръста с мощна хватка, която заплашваше да счупи гръбнака ѝ. Старлет изкрещя от болка, но така и не се опита да се освободи.

— Деър... чуй ме. Всичко е наред — каза тя, като се опитваше да го успокои. Странно защо, но не изпитваше никакъв страх за себе си. Единствената ѝ грижа бе той. Пристъпи още по-близо, пръстите ѝ намериха острия ъгъл на челюстта му и започнаха да поглаждат брадичката му, докато с уверен глас тя казваше:

— Ш-шт... Обичам те, Деър. Обичам те.

Той се усмири, примига няколко пъти, след това напрежението го отпусна. Пусна ръцете ѝ и когато отново се протегна към нея, тя разбра, че този път иска само нея. Притисна я силно към гърдите си и тя дори не се опита да се отдръпне. Страхуваше се. Деър се прилепи към нея сякаш душевното му здраве зависеше от това тя да е тук в този момент. Старлет си помисли, че никога през живота си не е виждала такава мъка в очите на едно човешко същество.

— Всичко е наред, скъпи. Това беше само лош сън.

Постепенно той спря да трепери и дишането му се нормализира. Въпреки това продължаваше да отказва успокоението, което тя му предлагаше. Старлет си спомни своята собствена среща със смъртта, когато бе ужасно потисната и се нуждаеше от огромна топлина и сигурност, за да преодолее обхваналата я душевна криза. Тогава той ѝ беше помогнал. Тази нощ тя искаше да бъде с него и да му вдъхне живот.

Той зарови лице в гънката на врата ѝ и ръцете му продължаваха да я притискат силно.

— О, Господи, съжалявам, че видях това — прошепна той в косите ѝ. Повдигна главата ѝ и я погледна в очите. Собствените му очи бяха ясни и прозрачни, макар че в ъгълчетата им все още се стаяваха сенките на мрачните спомени. — Сигурно съм те наплашил до смърт. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Не, не се извинявай. Не се страхувах за себе си — отвърна тя.

Ръцете му я освободиха и тя го хвана здраво за китките.

— Деър, да се върнем в леглото.

Огромното му тяло потръпна.

— Старлет, ти не бива да искаш да бъдеш близо до мен. Аз ти причиних болка. Може да стане и по-лошо. Вече донесох достатъчно страдания на хората около себе си — каза той меко. — Имаше една жена, която срещнах в Ларедо. Беше самотна и се нуждаеше от помощ. И аз бях в същото положение. Вечеряхме заедно няколко пъти и

последната вечер тя ме покани да остана с нея за през нощта. — Той си пое дъх и продължи: — Сънувах кошмар. Когато се събудих, тя се бе свила в ъгъла на спалнята. Очите ѝ ме обвиняваха. Каза, че съм се опитал да я убия. Не искам същото да се случи и с теб.

— Не се страхувам от теб, Деър — продължаваше да настоява Старлет, като го придърпваше към леглото с успокоителни ласки. Когато почувства, че краката ѝ се удрят в леглото, тя се наклони бавно назад и го придърпа върху себе си. Знаеше, че всички драскотини на тялото му бяха нищо в сравнение с белезите по душата му. Никога не се бе чувствала по-близо до него, отколкото в този миг.

Очите им се срещнаха само за секунда, но в тях тя видя отразена собствената си нужда от него. Той сведе глава и устните му затърсиха нейните, дразнеха я, изследваха кадифената мекота на устата ѝ. Старлет почувства, че тялото му се притиска към нейното, и ръцете ѝ започнаха да го докосват с единственото желание да му доставят удоволствие и отстранят болката.

Той се прилепи към нея, изпитвайки този път различен вид копнеж. Дишането му стана учестено, когато пръстите ѝ възбудиха тялото му с дразнещия ритъм на нежните си докосвания. Той целуна клепките ѝ и пулсът ѝ заби диво в гърлото ѝ. Изгаряше от желание по него, докато устните му си проправяха път от гърдите към хълбоците ѝ — бавно, много бавно, — отместваха светлите къдрици, за да целунат съкровено то огнище на нейната женска природа.

— Да, скъпи мой... Казах ти, че можем да преодолеем болката — каза тя, останала без дъх, бедрата ѝ се разтвориха и тялото ѝ започна да се извива в първобитния танц на страстта. Старлет чувстваше, че никога няма да му се насити. Въпреки това той ѝ даваше повече, отколкото тя можеше да очаква.

Любовта им бе огнена и поглъщаща, дори груба, но винаги подплатена с нежност, която бе част от неговото съществуване.

— Не ме напускай, Деър — прошепна тя, докато френетичните тласъци я пронизваха. Никога досега не бе изгаряла от такова желание по него.

Той не можеше да ѝ обещае нищо, но напълни тялото ѝ със собствената си същност. Въпреки това тя нямаше чувството, че е проникнал достатъчно силно в нея. Разтвори още крака и той навлезе

по-дълбоко във влажната горещина. Удоволствието му бе толкова голямо, че го лишаваше от възможността да диша.

— Още... искам още от теб, искам повече от всичко, което си ми давал досега — прошепна тя с дрезгав глас.

Той прокара едната си ръка под таза ѝ и я прониза с диво ожесточение. Мислите ѝ се превърнаха в калейдоскопична картина от изгарящи пламъци и меки като коприна мускули под възглавничките на пръстите ѝ.

След това светът, който познаваше, престана да съществува, загуби се някъде в небитието, и двамата полетяха по вълните на екстаз, подобен на който не бяха преживявали никога.

Старлет го чу да вика, когато напрежението достигна крайния си предел, и се присъедини към него. С устата, ръцете и сърцето си тя му беше показала колко е грешал и колко много се нуждаеше от него — сега и завинаги.

ГЛАВА 19

На следващата сутрин той изглеждаше съвсем различен от мъжа, когото тя познаваше. Седяха на кухненската маса и довършваха закуската, която бе приготвила.

Старлет похапваше неохотно от бърканите яйца в чинията си. Забеляза, че Деър също няма голям апетит.

Сутрешното слънце грееше ослепително през прозорците. Очертаваше се още един изключително хубав ден. Защо тогава тя се чувстваше така, сякаш светът около нея всеки момент ще се сгромоляса? Имаха толкова малко време заедно. Не беше честно да загуби Деър толкова скоро. Поне не след всичко, което бяха преживели заедно последната нощ.

Наблюдаваше го и отново през ума ѝ мина мисълта, че той е много упорит човек. Не можеше ли да разбере какво притежават те двамата? Защо продължаваше да я отблъсква и да отрича дълбочината на чувството, което бяха споделили? Снощи... Господи, двамата така добре си подхождаха, въпреки болката и ужасната безнадеждност, които бе усетила у него, когато го бе видяла да страда.

Тази сутрин на издайническата слънчева светлина те отново се бяха отчуждили. Чудеше се кога точно се бе появила промяната. Снощи бяха толкова близки. Или тя само така си мислеше. Какво би казал той, ако го попита? Деър седеше спокойно насреща и обясняваше, че е взел решение днес да я отпрати. Гласът му бе категоричен и не издаваше по никакъв начин, че това, което прави, му причинява страдание. Толкова трудно бе да приеме, че това ще бъде техният последен ден заедно. Думите му сякаш се превръщаха в бучене в главата ѝ и тя трябваше да я разтърси и да се опита да се концентрира върху това, което ѝ казваше.

— Наистина е по-добре така. Знаеш го толкова добре, колкото и аз. — Той остави чашата с кафето и срещна нейния поглед. — Не разговаряш ли с мен тази сутрин?

Въпреки твърдото ѝ решение да не го моли за нищо, погледът ѝ се премрежи. Това, което прочете в неговия поглед, ни най-малко не я обнадява. В чувствата му действително нямаше място за нея. Тя бързо сведе очи надолу към ръцете си. Защо не можеше да бъде като него? Защо се чувстваше така, сякаш животът ѝ никога вече няма да бъде същият?

Той въздъхна съкрушено.

— Не искам да те нараня. Повярвай ми, не искам. Ти заслужаваш много повече от това, което ти дадох.

„Нямаше да кажеш това, ако наистина ме познаваше. Аз не съм жената, за която ме мислиш, аз те заблудих. Но мисля, че съм влюбена в теб и се страхувам да ти кажа истината за Рейвън, защото ще ме намразиш.“ Тя искаше да каже толкова много неща, но накрая само силно изхлипа, след което сподави риданията си.

— Наистина толкова ужасно ли би било, ако останем заедно за още известно време? — Тя умоляваше! О, как мразеше звука от собствения си глас, но точно в този момент бе достатъчно отчаяна, за да се хване за тази възможност и — да проси, ако трябва.

Той я погледна, видя искрено развълнуваното ѝ лице и разбра, че тя очаква да чуе от него онова, което иска. Бе взел всичко, което тя с охота му бе дала, а сега я оставяше, без да ѝ даде нищо в замяна. Не можеше да ѝ каже нещата, които тя заслужаваше да чуе. Те само щяха да отложат неизбежното.

Рано или късно някой друг щеше да дойде да го преследва. Той не хранеше илюзии относно това. Възрастта му напредваше, а играта на преследване вече не изглеждаше така вълнуваща, както в младостта.

И отново, смъртта бе просто дума, която не го тревожеше и не смяташе, че важи за него. Сега бе по-възрастен, по-мъдър и вече не се чувстваше безсмъртен. Един ден неминуемо ще дойде някой мъж, който ще успее да извади по-бързо револвера си и това ще бъде краят на пътя. Деър мислено сви рамене. Тогава така да бъде. Не се тревожеше, че ще умре — никога не се бе тревожил за това, — но винаги се бе клел, че няма да остави след себе си вдовица и вероятно дори дете, които да се грижат сами за себе си. И още по-лошо — да носят неговото име. Той знаеше какво мислят всички за него, как го бяха нарекли хладнокръвен, безсърдечен убиец заради онова момче. Това бе един ужасен нещастен случай, от който все още получаваше

кошмари, но не се намери нито един човек, който да опише инцидента така, както се бе случил в действителност. Не, той никога няма да опетни тази красива, жизнерадостна жена, като я направи своя жена и по този начин я обвърже със своето жалко минало. Знаеше какво трябва да направи за нея. Затова се насили да попита:

— И какво ще спечелим, ако останем още няколко дни заедно? Нека оставим нещата така, любима, преди да бъдеш наранена. Върни се обратно при Джейк Фонтън. Той е добър човек — такъв, който може да ти осигури живота, който заслужаваш.

„Но аз не обичам Джейк Фонтън“ — искаше да му изкрещи тя. Но вместо това отмести поглед и се загледа през прозореца, така че да не види силната болка, която ѝ причиняваха думите му. Толкова трудно бе да осъзнае, че той я отблъсква. Но, тогава, какво очакваше тя? Не знаеше... във всеки случай не и това студено безразличие.

Винаги бе знаела, че той е мъж, с когото трябва да внимава, такъв, с когото никога не трябва да се обезкуражава. Дори Джейд се бе опитала да я предупреди, но тя не я бе разбрала, дори напротив — бе обвинила своята приятелка в ревност. Колко ужасно се чувстваше сега заради това. Но нямаше кого друго да обвини, освен себе си. Снощи бе направила първата стъпка и той бе правил любов с нея, но никога нямаше да се влюби в нея.

Така че, ето как стояха нещата. Не би могло да имат общо бъдеще, докато той не бъде готов да приеме любовта, с нейните изпитания и заблуди, топлина и загриженост. Деър бе забравил красотата на любовта. Някъде в неговия живот се бе загнездила твърде много грозота. Тя така искаше да унищожи лошите му спомени и да му покаже как може да заживее отново истински. Но той нямаше да ѝ позволи.

Деър нямаше особен успех в прикриването на чувствата си, както смяташе. Отвътре го болеше, въпреки че никога нямаше да ѝ позволи да узнае това. Преди много време той се бе заклел никога да не си позволи прояви на слабост и да се влюби. Времето, прекарано заедно с нея, дори докато бе прикован на легло дни наред, бе поредица от най-хубавите мигове в живота му. Но за негов срам миналата вечер бе допуснал тя да се приближи, повече, от когото и да е друг, до него. Това не трябваше да се случва.

Разбира се, как би могъл да знае кога да очаква мечтата му да се сбъдне и да подкопае съпротивителните му сили. Той избягваше този ден в Ларедо месеци наред. Трябваше да продължи да бяга. Не можеше да спре. Слабостта беше негов враг. Тази жена с нейната нежност, топлота и любов щяха да подействат разрушително на воина, в който той се бе превърнал. Щитът му щеше да се разпадне — това вече бе започнало да става, — а той щеше да стане открита мишена за първия опасен разбойник, който се завърти наоколо. Тогава всеки, особено тя, щеше да види колко слаб в действителност е той. Усещаше как го гледа и за миг изпадна в паника. Дали и сега проникваше с погледа си така дълбоко в него?

Тя се бе втренчила безучастно в него.

Той прокара дългите си пръсти през разрошената си коса.

— Не си могла наистина да очакваш да останем безкрайно дълго. Знаеш, че това е невъзможно. — Той се увлече и продължи нататък, като се надяваше да намали напрежението между тях, но му се щеше да има по-добър начин да направи това. — Ще бъдеш в по-голяма безопасност без мен, а това е най-важното. Твоето благополучие е единственото нещо, което има значение за мен, Старлет. Помисли за леля си, за приятелите... за Джейк. Те ще се радват да се върнеш при тях, сигурен съм.

Сърцето ѝ силно биеше. Тя повдигна брадичка. Гърлото ѝ бе така свито, че едва можеше да говори.

— Значи за теб е толкова лесно просто да се откажеш от мен?

— Не... Искам да бъдеш разумна относно това. Опитай се да ме разбереш.

Безполезно бе да отрича чувството, че е изоставена. Лекомислено бе сметнала, че след изминалата нощ, на сутринта, той ще ѝ се довери, ще сподели своите мисли и най-съкровените си чувства. Очевидно мислеше по друг начин.

— Трябва да оставиш нещата да се развиват сами по себе си — каза ѝ той. — Запази добрите спомени и завещай всичко останало на миналото — продължи той и за миг тя видя проблясък на чувство в дълбоките му очи. Съжаление? Тъга? Трудно бе да се каже.

Тя не желаше да си губи времето и каза:

— Не те карам да се променяш заради мен, Деър. Мога да те приема такъв, какъвто си. Ти нямаш представа... но ние бихме могли

да се чувстваме чудесно заедно. Аз не съм онова малко, сладко и невинно същество, за каквото ме смяташ...

— Спри! Казах ти, че няма никаква полза. — Изражението му бе непреклонно, след което, като забеляза нейното сътресение, меко добави: — Ако има някакво значение за теб, ще ти кажа, че ти ме накара да се почувствам по-жив, отколкото съм бил от години насам. Никога не съм срещал друга жена, която да ме накара да се чувствам по този начин.

— И точно заради това ме изоставяш — каза тихо тя и добави: — Снощи чух разговора с твоя посетител. Той каза, че не съм нищо друго, освен още едно топло, изпълнено с желание тяло за теб. — Още я болеше от думите му. Влага напираше иззад клепките ѝ. — Това по-близо ли е до истината, отколкото ми се ще да вярвам?

Очите му бяха яркозелени и тежки като смарагди, когато я обходиха, за да запомнят и най-малката подробност от нея.

— Знаеш, че в известно отношение той е прав. Аз наистина адски силно те желая. През цялото време. Мисля за теб всеки миг, докато съм в будно състояние. Точно сега искам да те отведа в онази спалня и да те положа в леглото. За мъж с моята професия една жена като теб би могла да се окаже фатална. Враговете ми — а аз имам много, както знаеш — ще намерят начин да те използват срещу мен.

Погледът му следеше ръцете ѝ, докато пръстите ѝ си играеха с ръба на жълтата покривка на масата.

— Ако това, което казваш, е истина, то ти няма да ме забравиш лесно — промълви нежно тя и вдигна поглед към него. — Можеш да ме отпратиш, но пак ще бъда с теб ден и нощ, Деър. Не можеш да продължиш да бягаш. Един ден ще трябва да спреш.

— Може би. Но точно сега трябва да направя каквото мисля, че е най-добро за нас двамата — каза той някак тъжно. — Ти заслужаваш мъж като Джейд, който може да ти даде това, което търсиш. Аз не съм този мъж. И никога няма да бъда. — Плавно, без да спира за повече от секунда, той промени разговора, като я остави с чувството, че е умряла вътрешно. — Кръвният ми брат, Нощния Сокол, ще се върне по-късно тази вечер — каза той. — Ще се чувствам по-добре, ако той те придружи. Това е единственият човек, на когото бих доверил да те върне в града.

В нея продължаваше да се натрупва унищожителен гняв, който почти я задушаваше. Невъзможно бе да понесе неговото пренебрежение без борба. Смехът ѝ бе саркастичен, а тонът ѝ горчив.

— И приключваме просто ей така. Деър Маккалистър си направи малък флирт. Сега ще продължиш да живееш както преди.

Той присви очи.

— Не говори така. Това не е вярно и ти го знаеш. — Почувства се като най-низш паразит. Изглеждаше обидена, гневна, и разочарована от него. Със следващите свои думи тя успя да го нарани така дълбоко, както той я бе наранил.

— Изтълкувала съм всичко, което каза, доста правилно, нали така. Аз също имам добра памет. Зная, че ти напълно се наслади на това да отнемеш девствеността ми... и да ме направиш своя държанка. Ти бе много наясно с всичко това. Но никога не те чух да казваш, че те е грижа — за мен, или изобщо за някого. Единственото нещо, което си ми казвал, е колко силно ме желаш. — Тя се взря в него, като яростта ѝ силно напираше да се излее. Едва успяваше да подбере думите си. — Добре, и сега, след като удовлетвори желанието си, можеш просто да ме поставиш в същата категория като другите жени, които си познавал. — Тя протегна отворената си длан. — На всички е заплащано в сребро, нали?

Деър скочи на крака така бързо, че едва не събори стола. В очите му пламтеше огън в знак на несъгласие. За миг тя си помисли, че може и да отстъпи. Но той се окопоти бързо, твърдо решен да не ѝ позволи да надзърне в най-дълбоките му чувства. Тръгна към прозореца и застана загледан навън, с гръб към нея. Накрая заговори.

— И двамата казахме достатъчно много неща. Безсмислено е да продължаваме. Ще ги обсъждаме някой друг ден, когато сме спокойни.

Погледът на Старлет бе привлечен към тила на тази черна глава и гордата осанка, до болка познати ѝ сега, и каза:

— Не, не мисля така. Защото, разбираш ли, аз вече зная, че след като се върна в Текила Бенд, ще се държиш така, сякаш не се познаваме.

Той се обърна и си пое дълбоко въздух, след което бавно го изпусна, сякаш му причиняваше болка. Когато насочи погледа си към лицето ѝ, в него забушуваха потисканите чувства.

— Как всичко се получи така дяволски сложно? Не бе предвидено да влезеш в живота ми. Поне не сега, когато е твърде късно.

— Защо не позволиш на мен да реша с кого искам да прекарам останалата част от живота си?... Защо мислиш, че си порочен човек, когото не мога да обичам? — Тя въздъхна. — Ако това бе така, никога нямаше да стигнем до този разговор. Не разбираш ли това? Ти не си лош човек, Деър. Всъщност ти сам си най-лошият си враг. Това, което открихме в тази хижа, е чисто вълшебство и се получава само веднъж в живота.

— Вероятно си права — отвърна дрезгаво той. — Но аз вече не съм подходящ за теб, не разбираш ли? — Той направи стъпка към нея и спря. Гласът му бе напрегнат, дрезгав. — И не искам да видя в очите ти възмущението, което съм виждал в очите на другите преди, когато накрая разбереш с какъв човек си се захванала.

— Това няма да се случи никога — заяви твърдо тя.

— Повярвай ми, зная. Ще се случи. Това няма нищо общо с моята вяра в теб. То се отнася до мен. Аз не съм мъжът, който изглеждам на повърхността.

— Нито пък аз съм в действителност жената, за която ме смяташ, но бихме могли да разкрием душите си точно тук и сега, да започнем всичко наново и да се научим на доверие един към друг. Бих искала в живота си да бъда редом с мъж като теб. В този миг, повече от когато и да било през времето, прекарано тук, тя искаше да му каже истината за себе си. И все пак се въздържа, главно защото той целенасочено не я допускаше до себе си. Бе разкрила истинските си чувства пред него, а той се бе отрекъл от своите. Самото докосване на неговите ръце, което можеше да я накара да пламне, я бе обгорило така дълбоко, че й бе отнело волята, и тя го желаше всяка минута от деня. Тук, за известно време, останалата част от света бе спряла да съществува. През нощта, след като облада тялото й и я доведе до разтърсващ оргазъм, бяха заспали в прегръдките си и той бе завладял и сънищата й.

— Отиди да опаковаш нещата си — отсече той. — Няма какво повече да си кажем.

Старлет искаше да се хвърли в ръцете му и да го накара да си върне думите обратно. Но не го направи. Гордостта й вече бе

достатъчно наранена. Не мислеше, че може да понесе още едно емоционално поражение.

Това бяха последните им мигове заедно. През останалата част от деня те се отбягваха.

Нейният команчи придружител пристигна точно след като слънцето се скри. Той слушаше внимателно инструкциите на Деър, който трябваше да е сигурен, че тя ще се върне благополучно в града. Никой не трябваше да ги види заедно, а Нощния Сокол не трябваше да рискува живота ѝ по никакъв начин. Ако усетеше, че има опасност, трябваше да я предотврати.

Недвусмислено, точно, докрай. Тя ясно разбираше какво има предвид. Да убие всеки, който се опита да ѝ навреди.

Когато дойде време да напуснат колибата, Старлет и Деър се разделиха, без да се сбогуват, за което тя се радваше. Дори и да съжаляват, че тя си тръгва, това не личеше в погледа, който отправи към нея. Болката и гневът ги разделяха и ги отдалечаваха един от друг, но това, което бе отнело възможността да започнат всичко отново, бе именно тяхното недоверие и лъжа.

Тя откри, че иска да замине бързо, преди горещите сълзи, които така успешно бе успяла да сдържа с часове, да са бликнали от очите ѝ.

Деър бе застанал на отворената врата, без да промълви нито дума или да направи нещо, за да я спре. Тя знаеше, че ѝ предстои дълго яздене, но в момента не я беше грижа, ако ще да я очакваше обиколка на земята.

Нощния Сокол явно разбра вътрешното състояние на Старлет и не се опита да я извади от черупката ѝ. Облечена в синя риза и цепната пола за езда, първите няколко часа тя яздеше мълчаливо редом до своя команчи придружител. Не можеше да спре да мисли за Деър. Още ли бе в колибата, или вече я бе напуснал? Знаеше, че ще се опита колкото е възможно да избягва да я вижда в града. Може би дори щеше отново да потърси компанията на Джейд. Внезапна остра болка на ревност прониза сърцето ѝ.

— Ужасно си мълчалива. Добре ли си? — попита я Нощния Сокол и тя насочи вниманието си към него, като остави болезнените спомени настрана.

— Много съм добре — отвърна тя, но гласът ѝ прозвуча измъчено дори в собствените ѝ уши.

Той хвърли поглед към нея, преди да насочи вниманието си отново към пътя пред тях. Нежното ѝ лице не се виждаше, но страданието ѝ бе очевидно. Нощния Сокол бе женен за жена с душа, доста близка до тази на команчите. Той разбираше, когато нещо потиска ума на една жена.

— Деър те подложи на крайно тежко изпитание, нали?

— Толкова ли си личи?

Той се усмихна и сви рамене.

— Когато човек е женен толкова дълго, колкото аз, си изработва интуиция за тези неща.

— Да, получи се нещо такова — отвърна Старлет, като реши, че е безсмислено да се опитва да отрича. — Страхувам се, че загубих.

— Той е труден за разбиране мъж. Но си мисля, че ти си единственият човек, който е успял да го накара да навлезе навътре в душата си, а той не е правил това от дълго време насам. И точно от това имаше нужда, въпреки че зная колко мрази да се рови в миналото си. От години е прекъснал отношенията си с всички. Това не е добре.

— Съгласна съм, но опитай се да го накараш да си признае това. Наистина бях започнала да си мисля, че може би се нуждае от мен. Но сгреших. Той не се нуждае от мен повече, отколкото от другите жени, които се появяват за малко в живота му и си отиват.

— Да, имало е жени, но никога не е имало някоя, която да означава толкова много за него, колкото ти.

Тя се намръщи в знак на съмнение.

— Бих искала да ти повярвам.

— Истина е — увери я той и после добави, — така както аз виждам нещата, Деър не мисли, че е достатъчно добър за теб. Той избра начин на живот, който безкрайно го привлича, и тъй като опасностите го правят по-силен, не обича онзи мъж, в когото до голяма степен се е превърнал. Това, което говорят хората за него, също не му помага, и той обвинява себе си за смъртта на онова момче в Ларедо, въпреки че достатъчно дълго сме приятели, за да зная със сигурност, че това не е било нищо повече от нещастен случай. Деър не би стрелял по деца, дори ако от това зависеше животът му.

— Той не е говорил с мен за този ден и според него това е забранена тема.

— Надявах се да го направи. Но, предполагам, това е твърде много за него. Според мен единственият ти съперник е вътре в самия Деър... ако изобщо разбираш какво искам да кажа.

Тя го погледна с въпросителен поглед.

— Какво точно имате предвид?

— Той се самонаказва, като не признава чувствата си към теб. Предполагам, че си го накарала да застане лице в лице със слабостта вътре в себе си и може би, без да съзнава, те обвинява, че си възкресила чувствата, които е смятал за окончателно погребани.

Тя се намръщи още повече. Спомни си как Деър плачеше и мрънкаше несвързано, докато беше в изпаднал в делириум, но ясно бе чула едно име.

— Тед... — изрече на глас тя. — Познаваш ли някого с това име?

— Това бе името на момчето — отвърна той сериозно.

— Това, което той... е застрелял?

Нощния Сокол кимна.

— Това не беше просто някое момче от улицата. Те бяха приятели. Тед боготвореше Деър и в очите на момчето той не можеше да направи нищо лошо. Този ден, на връщане от галантерийния магазин, Деър и Тед се поупражнявали малко в стрелба в цел. Планирали били да направят заедно пътешествие с лов. Той показвал на момчето как да подобри мерника си чрез стрелба по бутилки. Именно звукът от стрелба с оръжие привлякъл вниманието в погрешна посока. — Той хвърли поглед към нея. — Тед забелязал преди Деър мъжа, после и извадената му пушка. Изкрещял предупредително и се хвърлил пред мъжа, точно когато Деър се завъртял и стрелял. Момчето умряло в ръцете на Деър. Другият мъж изчезнал, докато наоколо започнала да се събира тълпа. Никой не повярвал на разказа на Деър. Те твърде прибързано направили своите погрешни заключения.

— Той зове името на Тед в съня си. Сега разбирам кой е бил той и защо Деър се държи с мен по този начин.

— Искаш ли да ми кажеш за това? Аз съм доста добър слушател.

Тя кимна радостна, че може да разкаже на някого, който би я разбрал, това, на което бе станала свидетел.

— Бе много късно. Деър и аз спяхме. Нещо ме накара да се събудя. Звук... в началото не разбрах. Беше Деър. Той мърмореше несвързано, сякаш страдаше. Помислих, че вероятно болестта се връща, но тогава осъзнах, че сънува ужасен кошмар. Той... зовеше Тед. — Тя шумно си пое дъх и продължи: — Умоляваше Бог да вземе него вместо момчето. Запалих лампата и успях да го събудя. Когато ме погледна — тя се мъчеше да запази контрол, — в очите му видях смъртта. Посегнах към него. Той отскочи от мен, когато го докоснах. Дълго време никой от нас не продумваше. Накрая го сграбчих за ръката. Той бе студен като камък. Беше абсолютно ужасяващо преживяване да го видя в такъв вид.

Нощния Сокол знаеше много добре за нощните кошмари на Деър, които го преследваха и в будно, и в спящо състояние, и го бях превърнали в един ожесточен човек. Той бе виждал своя приятел не един път в агонията на тази мъка. Деър бе отседнал при Нощния Сокол в селото сред хората, където живя известно време след инцидента. Но той все още не можеше да захвърли тази част от себе си в миналото. Нощния Сокол не знаеше дали изобщо някога щеше да го направи. Подобно на Старлет, той се бе почувствал точно гол кова безпомощен пред лицето на вътрешната агония на Деър. Нощния Сокол харесваше тази жена, която бе спасила живота на неговия приятел. Тя бе силна, имаше сърце на команчи. Неговият приятел не трябваше да я отпраща. Нощния Сокол се протегна и нежно стисна ръката ѝ.

— Ти си загрижена за това, което става с него, точно толкова, колкото и аз. Чувствам го в гласа ти. Ако това може да бъде някакво успокоение, ще ти кажа, че аз също не съм успял да достигна до истинската му природа. Той сам трябва да поиска да си помогне. Може би никога няма да поиска и това е твърде лошо. — Погледите им се срещнаха за кратко. — Има много неща в своето минало, с които трябва да се справи, но досега не е направил нищо друго, освен да държи болката си дълбоко в себе си. За човек като Деър това е въпрос на гордост. Той държи всичко заключено вътре в душата си и просто продължава да се наказва, ден след ден.

— Трябва да е невероятно трудно да се носи такъв товар.

— Да. Но за него не е твърде късно — каза Нощния Сокол. — Той не е неспособен да изпитва чувства, просто много сполучливо успява да се отдръпне в себе си, когато се почувства застрашен. Обича

те и твоето присъствие заплашва внимателно издигнатата стена от безразличие. Държи се по този начин, защото в един момент е почувствал, че чувствата му са твърде ангажирани.

Едно движение на погледа му настрани привлече вниманието ѝ. Бдителността му се изостри: лунната светлина бе достатъчна, за да различи няколко тъмни очертания. Приближаваха се ездачи. Нощния Сокол се взря по-настойчиво в смътните фигури, които колкото повече се приближаваха, толкова по-заплашителни издаваха намеренията им. Вече бяха извадили пушките си от кобурите на седлата си. Той не губи време да се вира повече, а се протегна и тупна оседлания кон на Старлет по задницата.

— Препускай — нареди ѝ той, — без да поглеждаш назад!

Нощния Сокол изчака, докато се увери, че е привлякъл вниманието на ездачите, и пришпори коня си. Не бе сигурен дали всички мъже ще го последват, но щеше да направи всичко възможно, за да ги подмами далеч от Старлет.

Нададе гърления възглас на команчите, като знаеше как модулацията в човешките гласове, които щеше да имитира, щеше да предизвика свирепа ярост у някои бели мъже. Той изпита благодарност, когато ги чу да викат:

— Ето там, момчета! Да хванем този проклет индианец!

Като се усмихна на себе си, Нощния Сокол се наведе да подшушне заповед в ухото на коня, след което отпусна поводите на своето пони. Те се сляха в едно с вятъра и индианецът се усмихна на себе си.

Настойчивата поръка на Нощния Сокол все още звучеше в ушите ѝ и Старлет заби пети в хълбоците на коня, който веднага реагира. Те се втурнаха в нощта, а зад тях запукаха пушки. Не знаеше кои бяха мъжете, които, изглежда, възнамеряваха да ги настигнат, но в ума ѝ нямаше никакво съмнение. Алек бе изпратил своята малка армия от негодници да ги търси.

Отзад отекна пушечен изстрел и Старлет усети как един куршум изсвистя покрай нея толкова близо, че тя се наведе ниско над врата на коня си. Знаеше, че шансът ѝ е единствено да добие голяма преднина

пред ездачите. Превъзхождаха ги по численост, но тя все още смяташе да измине доста път, преди да я хванат.

Препусна напред в нощта с проклетите преследвачи зад себе си, като не обръщаше внимание на измамната диря, която оставяше, и разчиташе само на острия усет и стабилността на Миднайт.

Мислите ѝ бяха съсредоточени върху това да оцелее. Очите на Старлет проблясваха на лунната светлина. Пред себе си тя видя стръмен рид... възможността ѝ за спасение. Звукът от стрелбата все още отекваше зад нея и тя знаеше, че макар и да е успяла да се отдалечи от хората на Алек, не ги е загубила напълно.

Старлет продължи да язди, а очите ѝ искряха от напрегнатост. Пред нея се изпречи стръмен хребет, скална преграда, която затрудняваше придвижването на коня. Все пак тя си помисли, че разпознава релефа на местността, защото бе яздила в тази околност и преди. Отпред имаше пропаст, която я зовеше да продължи. От другата страна, много футове под тях със сигурност бе свободата... ако конят и ездачката му оцелееха след главоломното падане в пропастта.

Знаеше, че никой в нормално състояние не би си помислил дори да направи такова нещо, но ако паметта не ѝ изневеряваше, точно в този участък трябваше да има около петнадесет фута празно пространство, които я деляха от свободата. Това бе нещо, за което не ѝ се щеше да мисли.

Когато се обърна към жребеца, той вече бе направил стъпката натам, откъдето нямаше връщане. Но ако тя бе преценила погрешно и земята бе по-далеч, отколкото си представяше, те нямаше да оцелеят.

Храбрият кон полетя напред.

— Върви, Миднайт. Зная, че можеш да ни пренесеш безопасно — измърмори Старлет близо до ухото му.

Без колебание черният кон повдигна копита, извиси се грациозно над ръба на пропастта и се хвърли в тъмната бездна под тях. Дъхът на Старлет секна в гърлото ѝ.

След това тя почувства земята под себе си. Като се приземи стабилно на копитата си и без да е нужна друга команда, Миднайт тръсна гордо глава, след което препусна в нощта.

Очите на Старлет искряха победоносно, докато конят ѝ се носеше към свободата, а врагът бе оставен да се чуди как е успяла да изчезне без следа.

Като достигнаха до хребета, тримата ездаци дръпнаха силно поводите на конете си и останаха озадачени, като се питаха по кой път да тръгнат сега. Един от мъжете се обърна към другите двама и сви безпомощно рамене.

Някъде далеч напред от равнината вятърът донесе весел женски смях.

По-късно тази нощ Деър напусна хижата, но спомените за това, което се бе случило там, останаха дълбоко вкоренени в съзнанието му. Както си яздеше по пътя, който щеше да го отведе до Текила Бенд, времето, което бе прекарал със Старлет в тяхното уединено местенце в планината и близостта, която бяха споделили, нахлуха в мислите му като помитащ порой, който бе извън контрола му.

Сега Старлет бе станала неотделима част от него, а той си бе позволил да я обикне твърде силно. След смъртта на Тед се бе заклел никога на никого да не позволи отново да се доближи толкова много до него. Емоционалното страдание бе твърде голямо, когато връзката се прекъсне. Той бе човек, с когото се живее трудно, още по-трудно бе да бъде разбран, и знаеше, че за всеки от тях би било по-добре, ако той поддържа дистанция между себе си и хората, които най-много обича. Досега бе успявал в усилията си.

За първи път от много години изпитваше истинско, неподправено чувство към някого. Бореше се с това неочаквано разкритие, чудеше се точно кога и как нещата между тях бяха започнали да се променят и бе удивен от бързината, с която всичко това се бе случило.

Обгърнат от мрака на нощта, непредсказуемият мексикански пейзаж се простираше безкрайно пред него.

Никога в живота си не се бе чувствал толкова самотен.

*Не последва грак повторно: той замлъкна тежко,
морно,*

сякаш своя дух упорно вля в тоз странен отговор.

Ала слаб да го разгатна, промълвих едва понято:

„Той ще хвъркне безвъзвратно пак в синия простор

*както всичко — безвъзвратно! — пак далек от моя
взор!“*

Грак отвърна: „Nevermore!“

ГЛАВА 20

Когато стигна до покрайнините на града, Старлет дръпна поводите и спря коня си. Тя се завъртя на седлото и погледна назад в посоката, от която току-що идваше. Прекрасното ѝ чело се бе набръчкало загрижено от притеснение за нейния приятел. Вдигна трепереща ръка към очите си и направи усилие да мисли спокойно. Дали Нощния Сокол бе успял да избяга? Нямахше как да бъде сигурна в това, но трябваше да се надява, че е успял. Бе добър човек и тя не искаше да мисли, че може да му се случи нещо лошо заради нея.

Раменете ѝ увиснаха от изтощение и тя смушка коня си да тръгват бавно към града. Сутринта, след като си починеше, щеше да се увери, че с Нощния Сокол всичко е наред. Засега трябваше да има вяра, че е в безопасност. На устните ѝ се появи усмивка. Разбира се, че се бе спасил. Той бе като вятъра, бърз и неуловим. Дори и дяволът не би могъл да хване ловкия ездач, ако решише да не бъде хванат.

Ами Деър? Къде беше той в този момент? Все още в колибата? Дали мисли за нея? Тя изпусна неравна въздишка. Обхвана я дълбока тъга. Защо би мислил за нея? Защото бе спасила живота му? Защото се бяха любили така добре? Не, той не би мислил за нея сега. Той я бе отпратил, бе я изхвърлил от живота си по същия начин, по който едно момче хвърля камъни във водата и прави концентрични кръгове, които почти веднага изчезват.

Почувства облекчение, като видя, че улиците на Текила Бенд са почти пусти и градът, с изключение на онези, които все още пиеха и залагаха на карти в заведението, спи. И, разбира се, кръчмата, където работеше Джейд, ще бъде изпълнена с оживление. Първата истинска усмивка на Старлет, откакто напусна хижата, се разля по лицето ѝ, като си помисли за своята приятелка.

Тя обърна коня си, като реши, че е по-безопасно да избегне главната улица, отколкото да рискува да дава обяснения за това какво прави навън сама в този късен час.

Петнадесет минути по-късно, след като конят ѝ бе закаран в обора и нахранен, Старлет бавно се изкачи по задните стълби на квартирата си над магазина за дрехи. Мускулите ѝ протестираха с всяка направена стъпка. Очите ѝ смъдяха от умора. Въпреки това тя се спря на площадката, за да погледа звездното небе. Беше ли и Деър някъде там под същите звезди? Като потърка чело с треперещи от изтощение пръсти, тя стисна силно очи. Трябваше да спре да мисли за него, да си спомня усещането за ръцете му върху кожата си и за устните му върху своите. Не бе добре да желае нещо, което никога нямаше да се осъществи. Той ясно бе дал да се разбере, че те двамата нямат добри перспективи да бъдат заедно в бъдеще. След още една изпълнена с болка въздишка тя отвори вратата и остави зад себе си нощта задно със спомените си.

Само тридесет минути по-късно, след като бе сменила изцапаното си облекло, набързо се бе измила и тялото ѝ вече бе чисто, Старлет нахлузи нощницата през главата си. Точно гасеше пламъчето на лампата, когато се сепна от звук, идващ иззад нея. Без да се обръща, тя се заслуша. Нищо. Само нормалните, познати нощни шумове. В далечината лаеше куче. Цвилеше кон. Присмехулен вик на мъж, последван от смях, на излизане от кръчмата със своя компаньон. После бързото топуркане на копитата на минаващите пред магазина ѝ коне.

В тъмнината, която изпълваше стаята, Старлет измина благополучно познатия път до прозореца със същата лекота, с която би го направила и на дневна светлина. Тя дръпна завесите, отвори прозореца и приветства нощния въздух. Светлината на звездите и луната се сливаше в едно и проникваше като бледи лъчи в нейната спалня. Тя отново се загледа в небето за един продължителен миг, като се протегна и се прозя. Костите я боляха. От обкръжаващите предмети най-силно я зовеше леглото, но когато се обърна и босите ѝ крака произведоха шум от стъпки по пода, друг звук — по-остър и по-далечен — съпроводи нейното движение. Тя се извъртя на пети и ахна.

Там на вратата стоеше мъж и я гледаше.

Обхвана я страх и тя направи инстинктивна стъпка назад.

В сянката можеше да забележи само неговото високо, слабо тяло. Носеше шапка, така че чертите на лицето му бяха скрити. Но докато тя стоеше там, парализирана от ужас, той свали шапката си и под нея се разкри тъмна коса... коса с цвят като този на Деър.

Тя бе изненадана от облекчението, което се разля по вените ѝ и внезапно я накара да се почувства безсилна и зашеметена. И тогава разбра, че това не е толкова облекчение, колкото радост. С щастлив вик Старлет направи стъпка към него.

— Деър, аз...

Мъжът се засмя и тя се спря, като различи познатия подигравателен звук.

— Как смееш! — изсъска тя.

Отново ироничен смях.

— Удоволствието беше мое.

Той направи още една стъпка и тя отстъпи назад, като погледът ѝ пробягна по нощната масичка. Тя държеше, скрит в чекмеджето, още един от своите волски камшици, но той се намираше твърде далеч. Обхвана я паника и сърцето ѝ лудо се разтупа.

— Махай се — прошепна тя, като гласът ѝ секна заради заседналата буца от гняв, която бързо замени страха ѝ.

— О, ще си тръгна... когато се почувствам добре и готов да го направя — каза той и направи още две стъпки в посока към нея, преди рязко да смени направлението си и да седне на ръба на леглото ѝ. — Колко жалко, че сме родени от един баща. Ти си красива жена, Старлет. — Отново се разнесе грозният смях. — О, не ме гледай така. Да не мислиш, че за първи път те гледам как се преобличаш?

— Колко си жалък — каза тя. След това внезапно осъзна, че все още стои пред прозореца, където сноповете светлина обливаха фината ѝ нощница, и голото ѝ тяло отдолу прозираше, и тя отстъпи в сянката. Ръцете ѝ трепереха, когато с усилие на волята ги отпусна от страни и потърси в себе си кураж и спокойствие. Повдигна брадичка и хвърли гневен поглед към Алек. — Да не мислиш, че би имал някакво значение за мен, ако няхахме кръвна връзка? Намирам, че си точно толкова отвратителен, колкото онези ужасни паяци, с които ми се надсмиваше. Сега ми кажи за какво си дошъл тук и после се махай. Уморена съм. Трябва да спя.

Алек се усмихна, но сенките върху лицето му създаваха маска, която го изкривяваше и създаваше чудовищно несъразмерна гримаса. Въпреки решението си да му покаже отвращението и безразличието си, Старлет трепереше.

— Къде беше, Старлет? Кас и аз се тревожихме за теб.

— Тревожили или надявали да ми се случи нещастие, което да ви отърве от единствения човек, който стои между вас и земята, за която винаги сте ламтели.

Той цъкна с език.

— Такива грозни мисли в такъв красив човек. Раняваш ме до дъното на душата ми, мила сестро. Но тъй като ме попита, ще ти отговоря — не, не предполагах, че би стигнала до трагичен край. Аз съм оптимист по природа, но зная, че късметът ми не е така добър. Ето защо съм тук и те чакам. Всъщност можеше да спестиш и на двама ни много неприятности, ако се бе предала, когато моите мъже и аз се натъкнахме на теб и онзи индианец. Вместо това той прати останалите за зелен хайвер. — Той замълча, за да се почеше по брадата, и саркастично се ухили. — Досадна загуба на време, която без съмнение ще ги накара да се върнат в ранчото с вкиснато настроение. Не е много мило от твоя страна да ни поставяш на такова изпитание и да си правиш шеги с нас.

— Очевидно не си останал измамен задълго — заяде се Старлет със същия язвителен тон.

— О, не и аз, сладка моя. Знаех, че ще се върнеш тук, така че в това отношение те бия. Когато ти се върна, аз вече бях тук и те чаках.

Очите на Старлет се разшириха при последната забележка. Изведнъж тя си припомни вързания за кола на тясната уличка кон, покрай когото бе минала. Не беше характерно за нея да отминава незабелязано такива набиващи се в очи предупредителни знаци. Рейвън трябваше да забележи, че нещо не е наред и да обърне внимание на предупреждението. Но Старлет се бе чувствала твърде уморена и изтощена, както физически, така и емоционално, от изпитанията през изминалите няколко дни.

Като прибра полите на нощницата си, за да се скрие от нахалния му поглед, тя бавно се приближи до нощното шкафче с насочен към Алек поглед.

— Сега, нека позная какво искаш. Свързано ли е с предположението ти, че съм открила завещанието? — Насили се да се засмее, както се надяваше — убедително, и безгрижно се облегна на шкафа с чекмеджетата. — Така е, нали? Ти и Кас сте се разтревожили, когато изчезнах, защото сте помислили, че съм намерила завещанието и съм го отнесла в Санта Фе. — Тя се обърна колкото може по-

небрежно с гръб към него и бавно започна да отваря едно от чекмеджетата.

Изпищя, когато внезапно я хвана за ръката и я изви зад гърба ѝ.

— Там ли, казваш, си била? — попита той с глас, който бе порязък и жесток от всякога. — Намери ли завещанието?

Тя измисли една лъжа, но какво добро щеше да ѝ донесе тя? В погледа му видя убийство. Ако го излъжеше и му кажеше, че действително е открила тайното място на баща им, какво щеше да го спре да я убие и тогава да го потърси, докато неподвижното ѝ тяло лежи още топло в краката му. Тя потръпна под хватката на ръката му, която караше кожата ѝ да настръхне, и срещна безумния му поглед. Зелените му очи бляскаха зловещо и тя почувства как смелостта ѝ я напуска. Изплъзни се от него.

— Ти... причиняваш ми болка.

— Ще пострадаш по-лошо от това натъртване на нежната ти плът, ако не отговориш на въпроса ми — изръмжа той.

— Не — каза тя със сподавен шепот. После по-силно — Не! Но ще го направя и тогава така бързо ще ви изпъдя с Кас от земята на баща ми...

Той силно я зашлеви и главата ѝ рязко отхвъркна.

— Убий ме, Алек, и ти, и Касондрия ще увиснете на въжетото.

Той я блъсна с яростен вик. Ребрата ѝ с трясък се удариха в острия ръб на чекмеджето, но тя дори не извика. Вместо това се изправи пред него.

— Баща ни знаеше колко си зъл. Сигурно някъде сега душата му вие от желание да отмъсти на теб и своята... своята любовница. Аз ще намеря това завещание, Алек, и тогава ще ви видя и двамата или как изчезвате оттук, или как отивате в пъкъл, където ви е мястото.

Алек отметна назад глава и се разсмя, но смехът спря точно толкова внезапно, колкото бе започнал, и той пак я сграбчи за ръката, като този път я завъртя из стаята.

— Облечи си дрехите. Тръгваме.

— Никъде няма да ходя с теб — каза тя.

— О, напротив. Разбираш ли, Старлет, мила, аз ти повярвах, когато каза, че ще намериш завещанието на баща ни. Кас и аз обърнахме имението надолу с главата да го търсим, но, както казах, никога не съм се заблуждавал да мисля, че имам късмета, който,

изглежда, съпътства теб. Зная, че е единствено въпрос на време да го намериш. И както ти каза, това ще бъде краят на бляновете, върху които Кас и аз сме градили нашето бъдеще. Не мога да позволя това.

— Няма да дойда с теб — каза тя, като страхът в нея започна да се събужда отново.

Неочаквано, като змия, която се стрелва към нищо неподозиращия гризач, Алек измъкна оръжието си.

— О, мисля, че можеш да бъдеш убедена. В края на краищата, какъв избор имаш? Възможностите ти са ясни. Мога да те убия тук, да запала къщата и после да се присъединя към погребалното шествие по повод на трагичния инцидент с една прекатурена лампа, който отнел живота на моята единствена жива родственица, или можеш да тръгнеш с мен.

От устните ѝ избликна нервен смях. Вероятно истерия или може би просто съчетание от ирония и умора. Като си помислеше само, че бе оцеляла след падането в ледената вода няколко дни преди това, за да умре сега от ръката на Алек. Тя вдигна ръка към устата си и поклати глава.

— Съжалявам, Алек. Но е твърде забавно. Мислиш ли, че никой тук няма да чуе изстрела? Не ти ли идва наум, че един силен мой крясък може да събуди целия град? — Тя още трепереше на пода, където я беше захвърлил той, но гласът ѝ ставаше по-силен с възвръщането на смелостта ѝ. — В края на краищата точно ти ме научи да крещя всички ония мръсни шеги, които си правеше с мен, когато бях малка.

Ответният смях на Алек прозвуча ниско и демонично в тъмната стая.

— Крещи, ако ти се ще. Всъщност звуците от твоите пронизителни, ужасяващи писъци винаги са ми доставяли удоволствие. Не мисля, че ще имам нещо против тях и сега. После просто ще те застрелям и ще започна да се блъскам по стълбите заедно с всички други, които вероятно ще ги чуят. Представи си колко ще бъде ужасен, когато намерят сестра ми умъртвена от ръката на някакъв злодей. — Той отново се почеса по брадата, този път с дулото на револвера. — Знаеш, че вероятно бих могъл дори да убедя онези мили хора от Текила Бенд да организират група, която да линчува онзи наемник, с когото си се срещала напоследък. Деър Маккалистър не се

ползва с добро име из този край, нали? Някои даже казват, че никога не е успял да се оправи напълно, откакто застреля онова момче.

Със стенание, породено от смесица от оскърбление и силно страдание, Старлет скочи на крака и се втурна към него с пръсти, извити като нокти на хищник.

— Копеле такова!

Но борба нямаше, тъй като Алек я повали на пода, този път с приклада на пистолета си. Това предизвика вълни от смразяваща болка, идващи от рамото ѝ, където я беше ударил.

— Нямах възможност да направя другото си предложение, нали? — каза той така мило, сякаш вече около час бяха водили любезен разговор на чай и бисквити. — А сега, до къде бях стигнал? О, да, изборът. Можеш да се облечеш, Старлет, и да дойдеш с мен.

— Така че да можеш да ме убиеш в прерията и да ме оставиш на хищниците да оглозгат костите ми? По-добре да умра тук.

— Винаги си била прибързана. Но ме разбра погрешно. Ако дойдеш с мен, няма да те убия. Имаш думата ми.

В отговор Старлет злобно рече:

— Твоята дума! Да не мислиш, че бих повярвала на твоята дума? Ти, измамен, безочлив кучи син...

— Я гледай ти, малката ми сестричка, това ли е бил маниерът на изразяване на добре възпитаната и нежна шивачка, която хората уважават и от която се възхищават? — Той се ухили като котка, която си играе с уловената мишка. — Ти решаваш. Можеш да умреш сега или да се възползваш от възможността, която ти давам.

Старлет отправи поглед към нощното шкафче зад него и усети прилив на надежда. Ако се престореше, че се съгласява с неговите условия, ще трябваше да си вземе дрехи от чекмеджето, а заедно с тях и камшика.

— Аз ще... ще дойда с теб — каза тя.

— Умно момиче. А сега стани. Облечи си дрехите. Имаме само няколко часа до настъпването на деня, а искам да съм в леглото си в имението, когато слънцето изгрее.

Старлет потърка рамото си, което още пулсираше болезнено, и се изправи на крака.

— Ще извърнеш ли глава настрани, докато се облека?

— Защо? Вече те видях в цялото ти прекрасно великолепие. Освен това не бих искал да получа изстрел в гърба като награда заради някаква си кавалерска глупост. — Той махна е оръжието. — Обличай се!

— Трябва да се отместиш, за да си взема чисто бельо и нова риза от шкафа.

Той се отдалечи на няколко крачки от нея и шкафа, но само за да вдигне дрехите, които бе свалила преди малко, и ги хвърли към нея.

— Облечи тези.

Старлет усети как надеждите ѝ се изпаряват, но направи последен смел опит.

— Онези са изцапани, Алек. Имам чисти дрехи точно...

— Слагай тези и побързай. Беше ми приятно да се позабавляваме тук, но повече нямам време да си играя с теб.

Старлет взе дрехите, които ѝ бе подал, и се оттегли в тъмния ъгъл на стаята, където се обърна с гръб към него. Но докато събличаше нощницата през главата си, усещаше втренчения му поглед върху себе си, и страните ѝ пламнаха от възмущение. Стаята доста се бе охладила, откакто бе отворен прозорецът. Докато се обличаше и несръчно поправяше гънките на бельото си, започна да трепери. До момента, в който нахлузи ризата за яздене и започна да закопчава копчетата на блузата, пръстите ѝ вече така трепереха, че едва се справяше с мъничките илици, които сама си бе ушила.

Тя подскочи, когато ръката му я сграбчи за рамото.

— Достатъчно дълго те търпях — каза той, като грубо я завъртя. — Ето, слагай това и да тръгваме.

— Аз... не съм си закопчала блузата.

— Можеш да довършиш тоалета си, докато яздим — каза той и протегна ръка, като остави следа по кремата ѝ плът от гърлото до откритата издатина на една от гърдите ѝ. — Между другото, ще се наслажда на развлечението. Очертава ни се дълъг път.

През следващия един час Старлет на няколко пъти мислеше да попита накъде отиват, но всеки път променяше решението си. Какво значение имаше? Той щеше да я убие, без значение къде отиват. Трябваше да се концентрира върху бягството си. Но как? Той държеше нейните поводи, а пушката лежеше на скута му, докато яздеха.

Мислеше да смушка рязко коня си с петите на ботушите си. Може би ако конят ѝ скочи напред достатъчно бързо, би могла да го изненада и той да изпусне поводите ѝ. Не се съмняваше, че може да го изпревари в язденето. Винаги е била по-добра ездачка от него. Но нейният кон бе уморен, докато неговият бе бодър. Лесно щеше да я настигне или най-малкото да я застреля в гръб, а тя знаеше, че — точно както я бе заплашил в дома ѝ — ще прехвърли вината върху Деър.

Сълзи замъглиха зрението ѝ, а главата ѝ се замая от изтощението. Страхът и умората си казаха думата и за първи път в живота си тя започваше да приема поражението.

„О, Деър — си мислеше тя, — не искам да умра, без да имам възможност да ти кажа колко много те обичам.“

Яздеха на запад, през пустинята, но сега пейзажът се менеше и изведнъж Старлет разбра какви бяха намеренията му. Летаргията, която бе започнала да я обхваща, се разсея и тя рязко дръпна поводите, което накара коня ѝ да подскочи нагоре. Почти се изсмя, като видя как Алек губи контрол над собствения си кон, който паникьосано заподскача, когато копитата на нейния завършаха рисковано близо до муцуната му.

Всичко се развиваше бавно, като в театър на абсурда, и Старлет се чувстваше като зрител на фиаското, което сякаш се случваше с някого друго. Краката ѝ се притиснаха силно до хълбоците на коня, за да се предпази от падането и опасността да се окаже в безсъзнание, което би я оставило безпомощна в ръцете на заварения ѝ брат. Видя как неговата пушка пада от ръцете му и той бавно се изхлузва от седлото.

Наведе се напред над врата на обърканото животно и го подкара в бърз галоп, но не бяха изминали и около двадесетина ярда по неравния терен, когато конят се спъна и тя полетя над врата му.

Не знаеше дали са минали минути, часове или само секунди, но веднага отвори очи и погледът ѝ попадна върху безумните очи на заварения ѝ брат.

— Можех да си счупя врата, проклета глупачко!

Тя не отговори, а се мъчеше да не издаде вик на протест, когато се опита да седне и почувства, че кракът под нея отмаля, и я прониза остра, рязка болка от стъпалото до коляното.

— Аз... мисля, че си счупих глезена — каза с отпаднал глас тя. След това си спомни за коня си, огледа се и изведнъж въздъхна, като видя животното да стои, на вид невредимо, на няколко стъпки от нея.

С яростен вик Алек я грабна на ръце и я отнесе до гърба на нейния кон.

— Едно движение и ще забравя обещанието си да не те застрелям. Ясно ли ти е?

Сълзи замъглиха очите ѝ и заседнаха в гърлото. Успя само съвсем леко да кимне и после си спомни пещерите, където разбра, че я води той.

— Моля те, Алек, недей да правиш това.

Той бе разседнал своя кон и вървеше отстрани до нея. Мързелива усмивка, изразяваща върховно удоволствие, се разля по лицето му.

— Значи, разбра най-после.

Сега се бореше с една истинска паника и плачеше със силни хлипове.

— Какво... какво съм ти направила, за да заслужи това? — прошепна тя.

— Направила? Ами, нищо. Именно това, което замисляше да направиш, те доведе до тази участ.

— Няма! — каза тя и избърса сълзите си. — Кълна ти се, Алек, повече няма да търся завещанието. Ти... ти и Кас можете да задържите земята, имението, всичко. Само не ме хвърляй долу в онези пещери.

— Съжалявам, Старлет, но с прискърбие ще трябва да отбележа, че както ти не вярваше на думата ми, така и аз не мога да повярвам на твоята.

— Тогава ме застреляй тук и сега — умоляваше тя.

Той се разсмя.

— Знаеш ли, бях забравил колко си прелестна, когато си ужасена. Очите ти блестят по-силно от сапфири. Кога за последен път успях да те изплаша почти до безумие, Старлет? Ах да, наистина, мисля, че бе, когато за последен път те заведох в пещерите, нали? За да ти покажа моите любими животинки? Помниш ли как пицеше онзи ден, малка сестричке?

Разбира се, че помнеше, и той много добре знаеше това. Обзе я паника, като че я погълна някакъв страшен мрак. Тя отвори очи и изкрещя, но подигравателният смях на Алек заглуши дори

пронизителния ѝ ужасен вик. Като всеки друг път, когато си доставяше удоволствието да я измъчва.

Старлет се опитваше да не позволи на ужасните спомени от онзи ден да излязат на повърхността, но суровата и гола болка я караше да се чувства емоционално уязвима и напълно зависима от милостта му. Невъзможно бе да преглътне страха си. Това място и самият Алек засилваха ужаса ѝ, докато той избухна неконтролируемо и я погълна.

В този миг Старлет престана да бъде жена и отново се превърна в онова малко момиче, което така се плашеше от тъмното. Защото тогава, както и сега, знаеше какво я очаква.

Тя си припомни как точно в този ден Алек я бе подмамил към пещерите, като ѝ бе казал, че ще ходят на проучвания, и това бе прозвучало като чудесно приключение.

Дори ѝ беше казал, че вероятно ще намерят заровени съкровища, ако търсят усилено. Тогава бе поискала да отиде там повече от всичко на света.

Старлет бе търсила в едно от разклоненията, където бе дълбала цветните скални образувания с малък пикел, докато Алек бе стоял зад нея с фенера, за да ѝ осветява мястото, на което работи.

Тогава за първи път от много време бяха правили нещо заедно и тя доста се бе забавлявала, въпреки че някъде дълбоко в душата си се чудеше защо така внезапно той бе поискал да участва в нейните приключения. От друга страна, Алек отдавна не се бе държал така мило с нея и тя не искаше да развали добре прекарваното време с въпроси относно неговите мотиви или като каже нещо, което може да го разгневи. До момента той не бе изрекъл нито една лоша дума и дори беше проявил голямо търпение, осветявайки ѝ мястото.

Старлет винаги си бе представяла тези пещери, с техните криволичещи проходи и блещукащи езера, като нещо подобно на Атлантида, изпълнена с богатства, които очакват да бъдат открити. И тъй като баща ѝ се бе разтревожил с голямо закъснение за огромните суми, които мащехата ѝ и Алек така свободно харчеха, тя искаше това повече за него, отколкото за себе си. Намерението ѝ бе да предаде всичко на своя баща само за да види отново лицето му да засиява цялото в щастлива усмивка, което щеше да бъде достатъчно голяма награда за нея. Бе чула как зад нея Алек изведнъж възкликва:

— Старлет, погледни натам! Мисля, че виждам нещо.

Тя се обърна и погледна нагоре към лицето му.

— Какво е това, Алек?

Той сочеше към един тесен процеп отдясно и търсеше с поглед.

— Не съм сигурен. Погледни по-отблизо, а? Може би е скривалище за скъпоценни камъни, които стоят скрити тук от векове. Отиди да провериш. Аз ще ти държа фенера.

Старлет се закатери, за да изпълни неговото нареждане и бе обхваната от радост, когато видя малък потъмнял от времето сандък, вклинен между назъбените скали. Нетърпеливо го извади оттам и се усмихна на Алек със светещи от вълнение очи.

— Какво мислиш, че има в него?

— Какво друго би могло да има в него? Не се съмнявам, че това е злато или скъпоценни камъни — замислено каза той с глас, не посилен от шепот. — Не е ли вълнуващо! Наистина намерихме съкровище, точно както искахме. Отвори го, Старлет. И сама виж какво съдържа.

Тя едва сдържаше вълнението си, а пръстите ѝ видимо трепереха, докато се опитваше да отвори капака. Единственият звук в пещерата бе неравното ѝ дишане и стърженето на ноктите ѝ по металната ключалка. Най-накрая тя въздъхна с облекчение и извика:

— Успях, Алек! — Седна на пети, а очите ѝ се ококориха, когато капакът се отвори, след което погледът ѝ бавно се разшири от нарастващ ужас. Пръстите ѝ се свиха конвулсивно, когато, освободени от техния затвор, навън запълзяха огромни, космати паяци, падаха върху краката ѝ и тръгваха нагоре по ръцете ѝ. Старлет бе вцепенена от страх, искаше да захвърли сандъка и да избяга. Трябваше да знае, че никога не бива да се доверява на Алек! С върховно усилие тя се застави да се раздвижи, захвърли настрана сандъка, махна ужасните паяци от ръцете си, след което се изправи и се извъртя, за да хвърли гневен поглед нагоре към заварения си брат. Сълзи замъгляваха очите ѝ.

— Замислил беше това от самото начало, нали? Единствената причина, поради която ме доведе тук, бе да можеш да ми изиграеш още един от гадните си номера!

Алек почти ревеше от смях и звукът отекваше в стените на пещерата.

— Какво, няма ли съкровище, малка сестричке? Боже мой, ама ти си една глупава гъска и винаги си била от тези, които най-лесно могат да бъдат измамани.

Сега в ушите ѝ звучеше съвсем същият смях. Алек бе най-злият човек, когото някога бе познавала. Кикотеше се толкова налудничаво, колкото бе налудничав и блясъкът в тъмните му обсидианови очи. Поведе коня ѝ към входа на дълбоката подземна пещера и тя изгуби последната битка. Пещерите, които като дете я бяха ужасявали дори и в сънищата ѝ, щяха да бъдат нейният гроб, а тя бе твърде замаяна от шока, за да се бори още срещу Алек.

Когато Алек слезе и се протегна към нея, тя заби поглед право напред, след което, без да протестира, се остави в ръцете му. „Странно — помисли си тя, — колко нежно ме държи, докато ме води към моята смърт.“ Главата ѝ силно бучеше и това обвиваше думите му с мъгла, докато той ѝ говореше по пътя.

— Нали разбираш, Старлет, аз съм човек, който държи на думата си. Казах ти, че няма да те убия и ето те на — в безопасност и непокътната. Същото нещо обещах и на стария Маккалистър, но махалото му взе, че спря точно когато започна да става забавно. Той мразеше моите любимци почти колкото теб. Горкият човек... Трябваше да ме послуша, когато му предлагах да купя ранчото му. Днес можеше да бъде жив.

Бяха стигнали до ръба на огромен зеещ отвор. Голямо, отдавна неизползвано миньорско ведро стоеше отстрани близо до отвора на пещерата. Въжето, което бе вързано за скрипеца, изглеждаше изсъхнало и износено, и Старлет преглътна конвулсивно от страха, чийто вкус усети в устата си. Почти се надяваше да се скъса, докато Алек я спуска, и по този начин да намери бърза смърт.

Той я сложи на земята, като цъкаше загрижено с език, когато забеляза наранения ѝ глезен, който се бе подул грозно през изминалите няколко минути.

— Струва ми се, че няма да можеш да ходиш на него известно време — каза той, след което поднови омразния лудешки смях, наподобяващ магарешки рев.

Старлет гледаше почти безразлично как той изправяше ведрото и опитваше въжето с няколко силни дръпвания.

— Изглежда достатъчно здраво, за да издържи нещо толкова малко, колкото си ти.

Вятърът се бе засилил и дългата ѝ сребриста коса я шибаше по лицето, но тя не правеше никакъв опит да я задържи назад. Алек клекна пред нея, хвана разпуснатите ѝ ленени коси и ги отмести от лицето ѝ с почти нежен жест, но както Старлет откри, когато той я погъделичка под брадата, това бе само още една форма на мъчение.

— Ей, недей така, изглеждаш напълно съкрушена. Удържах на думата си. Няма да те убия. Просто ще те скрия за няколко дни. — Той се изви настрани и се наведе над отвора в земята, който щеше да я погълне, щом я пуснеше в нейните недра. — Разбира се, не мога да отрека, че шансовете ти за оцеляване там долу ще бъдат твърде големи. Змиите и гущерите може да не те достигнат, но ще бъде достатъчно, че ще останеш вътре. Нали си спомняш колко са хлъзгави онези издатини долу? Разбира се, че си спомняш. Но кой знае, с този ранен глезен, който така боли, вероятно няма да можеш да правиш много проучвания. — Той я вдигна на ръце и я сложи в огромното дървено ведро. — Освен това гладът е една допълнителна грижа.

Дълго време той не проговори, но Старлет го чу как мърмори и пъхти, докато се мъчи да развърже възела, който държеше ведрото над земята. И тогава почувства как ведрото се премести, не много, само един или два инча. Знаеше, че е успял да развърже възела и просто я оставя още няколко секунди да се мъчи.

Стисна очи и реши да не му доставя удоволствие с викове на протест. Нямахше да моли повече, но едно неволно потръпване я разтърси и тя почувства как в гърлото ѝ си проправя път още един писък. Тя притисна юмрук към устните си с такава сила, че усети вкуса на собствената си кръв, когато зъбите ѝ се врязаха в тях.

— Ще направим сделка — каза той, след което явно за първи път забеляза затворените ѝ очи и изкрещя да го погледне. — Отвори си очите, да те вземат дяволите! Гледай ме, когато ти говоря! Каня се да направя сделка с теб — добави той с по-разумен тон.

Първите лъчи на слънцето протягаха златни и оранжеви пръсти на хоризонта и когато Старлет му се подчини, по изкривените му черти разбра, че подозренията ѝ се оказват верни. Алек наистина бе луд.

— Остави ме на мира — каза тя с дрезгав шепот. — Просто върши каквото имаш да вършиш и ме остави.

Тогава той я зашлеви и главата ѝ отлетя настрана, а тя изпъшка, когато въжето се хлъзна още няколко инча надолу. Но, изглежда, той не забеляза това, защото ѝ изкрещя:

— Не ми казвай какво да правя! Аз съм по-големият ти брат! По дяволите, аз вече обработвах тази безценна земя в деня, в който ти се роди. Имай ми някакво уважение. — Старлет извърна лице и Алек въздъхна. — Винаги толкова упорита, горделива и арогантна. Той те направи такава, нали винаги душа даваше за теб, показваше предпочитанията си, глезеше те. Но него вече го няма. Твърде отдавна е мъртъв, за да си придаваш все още важност пред мен. Крайно време е да си научиш урока.

Старлет чу скърцането на скрипеца, когато той започна да спуска ведрото, стисна юмруци в скута си и притисна глава към колената си.

— Ще оставя коня ти свободен за три дни, Старлет — каза той. — Добре си го обучила. Той ще се върне на мястото, където за последен път си го оставила. Ако имаш късмет, някой може да го види и да го последва дотук. — Той се засмя и после, когато тя потъна в тъмния отвор, извика след нея: — Разбира се, тогава ще бъдеш мъртва!

Когато кофата се удари в пода на пещерата със силно трясък и се прекатури настрана, като я запокити навън, презрителната подигравка проехтя около нея:

„Разбира се, тогава ще бъдеш мъртва!... ще бъдеш мъртва!... ще бъдеш мъртва!“

ГЛАВА 21

В началото Старлет можеше единствено да скимти от страх и болка. Глезенът ѝ бе започнал да пулсира в агония, която се конкурираше с болката от порязванията и натъртванията по лицето и рамената ѝ. Но в окаяното ѝ състояние именно ужасът от тъмната пещера, в която бе изоставена, изсмукваше последните ѝ капчици сила. За щастие не след дълго изтощението взе надмощие в борбата с агонията и тя заспа.

Когато се събуди, бе объркана, но само за миг, след което си спомни за злата шега на брат ѝ. Внезапно тя се надигна в обзелата я паника и застана нащрек, но когато раненият ѝ глезен се удари в твърдия скален под на пещерата, силно извика. Внимателно го разтри и се огледа наоколо. Пространството, което по-рано тънеше в мрак, сега бе осветено от сноп светлина. Тя погледна нагоре и разбра, че слънчевите лъчи идват от запад. Значи цяла сутрин бе спала. Колко часа дневна светлина ѝ оставаха? — се почуди Старлет. Потръпна в нежелание скоро да остане отново на тъмно.

Погледът ѝ се плъзна бавно из огромното затворено пространство, което наистина се състоеше от наредени един след друг рифове, всеки един по-тесен от този под него. На ярките слънчеви лъчи стените от сталактити и сталагмити блестяха великолепно в бели и пастелни нюанси. Тя си припомни уроците на баща си за изключително красивите скални образувания, които бе забравила в ужаса си преди малко. Не бе забравила и единственото си посещение тук преди повече от едно десетилетие: нито опасностите, които завареният ѝ брат с такова удоволствие я бе оставил да срещне. С безсилен писък, предизвикан от възвърналия се ужас, тя продължи да се тътри нагоре по рифа, докато гърбът ѝ се опря до хладната стена на скалата.

Тя се сви, прегърна коленете си и се опита да забрави измяната на брат си, но фактът, че я бе спуснал тук и оставил да умре, не можеше да бъде забравен.

Още от малко момиче винаги бе знаела, че той я презира. Но дори и в по-късните години, когато неговите лудории се бяха превърнали в потенциално опасни шеги, тя така и не успя да схване, че я мрази. Дори когато я доведе тук първия път и тя бе само на осем години, не бе разбрала, че той наистина иска да ѝ причини зло.

Онзи път той не бе я спуснал сама, а бе слязъл с нея в миньорското ведро. В началото, въпреки че бе нервна, не се бе изплашила... докато не ѝ бе показал ужасните същества, които наричаше свои любимци. Тя потръпна при спомена и прегърна поздравно колената си.

Той се бе присмял на страха ѝ, нарекъл я бе бебе, бе ѝ се подиграл, като бе хванал здраво ръцете ѝ отстрани и не ѝ беше позволил да помръдне дори когато косматите паяци, някои от тях големи колкото чинийки, бяха започнали да се приближават към нея.

Когато един от тях бе се покатерил по края на ризата ѝ и тя бе започнала да се извива и върти в опит да избяга, а писъците ѝ рикошираха и се връщаха при нея, той само ѝ се беше присмял. Точно тогава ги бе намерил баща ѝ.

И защото бе едно глупаво момиче бе съжалила за наказанието, което Алек получи.

Може би именно тогава баща ѝ за първи път бе започнал да осъзнава двуличието и злобата, които се таяха в сърцето на заварения ѝ брат.

По онова време Алек бе на деветнадесет и баща ѝ вече бе женен за Касондрия. В паметта ѝ изникна споменът за борбата, която родителите ѝ бяха водили онази нощ, виковете и грозните обвинения.

— Той е още само момче! — бе роптала Касондрия.

— Но е достатъчно голям, за да флиртуваш безсрамно с него — бе възразил възрастният Тримейн с горчивина в гласа. — Но да оставим това, шегата, която си е направил с малката си сестра, е жестока. Тя трепереше през целия път към дома, Касондрия.

— О, за бога, тя е една разглезена, своенравна пикла, която се възползва от твоето съчувствие. Единствено себе си трябва да виниш за това, че тя все още се държи като бебе. Но, разбира се, Алек само се е опитвал да я забавлява. И не беше ли именно ти този, който ѝ разказа онези истории за прелестните пещери? Той е искал да ѝ достави

удоволствие, като ѝ покаже вълшебните скални образувания, които си ѝ описал в такива подробности.

— Когато пристигнах, нагоре по полата ѝ лазеше тарантула с размера на ръката ми. Тя бе ужасена, а Алек се смееше. Смееше се, Касондрия! Това прилича ли на поведение на обичащ, грижовен брат?

Старлет замахна рязко, за да изтрие сълзите, които потекоха на тънки струйки по бузите ѝ при спомена за онази нощ. Баща ѝ все още много ѝ липсваше — това бе човекът, който винаги я бе защитавал, той беше нейният учител, нейният водач.

Именно в този миг на копнеж по човека, който отдавна бе мъртъв, тя си припомни уроците за пещерите, които той я бе научил. Бе ѝ разказвал за великолепните скални образувания, като например: фантастичните китайски храмове и палати, странните животни, масивните колони и леките, изящни ледени висулки. Но сега тя не мислеше за величието на подземните пещери и тяхното описание. Концентрира се по-скоро върху индийските скални рисунки в Алора и Аджанта, които ѝ бе описвал. Индийците не използваха ведра, за да достигнат до галериите. Вместо това се използваше таен вход. Само да можеше да намери изхода. Сърцето ѝ започна силно да бие от вълнение при възможността за бягство, но надеждите ѝ веднага се изпариха, когато си спомни неговия съвет: *„С цялата си великолепна красота, Старлет, те са опасни. Не един опитен изследовател се е губил в тези пещери и е бил намиран, когато от него не оставало нищо друго, освен скелета му. Ти не трябва никога, никога да влизаш сама в тях.“*

Сега сълзите потекоха по лицето ѝ като ручей и тя отново се сви на мястото си, като всякаква надежда я напусна. Дълго лежа така със затворени очи, докато не чу ясен шум, не над нея, на повърхността на земята, а тук, в пещерата. Паяци! Десетки паяци излизаха от сянката, за да се окъпят в топлината на слънчевите лъчи. Трябваше да се махне!

В гърлото ѝ се надигна вик, но тя го сподави. Не трябваше да издава нито звук. Не трябваше да им сигнализира за своето присъствие.

Старлет се изправи на колене, като се подпираше, и противно на решението си да се движи безшумно, изпъшка, защото бе забравила ранения си глезен и неволно го бе притиснала, което предизвика внезапна пронизваща болка и пристъпи на гадене и виене на свят. Но

въпреки това тя се придвижваше. Инч след инч, влудяващо бавно, пълзеше на едно коляно, като провлачваше крак след себе си и се придърпваше с ръце по тясната издатина към по-високата тераса, далеч от гадините, чиято грозота я отвращаваше почти толкова силно, колкото я плашеха историите за смъртоносните им ухапвания.

— О, боже — прошепна тя, когато издатината, по която пълзеше, започна все повече да се стеснява и погледът ѝ случайно попадна върху пода на пещерата на неколкостотин фута под нея.

Вече почти полудяла от страх, тя чу издайническия шум от змия точно на няколко инча от лицето си. С едва забележимо движение на главата тя успя да я види, навита, с издигната глава и танцуваща.

„*Не се движи*“ — си каза тя. Затаи дъх и застана неподвижно, като наблюдаваше трескавото стрелкане на раздвоения език и усещаше напрежението в пръстите си, които стискаха ръба на скалата отпред. Точно когато си помисли, че повече няма да може да издържи в това положение, че пръстите ѝ ще се разтворят и ще падне долу на скалите, където сигурно ще намери своята смърт, змията започна да се развива, след което изпълзя напред и се сви на огряното от слънцето място сред гротескните паяци.

Тя се отпусна с въздишка на облекчение и изтощение.

Алек беше прав. Щеше да умре тук. Езикът ѝ облиза пресъхналите устни. Ако не от онези ужасяващи космати паяци или от ухапването на змия, или дори от падане, то със сигурност от жажда и глад.

Искаше да се остави да бъде победена. „*Спи* — заповяда ѝ умът, но друг един глас ѝ говореше обратното: да продължи и да стигне до водопада. — *Ако успееш да заспиш, ще оцелееш, докато ти се възвърнат достатъчно силите, за да можеш да мислиш за изход навън.*“

„*Водопадът?*“ — Съзнанието ѝ дори не бе отчело шума на водата, но сега тя го чу и като повдигна глава, го видя. С вик, който бе наполовина ридание, наполовина смях, тя стовари юмруци върху скалата. Той бе твърде далеч, а издатините, които водеха към него — твърде тесни и хлъзгави. Никога нямаше да успее да стигне до него.

„*Страхливка!* — Крещеше присмехулно и нетърпеливо същият глас в главата ѝ. — *Рейвън никога не би се предала така лесно, поне не без упорита борба*“. Без повече вътрешни спорове Старлет бавно

започна да се примъква към стената, отдалечена на няколко ярда от нея и на около петдесет фута над главата ѝ, където водата се изливаше в буен шумен поток.

Докато се придърпваше нагоре с помощта на единия си здрав крак, се подхлъзна два пъти, а когато издатината, по която пълзеше, свърши, тя бе принудена да предприеме трудното и опасно изкатериане до следващата тераса. Всеки път издатината отгоре се оказваше потясна и хлъзгава, точно както бе подозирала, и тя напредваше все по-бавно и по-бавно. Поне десетина пъти лягаше и се изпъваше, за да си почине и възвърне силите, които излияваха все повече с всеки изминал момент. На два пъти погледна зад себе си, като и двата пъти забеляза, че светлината изтънява с всеки ярд от придвижването ѝ нагоре и навътре в пещерата. Но тя не можеше да мисли за това, не можеше да си позволи да се фокусира върху тъмнината. Винаги се бе ужасявала от тъмнината, но сега трябваше да се концентрира върху това да достигне до водата, което бе единствената ѝ надежда да оживее, докато дойде помощта.

Но откъде можеше да дойде помощ? Кой изобщо щеше да разбере, че е тук?

Когато легна за последен път, за да позволи на бодящите я и протестиращи мускули да отпочинат, тя си спомни обещанието на Алек да остави коня ѝ на свобода за три дни. Не можеше да бъде сигурна, че ще удържи на думата си, а дори и да го направеше и някой наистина да видеше животното при отвора на пещерата, щеше ли тя да оцелее още два дни на тъмно, без да полудее, в компанията единствено на змии и паяци?

— Не мисли за това сега — прошепна тя със сух и дрезгав от жаждата глас. — Само още няколко ярда.

Сега, когато се приближаваше към него, водопадът вече бучеше застрашително и Старлет забърза, като забрави предупреждението, което си бе отправила. Това за малко да се окаже причина за нейната гибел. Сграбчи с ръка парче разклатен аспид и едва избягна падането, което щеше да я запрати с трясък на дъното на пещерата. Когато се осмели да хвърли поглед отстрани на издатината, бодящото я тяло потръпна. И тогава очите ѝ се разшириха от ужас при вида на едно котило виещи и гърчещи се змии на по-малко от пет ярда под нея в една вдлъбнатина в скалата, напомняща гигантска вана.

Сега тя запълзя към следващата издатина, забравила всичко, освен отчаяния си стремеж към оцеляване.

И ето че бе на три метра от целта си. Когато първите пръски вода паднаха върху лицето и гърба ѝ, тя бе цялата влажна и разбра, че блузата ѝ се е намокрила от подгизналата скала, върху която лежеше.

С победен вик започна да ближе влажния камък, след това отметна глава и изплезе език, за да достигне капчиците.

Наквасената с вода аспидна плоча, върху която лежеше сега, бе по-малко от два фута широка и хлъзгава като лед, но тя се примъкна по-близо до водопада, докато накрая терасата се разшири и тя можеше да изпълзи на ръце и крака зад водната завеса.

Старлет се разсмя и заплака едновременно, когато събра вода в шепите си и отпи няколко големи глътки.

Намокри косата, след това лицето си, а смехът все още бълбукаше и сълзите течаха. „Вероятно лудостта е нещо подобно“ — помисли си тя, като отново се изкикоти лудешки.

Сега беше в почти пълен мрак, но за първи път в живота си Старлет прие удобството на обгръщащата завивка на мрака. Нямахше да може да вижда змиите и паяците или прилепите, за които ѝ бе разказвал баща ѝ. А онова, което можеше да вижда, не я нараняваше, нали?

Ръцете ѝ — натъртени, кървящи и възпалени колкото глезена ѝ — болезнено пулсираха. Тя ги задържа под вкочаняващо ледената вода, но когато ги отдръпна, видя как от една дълбока рана на дланта ѝ блика струйка кръв. Водена от някакъв първичен инстинкт, тя поднесе ръката към устата си, за да изсмуче от нея както кръвта, така и болката.

Както бе коленичила в тъмното — с притеглени към гърдите колена, с мокра и сплъстена коса, с мръсни вадички от вода и сълзи по лицето си, изведнъж нещо необяснимо ѝ напомни за друг един ден, преди много години, когато бе стояла коленичила до баща си в градината зад имението.

Тогава носеше рокля от зеленикавосин муселин, а сребрилата ѝ коса бе прибрана назад от малкото ѝ момичешко личице с подхождаща на роклята панделка. Баща ѝ копаеше извор, а тя го питаше защо.

Той бе спрял да работи, седна на пети и беше отправил към нея поглед, придружен с търпелива усмивка.

— Разказвал ли съм ти някога легендата за Понс дьо Леон? — попита той.

Тя поклати глава.

— Не, мисля, че не, татко. Кой е той? — попита тя, с нетърпение очакваща още някоя от поучителните истории на баща ѝ, обгърнати в такава вълшебство, че тя почти вярваше, че може да види онова, за което ѝ говори.

— Той бил голям изследовател, който отишъл да търси извора на младостта. Вярвал, че е във Флорида.

— Защо? — попита послушно тя.

— Защо ли? Защото като много други преди и след него, той се надявал да не остарее и... никога да не умре.

— О, татко, няма ли да е чудесно да останеш вечно млад? Намерил ли го е? Неговия извор на младостта?

— За нещастие, не. Говори се, че търсил до деня на своята смърт.

— Колко тъжно. Значи ти правиш това? Извор на младостта?

Сега тя си спомни как бе посегнал да я погали по главата с голяма нежност и за миг си бе помислила, че очите му изглеждат тъжни, но тогава той се бе усмихнал.

— Не, няма такава нещца. Но ще има извор на мечти, Старлет, точно тук в нашата земя.

— Защо, татко?

— Защото, детето ми, всичко това е моята реализирана мечта. Този извор винаги ще бъде тук, за да ни напомня, че докато има жив Тримейн, който заслужава да притежава тази прекрасна земя, мечтата също ще продължава да живее. — Той бе пуснал лопатата и я бе хванал за раменете. Бе погледнал в очите ѝ със сериозен поглед и с подсилен от нежността глас ѝ бе казал:

— Никога не забравяй, Старлет. Чрез този извор нашата мечта ще се съхрани за теб и твоите деца, и техните също.

До този ден тя не си бе спомняла за това. Вдигна лице към падащата вода и поднесе кървящата ръка пред лицето си. Въпреки че не можеше нищо да види, тя си спомняше тънкия белег в основата на китката. Бе се порязала в деня, когато той довършваше своя извор. Бе изкопал дупка от едната страна на основата и когато бе протегнала ръка навътре, доста лошо си бе порязала китката в острия ръб на един камък. Когато я отнасяше в къщата, за да се погрижи за раната, тя бе

плакала, но нежните му грижи и успокоителни думи бързо я бяха утешили. Само няколко минути по-късно, след мигновеното възстановяване, присъщо на много младите същества, любопитството ѝ се върна и тя бе попитала защо е оставил дупката незапълнена.

Той бе сложил пръст на устните си, за да я накара да мълчи.

— Ш-шт, малка моя. Това е тайна. Само наша. Само ти и аз ще знаем, че един от камъните може да се повдига. Не трябва никога на никого да казваш. Можеш ли да ми обещаеш това?

Тя бе кимнала сериозно, но все пак настояваше да отговори на въпроса ѝ.

— Но защо, татко? Защо този камък няма да отиде на мястото си като всички останали?

Наранената ѝ китка бе почистена и забинтована, той я бе целунал по челото, вдигнал от масата, където бе седяла, и отговорил.

— Защото по този начин никога няма да забравим, че мечтите могат да бъдат ограбени, ако не сме достатъчно мъдри, за да съумеем да ги запазим.

Сега, когато ранената ѝ ръка спря да кърви, тя се сви на мястото си и се унесе в неспокойна дрямка.

Няколко часа по-късно я събуди силен шум от пърхащи крила. Старлет нямаше видимост заради падащата вода. Изпълзя няколко фута встрани, за да надникне зад водопада, и очите ѝ се разшириха при вида на десетките прилепи, които летяха към отвора, в който само преди няколко часа я бе пуснал брат ѝ.

Ярките снопове слънчева светлина, които осветяваха пещерата, преди да заспи втория път, сега бяха избледнели до тъмнорозови лъчи и Старлет осъзна, че над земята отгоре бе паднал мрак. Но, странно, вече не се чувстваше уплашена. По-скоро бе хипнотизирана от гледката на малките прилепи.

Тогави си спомни за извора и съня, който бе имала, докато бе спала, и тюркоазните ѝ очи се разшириха от прозрението. Завещанието! Ето къде го бе скрил баща ѝ! През цялото това време тя бе знаела отговора, но едва сега, когато щеше да умре самотна в мрака, си бе спомнила намеците, които ѝ бе направил, и бе разнищила загадката.

На устните ѝ избликна смях.

— О, татко, не е ли забавно? Виждаш ли трагичната ирония? Алек ме остави да умра тук долу, така че да не мога да открия завещанието. Сега го открих, но ще умра, преди да мога да спася твоята мечта.

Е, и? — настояваше пред доведения си син Касондрия, когато той най-накрая влезе при нея във всекидневната, след като цял ден бе спал, а тя нетърпеливо кръстосваше стаята от единия ъгъл до другия.

Той разтърка сънени очи, като пренебрегна настоятелния ѝ тон, и прекоси стаята, за да си налее глътка бренди.

— Споменавал ли съм ти как ме дразни гласът ти понякога? — попита той.

— Каж ми за Старлет — изсъска тя. — Почти щях да полудея от ярост, докато те чаках да се напиш.

— Чакала си ме? — саркастично попита той. — Май си спомням, че на няколко пъти влиза в стаята ми и се опитваше да ме събудиш.

— Алек! Отговори ми на въпроса. Мъртва ли е непоносимата кучка?

— Хммм — промърмори той и вдигна поглед към тавана, като се преструваше, че се замисля над въпроса. — Да, предполагам, че досега трябва да е мъртва. Не мога да кажа със сигурност, разбира се, но това няма значение. Ако още не е мъртва, то през следващите ден-два ще бъде. — Той вдигна чашата си. — Ще прием ли за нейната смърт?

— Глупак такъв! Какво искаш да кажеш с това, че ще бъде мъртва през следващите ден-два? Казах ти да я убиеш. Какво си направил?

— Направил? Ами, просто изпилах нещата по-умело, като човек, по-интелигентен от теб, мила моя Кас. — Той седна на ръба на канапето, след което се настани удобно и кръстоса крака, обути в ботуши. Подпря ръка на облегалката и застана в поза на спокойна увереност. — Все още си много красива жена, Кас, но понякога твърде прибързана, което не е добре за теб самата... а и за мен.

— Изведох мъжете, както предложи, с намерение да ѝ устроят засада, но този индианец Нощния Сокол беше с нея. С шестото си чувство, което, изглежда, притежава този дивак, сигурно е усетил присъствието ни, преди да успеем да стреляме. Шибна коня ѝ, като я изпрати в една посока, а самият тръгна в друга. Изпратих мъжете след

него, за да го убият, след което тръгнах след Старлет. Но изведнъж ми се стори, че един нещастен случай би подходдал по-добре на целите ни, затова я заведох на място, където няма да бъде намерена поне няколко дни.

— Къде?

— Пещерите. Сигурен гроб за човек, хванат в капана там долу без никакъв изход.

Върху лицето на Касондрия се разля бавна котешка усмивка, разтърси я лек смях.

— О, какъв ужас за горкото сладурче. Какъв прелестен ужас.

— Помислих, че може би ще одобриш плана — каза той със задоволство, като разклати кехлибарената течност в чашата си, след което жадно погълна питието.

— А Нощния Сокол? Мъжете настигнаха ли го?

Алек се намръщи при напомнянето на единственото слабо място в добре осъществения му план.

— За нещастие, не, но това всъщност няма значение. Той не ни видя, а и не идва в града. Докато научи, че моята скъпа доведена сестра не се е прибрала на сигурно място, ще бъде твърде късно.

Този път челото на Касондрия се сбърчи тревожно.

— Те трябва да я намерят, Алек. Мъртва, разбира се. В противен случай няма да можем да докажем правото си върху земята.

— Успокой се, любов моя. Помислил съм и за това. След един ден ще пусна на свобода коня й. — На лицето му де появи дяволска усмивка. — Дадох й дума, че ще направя това, а един джентълмен винаги държи на думата си. Но да се върнем на въпроса. Утре ще освободя коня й. Той ще се върне на мястото, където за последен път е бил с нея. Някой ще го види там, ще започне да търси и ще намери останките на моята бедна мъртва сестра.

— Къде е конят сега, Алек? — настойчиво попита Касондрия.

— В конюшните. Къде другаде?

— В нашата конюшня ли? Да не си луд? Ами ако някой види животното? Как ще обясниш това?

— Не ставай смешна, Кас. Кой ще си навира носа в конюшните ни? Кой ще успее да мине покрай нашите хора, за да направи такова нещо?

— Не зная кой, Алек — рязко отвърна тя. — Но нищо не е невъзможно. Мислил ли си за обяснение, ако някой случайно зърне животното?

— Не съм. Но това не е кой знае каква загадка за разрешаване. Просто бих казал, че съм намерил коня и че оттогава моите хора и аз я търсим навсякъде.

Кас помълча доста време, докато се разхождаше из стаята и премисляше всяка страна от неговия план. Накрая се обърна с лице към него и прекоси стаята, за да седне на свободното място до него.

— Не зная, Алек. Вероятно ти или аз трябва да отидем до Текила Бенд и да посетим магазина ѝ.

— Несъмнено не си толкова глупава. Леля Хилда знае, че Старлет не иска да вижда, когото и да е от нас двамата.

— Мисля, че си прав. Но най-малкото искам утре да се върнеш в пещерите. Увери се, че е мъртва, преди да пуснеш коня.

Алек тресна крехката кристална чаша на масата и я сграбчи за китката, като я дръпна към себе си.

— Не ми давай заповеди, Кас. Аз се придържам към своя план. Ще се уверя в жалката ѝ смърт, когато лично заведа коня ѝ при пещерите. — Потъмнелият му поглед срещна зелените ѝ очи и тя потрепери от студенината, която видя в тях. — Мислиш ли, че ще пропусна удоволствието да установя точно колко ужасна е била смъртта ѝ?

— Целуни ме — каза тя, внезапно възбудена от злото, което проблясваше в очите му.

Той се подчини, ръката му се шмугна в дълбокото деколте на роклята ѝ и обхвана една от пълните ѝ гърди, после порочно защита пъпката между палеца и показалеца си.

Тя извика, а после обви ръце около врата му и прошепна:

— Да, причинявай ми болка.

В този момент Джейд влезаше в магазина на Старлет.

— Точно затварях — ѝ каза Хилда.

— О, няма нищо. Само ще се кача горе, за да видя Старлет. Предполагам, че е там.

Хилда стисна ръце и обърна лице към азиатката.

— Не, опасявам се, че не е горе.

Джейд си помисли, че това е доста странно. Когато последния път видя Старлет, тя бе казала, че очаква да си бъде вкъщи след няколко дни. Усмивка разтегли лекичко устните ѝ. Вероятно тя и онзи красив дявол, Деър Маккалистър, бяха открили, че имат да вършат твърде много неща заедно, за да не може да се върне толкова скоро, колкото бе очаквала. На Хилда тя каза:

— Добре, сигурна съм, че скоро ще се върне. Да изчезва за дълго време е съвсем в стила на Старлет, нали?

— Да, и аз не се тревожех за нея до тази сутрин.

— Какво се е случило тази сутрин, което толкова те е разтревожило? — попита Джейд, като все още не изпитваше притеснение за своята приятелка.

— Не ме е разтревожило онова, което се е случило на сутринта, а това, което се случи през нощта.

Джейд разтърси глава в опит да разбере обърканото изречение.

— Не разбирам, Хилда. За какво говориш?

— Както казах... — Тя рязко прекъсна изречението, без да довърши мисълта си. — Почакай да заключи вратата и да обърне табелката, така че да не ни тревожат.

Джейд изчака нетърпеливо, докато пълничката малка жена с поклащаща се походка, дразнещо бавно, пресече магазина, за да заключи вратата за през нощта. Знаеше, че едва ли ще има някакъв резултат, ако я пришпори да бърза. Старлет често се бе шегувала с горкия ум на Хилда, който вече не беше така буден.

— Започва да прави чай и след това внезапно решава да отиде до магазина за сухи пасти, докато чайникът ври — бе казала веднъж Старлет. После в друг случай: — Леля Хилда е много мила, но с всеки изминал ден става все по-раздразнителна. Имам две рокли, които трябваше да бъдат завършени в понеделник. Хилда обеща да ги направи, но в събота, точно два дни преди да бъдат платени, я попитах за тях и тя невъзмутимо си призна, че още не ги е започнала. Когато я попитах защо, ми отговори, че било защото червеният атлаз за роклята, поръчана от една друга наша клиентка и неплатена от три седмици, бил много по-хубав за работа.

С въздишка на примирение Джейд се облегна на тезгяха, за да изчака бавния процес на привършване на работата за деня. След около десетина минути търпението ѝ бе възнаградено. Хилда се върна и

застана пред нея, като с едната си ръка въртеше и стискаше сбръчканата плът на другата.

— И така, докъде бях стигнала, мила?

— Бе започнала да ми казваш защо изведнъж си се разтревожила от отсъствието на Старлет.

— О, да. Зная това, но споменах ли ти, че докато я няма, аз винаги се качвам горе да подредя всичко... да наляя прясна вода в съда за нея в случай, че неочаквано се завърне?

— Не, не си — каза Джейд с леко разстроена въздишка.

— Да, добре, така правя. Винаги правя това.

— И? — деликатно я подтикна Джейд.

— Тази сутрин, когато се качих както винаги горе, нещата не бяха наред.

Джейд се изправи от тезгяха, като за първи път я обхвана тревога.

— Какво искаш да кажеш с това, че нещата не са били наред.

— Ами, в началото не забелязах нищо. Искам да кажа, леглото бе оправено, с изключение на гънките на едно място от юргана близо до краката. Отначало дори не забелязах това. Но когато отидох до легена, за да го изпразня, преди да добавя прясна вода, открих, че е бил използван. В началото помислих, че оная Хуанита се е качвала горе и е използвала съда. Трябваше да побързам да слеза долу и добре да я нахокам, да ти кажа. Да, мадам, щях да...

— Но? — я прекъсна Джейд.

— О, да — каза Хилда, без ни най-малко да се смути. — Но точно тогава видях захвърлената нощница, лежаща смачкана в ъгъла на стаята. И гънките на леглото при краката, сякаш някой е лежал там. Не знаех какво да правя. Все още не зная, но като че ли тя се е връщала по някое време снощи, приготвила се е да си ляга, след което е променила решението си и е излязла отново. Защо ли ще прави това?

— Не зная — отвърна Джейд повече на себе си, отколкото на другата жена. Тя вдигна поглед към Хилда и ѝ се усмихна окуражително. Протегна се и я потупа по пълната ръка. — Добре, не се тревожи, Хилда. Ще я потърся. Сигурен съм, че е имала уважителна причина да излезе, и когато я намеря, ще узнаем каква е тя.

Няколко минути по-късно Хилда пусна Джейд да си върви, като изтръгна обещание от нея да я уведоми в мига, в който научи нещо

повече.

Джейд излезе и за миг се спря пред магазина.

— Къде си, Старлет? И защо е трябвало да си идваш снощи, за да излезеш пак? — Нямаше отговор на загадката, само предположения, и нито едно от тях не бе приятно... освен...

Джейд повдигна края на полата си и стъпи на тротоара, а тъмните ѝ бадемовидни очи се стесниха.

— Най-добре е да бъдеш готов с отговора си за това къде е тя, Деър Маккалистър, защото ако ѝ се е случило нещо, ще настоявам да се вземат мерки срещу теб... и то не по начина, по който си свикнал да постъпвам или който ще намериш за приятен.

*Този отговор тайнствен бе умел, но бе единствен,
сякаш го е чул от клетник, който сам и в разговор
е повтарял в скръб и горест, като припев в черна
орис,
орис на беди и горест, на неволи и позор
с укор спрямо своята орис на неволя и позор
и той беше: „Nevermore!“*

ГЛАВА 22

От деня, в който умря Тед, Деър бе погълнат от чувство за вина, угризение на съвестта и безсилен гняв, но агонията, която преживяваше през двата дни, откакто бе отпратил Старлет, беше лоша от всичко, което му се бе случвало някога. Тя го бе изпълнила така, както нищо друго преди в неговия живот, и заминаването ѝ остави огромна празнота в душата му.

По средата на втората нощ той реши, че може да облекчи жаждата си по газии буйна, среброкоса жена, която бе влязла под кожата му и предизвикала непреодолимо желание, единствено в ръцете на друга жена, като се надяваше това желание поне малко да намалее.

С такава цел той се запъти към бордеия и Джейд точно когато мракът се спускаше над безлюдния град.

Розалия Валдес отвори на настоятелното му хлопане и върху устните ѝ се изписа широка усмивка за добре дошъл, но погледът в смолисточерните ѝ очи бе изпълнен с изненада.

— Деър, колко е прекрасно да те видя, но не си ли малко подранил? Повечето от момичетата ми едва сега се измъкват от леглата си.

Той я сграбчи с ръка отзад за абаносовите ѝ коси, дръпна я към себе си и я целуна горещо.

— Не трябва да ги оставяш до толкова късно, скъпа.

— А, да, наистина, но за съжаление това е последствието от начина ни на работа. — След това високо, необуздано и неприлично се засмя. — Но какво са няколко саможертви, когато има толкова голямо възнаграждение за работата ни?

Деър се засмя и се почувства малко по-добре.

— Наистина, а като става дума за твоите момичета, ще ми извикаш ли Джейд?

Тя затвори вратата зад него, въведе го в личния им салон и му кимна да седне. Розалия отиде до бара, за да му налее един голям коняк, и нацупи извинително устни.

— Съжалявам, Деър, но красивата ми черноока палавница не е тук.

Деър прикри разочарованието си зад една крива усмивка.

— Това означава, че поне едно от твоите момичета е изпълзяло от леглото в един по-приличен час. Само съжалявам, че е било точно това, което ми трябва. Нашата Джейд е специална.

Розалия наблюдаваше Деър, докато му подаваше питието и му предлагаше пура от скъпата, украсена с мозайка кутия на масата близо до него. Не беше толкова спокоен, колкото се опитваше да изглежда.

— Точно такава е и затова ѝ позволявам да разполага със свободно време, каквото другите нямат. Тя си е такава — независима. — Розалия седна на края на канапето от дясната му страна и внимателно оправи гънките на тафтената си рокля. — Често съм я сравнявала с екзотична птица, която въпреки че е уловена, никога не може да бъде опитомена. — Тя се протегна да го потупа по коляното и се усмихна провокиращо. — Но ще си струва да я изчакаш, нали, приятелю?

— Къде е отишла? — попита небрежно Деър.

— Каза нещо за гостуване при Старлет — отвърна Розалия и сбърчи леко чело, когато погледна часовника на бюрото си. — Но това бе преди няколко часа. Мислех, че трябва да се върне досега. — Тя сви рамене и се засмя с опроцаваща усмивка. — Както и да е, скоро ще се върне, сигурна съм. Междувременно, защо не се кача горе да размърдам някоя от другите. Сигурна съм, че ще намерят начин да те забавляват, докато чакаме.

Когато се изправи, Деър я спря и я хвана за китката.

— Няма нужда. Ще ми бъде приятно да остана с теб, докато тя се върне. Седни тук и ми кажи как върви бизнесът. Какви клюки са научили момичетата ти, откакто идвах за последен път?

Розалия отстъпи, но го погледна учудено с дяволито извити нагоре вежди.

— Всъщност, Деър, единствената клюка, която сме чули, засяга теб.

Деър моментално застана нащрек, но успя да прикрие отчасти изненадата в тона си.

— Аз? Какво сте чули за мен, което да кара хората да говорят?

Розалия не можеше да бъде измамена.

— Успокой се, амиго. Недей да разперваш великолепните си пера. Мълвата не е кой знае каква. Само това, че си бил извън ранчото на баща си през последните две седмици и май никой не знае къде. — Тогава тя насмешливо и дяволито се ухили. — Разбира се, стана ми интересно, защото точно по същото време отсъстваше и една шивачка.

— Розалия... — каза Деър с предупредителни нотки в гласа.

— О, не се гневи, скъпи. Само се заяждам с теб. Освен това не ви виждам заедно — теб и Старлет. Двамата сте твърде различни.

Деър отпи от коняка си и дръпна силно от пурата си, решен да не ѝ достави удоволствието да я пита какво, по дяволите, иска да каже с това, но Розалия не се нуждаеше от окуражаване.

— Въпреки благовъзпитания си вид Старлет Тримейн е страстна и жизнена. А също така има силна воля, въпреки че, предполагам, вина за това има и баща ѝ. Той я разглези преди нелепата си смърт.

Деър прехвърли обувия си с ботуш крак върху другия и една дяволита усмивка се изписа върху устните му.

— Ти казваш, че и аз също съм страстен, жизнен и волеви. — Това бе полутвърдение, полувъпрос.

— Не, до известна степен ти се излагаш на опасност, докато повечето мъже по този начин търсят обикновените удоволствия.

— Аз не искам да си създавам проблеми, Розалия. Просто, изглежда, те винаги ме намират.

— Може би, но според мен с жена като Старлет проблемът ще бъде винаги на скута ти.

Деър отметна глава назад и се засмя високо.

— Мисля, че отгатна съвсем точно. Ти си много проникателна жена, Розалия Валдес.

— Аха, значи май не е било просто съвпадение, че и ти и нашата среброкоса опърничава липсвахте по едно и също време?

Затръшването на входната врата спаси Деър от необходимостта да заобиколи въпроса, тъй като Розалия се извини, че трябва да разбере кой е.

Деър все още се усмихваше над изказаното за Старлет мнение, когато чу гласа на Джейд, обикновено нежно модулиран и спокоен, но сега възбуден и явно тревожен. Няколко секунди по-късно тя влетя през вратата, следвана по петите от Розалия с разтревожен поглед.

— Къде е тя, Деър? — настоятелно попита Джейд.

— Къде е кой? — попита той, като отмести поглед встрани и се изправи.

— Знаеш много добре за кого говоря. Старлет. Къде е тя?

— Защо, предполагам, че се е върнала в магазина си.

— Не, не е. Отидох там преди няколко часа, за да я видя. Леля ѝ каза, че се е връщала по някое време през нощта, но е изчезнала отново, преди Хилда да пристигне тази сутрин. Това не е в нейния стил. Мислех си, че трябва да е променила решението си и да се е върнала в колибата, но, разбира се, намерих мястото пусто, без вас двамата. Загубих два часа да ви търся.

— Тримейн — каза Деър с тих шепот.

— Не — отвърна Джейд с бързо поклащане на глава. — Изобщо недей да мислиш, че може да е отишла в имението. Ходих до ранчото на баща ти, след което говорих с Алек и отвратителната мащеха на Старлет. Твърдят, че не са я виждали. Разтревожена съм, Деър. Зная, че поведението ѝ е непредсказуемо, но нямаше да излезе отново, без да каже нищо на Хилда или мен.

— Трябва да намеря Нощния Сокол — каза Деър, смачка пурата в пепелника и се втурна покрай двете жени.

— Нещо ѝ се е случило. Зная това — уверено каза Джейд.

Деър беше почти на вратата, когато се сети, че трябва да разпита повече Джейд за посещението ѝ в имението на Тримейн.

— Какво каза брат ѝ? — попита той.

— Всъщност нищо. През цялото време ми се хилеше злобно и твърдеше, че не е виждал сестра си от седмици.

— И ти му повярва? Този мъж е една лъжлива змия.

Джейд се намръщи, като си спомни няколкото минути, прекарани в компанията на Алек и Касондрия Тримейн.

— Не зная, Деър. Сега, като спомена за това, той наистина ми изглежда по-нахален от обикновено. И си мисля, че именно реакцията на нейната мащеха на моето посещение бе странна. Тя бе много изнервена. Тогава си помислих, че е така, защото не харесва начина, по който ми се хилеше Алек, но вероятно имаше и още нещо. И тя настойчиво твърдеше, че това егоистично дете — както нарече Старлет — вероятно е открило завещанието и го е отнесло на пълномощника в Санта Фе. Мислиш ли, че е възможно?

— Това би направило мисис Тримейн нервна, нали? — каза Деър. — Но не мисля, че е възможно. Ако някой от тях дори си помислеше, че съществува дори и слаба вероятност Старлет да е намерила завещанието, те щяха да са хванали влака за Санта Фе още тази сутрин. Очевидно лъжат, но не мога да мисля за това повече. Първо трябва да намеря Нощния Сокол. Той я придружаваше на връщане до града. Може да е видял нещо, което би ни извело на някаква следа.

— Добре, ти намери Нощния Сокол, а пък аз ще се върна в имението. Ако трябва, ще изстискам истината от онази двойка — каза Джейд прекалено емоционално.

— Ще останеш тук — нареди Деър. — Те няма да ти кажат нищо. Може да имаш по-добра възможност да научиш нещо за нея от гостите си тази вечер.

Джейд и Розалия обещаха да приложат техниките си на убеждение върху всеки, който дойде в бордея тази нощ, след което последваха Деър до вратата.

— *Vaya con Dios* — каза Розалия.

Деър се метна на седлото, насочи коня към пътя и след това спря с язвителна усмивка на красивото си лице.

— Благодаря, Розалия, но мисля, че е по-добре да разчитам на собствените си сили.

По-голямата част от нощта Деър се опитваше да настигне своя приятел Нощния Сокол, който, доколкото знаеше, бе последният човек, видял Старлет.

Когато Нощния Сокол съобщи на Деър за мъжете, които ги бяха чакали в засада на няколко мили от града, Деър почувства ужасно пристягане в стомаха. Той потупа приятеля си по рамото, след това се обърна на токове и тръгна отново към коня си.

— Благодаря. Много ми помогна. Мисля, че трябва да посетя Алек Тримейн. Очевидно той знае повече, отколкото си признава.

Нощния Сокол го спря със следващите си думи:

— С капани се хващат повече лисици, отколкото с преследване. Доведеният брат на Старлет е хитър дявол. Мисля, че трябва да бъдем мъдри и да му сложим внимателно капан.

Деър махна своя Стетсън от главата си, за да приглади назад черната си коса, и въздъхна от изтощение и безсилие.

— Оценявам твоята проникателност, но ние не знаем със сигурност, дали Тримейн имат нещо общо с изчезването на Старлет. Защото всичко, което знаем, е, че може да е заминала с някаква поръчка от Рейвън.

Нощния Сокол се ухили и скръсти ръце пред широките си гърди.

— Значи знаеш за Рейвън? — каза той.

Деър кимна, след което се усмихна, защото намери моментно облекчение при спомена за неговото откритие.

— Да. Не е толкова лошо, че Старлет Тримейн е нещо повече от жена, с която един мъж би могъл да се справи, тя трябваше да се окаже жена — дявол в черно облекло, която добре владее жестокия камшик.

— Хайде — каза Нощния Сокол. — Ще обсъдим това и капана, който ще поставим на брат й, докато яздим.

— С мен ли идваш? — попита Деър с изненада.

— Разбира се. Не мога да те оставя да тръгнеш единствено с бледоликите си инстинкти като водач.

— Може да имаш предимството на индианската кръв, но си наполовина бял като мен — отбеляза Деър, като се качи на коня си и изчака своя приятел да изведе великолепия си мустанг.

— Да, което, трябва да признаеш, ми дава определено предимство. Притежавам знанията на белия човек от книгите и историята и инстинктите и уменията на индианеца. Превъзходна комбинация, не си би съгласен?

Подхвърляха си отморяващи, леки и хапливи закачки, но когато Деър се изправи пред загадката за местонахождението на Старлет, лицето му отново помрачня.

— Надявам се само, че тази комбинация е достатъчна, за да ни помогне да я намерим, преди да бъде твърде късно... ако вече не е станало прекалено късно.

Двамата мъже спряха конете си зад бордеа на Розалия. Деър подаде поводите на Нощния Сокол, преди да прехвърли крак над седлото, и скочи грациозно на земята.

— Само няколко минутки... освен ако не трябва да изтръгна Джейд от ръцете на някой каубой. Това може да ми отнеме повече време.

Равните бели зъби на Нощния Сокол се показаха зад усмивката му в тъмнината, но той се въздържа да отговори, тъй като би забавил приятеля му.

Пет минути по-късно Деър излезе от бордея с Джейд, забързана по петите му.

— Тя разбира какво трябва да прави — каза Деър на другия мъж.

— Но не и докато не чуе моя сигнал — каза Нощния Сокол на хубавата жена.

— Разбирам — намеси се Джейд. — Ще ви дам десет минути аванс. Когато пристигна на вратата, ще чакам, докато чуя вика на бухал. Три бухания в знак, че мога да продължа. Две — като предупреждение да се върна назад.

— Благодарен съм на бързия ти ум — й каза Нощния Сокол.

Деър вече отново бе на коня, докато траеше размяната на паролите, и без нито дума повече двамата мъже обърнаха конете си и препуснаха в галоп в нощта.

Джейд ги последва точно десет минути по-късно.

Джейд имаше проблем с контролирането на чувствата си — опит, чужд на азиатската жена, която иначе бе винаги почти под пълен контрол. Тя бе научила изкуството на самохипнозата като дете и то никога не й бе изменяло... досега. Но когато Деър се бе върнал отново в бордея едва час преди изгрев — слънце, за да й каже какво подозира, тя почувства как в нея се надига гореща вълна от омраза и ярост. Докато яздеше към имението на Тримейн, тя се бореше срещу подтика да изостави плана и да приложи една техника на мъчение, с която би измъкнала истината по-бързо, ако трябваше да бъде съдия на престъпната двойка в имението.

Джейд спря коня си на вратата, както се бяха споразумели, и през двете или трите минути на очакване на сигнала на Нощния Сокол намери в себе си силата, която бе търсила по време на краткото пътуване. Гърбът й се стегна, превъзходните й черти приеха нормалния си израз на хладно и непроницаемо безпристрастие. Щеше да следва плана, който бяха предложили Деър и Нощния Сокол. Но когато Старлет бъде открита, ако се окаже, че или Алек, или Касондрия са имали нещо общо с нейното изчезване, тя ще се върне да ги запознае с изтънчената жестокост на древната източна култура.

Когато бухалът избуха три пъти, тя вписа в чертите на лицето си скръб и болка, и смушка коня да върви. Със силни викове заудря по входната врата на имението, след което буквално падна в ръцете на изненадания слуга.

— Моля ви, о, моля ви, трябва да доведете Алек и Касондрия. Със Старлет се е случило нещо ужасно!

Но двамата Тримейн вече бяха до нея във фоайето, събудени от силните викове и настоятелно хлопане по вратата.

— Какво искаш да кажеш с това, че нещо ужасно се е случило със Старлет? — попита Касондрия с ръка на гърлото, като погледна в отчаяние Алек.

Джейд клатеше безумно глава настрани, като дишаше ускорено, а очите ѝ се плъзгаха ту към единия, ту към другия, отчаяно, паникьосано... и без да изпуска нищо.

— Аз... не зная точно какво се е случило. Само това, че Деър Маккалистър я доведе в града преди по-малко от час. Била е сериозно ранена.

— Но жива — подчерта Касондрия.

— Все още. Остава ми надеждата, че и сега е жива. Говореше несвързано. Все повтаряше вашите имена и бе така разтревожена, че докторът ме изпрати да ви доведе. Моля ви, побързайте. Моля ви!

— Къде са я намерили? — попита предпазливо Алек.

Джейд едва успя да се въздържи от усмивката на задоволство. Значи мерзавецът наистина знаеше нещо. Добре, тя щеше да се върне по-късно за него... и неговата любовница също, ако откриеше, че Касондрия е замесена. Засега трябваше да продължи да играе ролята си.

— Не зная. Нямах време за въпроси. Направих само това, което ми бе казано, и полетях с вятъра, за да стигна дотук. Ще дойдете, нали? Зная, че отношенията между вас и Старлет бяха обтегнати, но тя ви вика. Няма да ѝ откажете, когато... — Тя остави изречението недовършено, зарови лице в ръцете си и зариди.

— Разбира се, че ще дойдем. Тя е при доктора, нали така каза?

— Да. Впрочем, той е при нея в квартирата ѝ над магазина за дрехи. Моля ви, трябва да побързате.

— Ти се връщай обратно — заповяда ѝ Алек, като обвиняващо погледна ръка около кръста ѝ и я поведе внимателно, но настойчиво

към вратата. — Ние ще се облечем и ще те последваме, колкото може по-бързо.

Джейд не рискува нито миг повече и бързо излезе от стаята навън в настъпващата утрин. Спря се само за секунда да погледне назад към къщата. Бавна усмивка заигра по устните ѝ.

— По-добре да ме последвате, защото ако не го направите, ако не попаднете в капана на Деър, ще се върна аз — каза тя на глас.

Нейната част от плана бе изпълнена. Тя се качи на коня и тръгна надолу по алеята, като се спря до вратата, за да изчака вика на бухала, сигнала, който щеше да ѝ покаже, че Нощния Сокол и Деър все още наблюдават имението.

ГЛАВА 23

В имението Касондрия яростно упрекуваше Алек.

— Ти глупако! Ти тъп, тъп идиот! Намерили са я и сега ще им каже всичко.

— А може би не. Не ти ли мина през ум, че Джейд малко преиграва?

Лицето на Касондрия се изкриви в гримаса на съмнение.

— Тя бе объркана. Не, мисля, че казваше истината.

— А ако не е така? Ако някой е открил, че любимата ми сестра липсва, и само се опитва да ме накара да проверя какво е станало и по този начин да ги отведе до нея? Тогава какво?

— Какво ще правим в такъв случай?

— Ти, моя мила майко, ще отидеш в града точно както казахме на Джейд, че ще направим. Вземи един от мъжете със себе си. Ако Старлет е там, можеш да го изпратиш при мен и аз ще дойда също. Ако не е — мъжът може да ми донесе и тази вест също и аз ще зная, че Маккалистър ни устройва капан.

— Ти, копеле такова! Искаш да ме изпратиш като жертвено агне на кладата? Няма да отида!

Алек я сграбчи така жестоко за ръката, че нарани деликатната ѝ кожа.

— Ще направиш точно каквото ти казвам. Ако е там, можеш да я заставиш да не говори. Ако не е, можеш да поискаш обяснение за тази ужасна шега, която безумно ни уплаши и двамата.

— Те няма да повярват в това. Знаят какво мисли Старлет за нас и че едва мога да я понасям.

— Използвай поне веднъж главата си, Кас. Ти чу Джейд. Имало е натегнати отношения между нас, но ние все още сме едно семейство.

— Добре, но ако тя вече им е казала, че си я оставил в пещерите да умре, и се опитат да ме намесят, жив ще те погребат.

Алек не обърна внимание на заплахата, а тръгна да търси някого от своите хора. Главата му се въртеше от твърде малкото сън, дългите

часове любене и скъпоценния му прах, и той я разтърси, за да проясни мислите си.

— Те не са могли да я намерят, нали? Но кой стоеше зад всичко? Маккалистър? Не. По-вероятно онзи индианец Нощния Сокол. Той пристъпи навън и се намръщи, а очите му се присвиха, когато се загледа внимателно към хоризонта за някакъв знак, че Джейд не е дошла сама. Но не видя нищо.

Пресече двора, влезе в бараката на работниците и събуди мъжете. Даде им бързи нареждания.

Един трябваше да придружи Кас в града. Останалите трябваше да излязат с конете си навън, да обиколят земите на имението и да се уверят, че никой не се крие в сенките.

— А ако намерим някого, искаш ли да ги го доведем? — попита един от мъжете, като с едната ръка се почеса по гърба, а с другата — по главата.

— Не, идиот такъв! Ще го убиете.

Като каза това, той забърза назад към къщата. Облече се бързо, взе пушката си и се протегна да си вземе шапката. Спря и разтърка смъдящите го очи. Нужно му бе нещо, което да му помогне да се окопити, да изостри сетивата му. Точно посегна към мускала, който бе скрит в едно от чекмеджетата, когато Кас отново влезе в спалнята.

— Тръгвам, но, Алек, какво ще правиш, ако тя повдигне обвинение срещу нас? Нямам намерение да увисна на въжето само защото ти си глупак и не я уби направо, както ти казах.

Ръцете му стиснаха тоалетната масичка. Без да се обръща към нея, той избълва някаква псувня и едва тогава отговори на въпроса ѝ.

— Кой е глупакът, Кас, любов моя? Ако е била намерена, вероятно досега е умряла. Никой не може да оцелее и една нощ, още повече две, в онези пещери. Казах ти, ако змиите или паяците не са я достигнали, влажният въздух и жаждата сигурно са я довършили.

— А ако грешиш? — настоя въпреки това нервно Кас.

— Ако греша, задръж доктора извън стаята достатъчно дълго, за да притиснеш някоя възглавница към лицето ѝ. — Сега той се отблъсна от тоалетната масичка и се завъртя на пети. — Искаш ли да ти го запиша?

Сълзи изпълниха очите на Кас при неговия сарказъм, но не се разтрепери, както той очакваше. Напротив, обърна се и напусна стаята.

Няколко секунди по-късно той чу как входната врата се отваря, след което се затваря с трясък и видя как двуколката потегли от къщата с още един ездач отстрани.

С треперещи ръце той се върна към задачата си да намери мускала, който да го освободи от вътрешния му затвор.

Настроението на Алек бе много по-добро, когато неговия старши работник влезе в къщата, за да му каже, че не са намерили никого в имението.

Значи това бе истина. Тя е била намерена. Добре, така да бъде. Като казваше на Кас, че тя не би могла да оцелее две нощи в пещерите, бе говорил истината. Но по-добре да пусне коня ѝ на свобода, за да не би някой да дойде да слухти наоколо, да задава въпроси и на първо място да изисква отговори за това как Старлет е попаднала в пещерите.

Но когато тръгна към конюшната в почти еуфорично настроение, въпреки факта, че сестра му не е загинала в пещерите, както се бе надявал, той си помисли, че е по-добре не просто да освободи животното. Искаше сам да види ада, който е преживяла. Знаеше, че в пещерата ще има останали издайнически знаци: коса, пролята кръв, късчета плът, остатъци от разкъсани дрехи.

По лицето му пробягна налудничава усмивка, докато оседлаваше нейния кон, след което и един за себе си.

— Горката малка Старлет — каза той, после отметна глава назад и се засмя с маниакално задоволство.

— Там — каза Нощния Сокол с удовлетворение, като посочи към Алек, който точно излизаше от конюшната, яхнал коня.

Деър скръцна със зъби от ярост, като видя коня, който Тримейн водеше след себе си.

— Това е конят на Старлет.

Нощния Сокол не отговори, само леко кимна и даде знак на Деър да го последва до прикритието им в гъстия шубрак от мескит.

Те изчакаха доведеният брат на Старлет да мине, след което го последваха на повече от половин миля, като нито говореха, нито сваляха очи от целта си. Но точно както Старлет веднага бе разбрала къде отиват, когато пустинята бе преминала в планински терен, двамата мъже също бързо узнаха това.

Деър хвърли питащ поглед към приятеля си, когато Нощния Сокол рязко смени посоката.

— Сега знаем къде отива, Деър.

— По дяволите, да, знаем къде отива. Трябва да стигнем там преди него.

— Така че да може да ни застреля един по един, докато слизаме долу в миньорското ведро? Не, трябва да заобиколим по по-дългия път и да влезем от друг един вход, който преди много време моите хора откриха.

Деър поклати упорито глава.

— Ще ни отнеме твърде много време. Ако... — Той не можа да довърши изречението си, тъй като схвана сложността на всичките „ако — та“, които ги очакваха.

— Това е единствената ни възможност да я спасим, приятелю мой — каза Нощния Сокол с успокояващ тон. — Довери ми се и скоро ще успеем.

Деър кимна, като преглътна страха си. Махна шарената кърпа от врата си, уви я около челото си и се изправи на седлото.

— Вярвам ти, Нощни Соколе. Да вървим да я намерим.

Някъде в дълбините на ума си тя почувства настъпването на деня. Въпреки това Старлет не изпъна тялото си, което бе свито на кълбо от преди часове. Тя изобщо не помръдваше, освен при честите потръпвания, които разтърсваха тялото ѝ, изстинало от пръските вода и ниската температура в дълбоките бездни на пещерите.

Устата ѝ бе суха като пергамент, а очите ѝ замъглени от сълзи, които отдавна бяха спрели да текат. Мислеше за дома си, но накрая бе оставила всякаква надежда за спасение от този затвор и за това да види къщата, която баща ѝ бе построил и оставил след себе си като свое завещание за нея.

Мислеше за Деър, забравила болката от отхвърлянето и придържаша се към сладките спомени, които си бе създала, докато бе в ръцете му.

Това бяха ценни мисли в такъв момент, какъвто е смъртта, и тя се чудеше дали ще ги отнесе със себе си и когато ангелите дойдат за нея. Ще може ли да им каже за двамата мъже в живота си, които е обичала, или единият ще бъде забравен, изоставен като черупката, която

представляваше нейното тяло, докато другият щеше да дойде при нея, за да се срещнат?

И тогава тя дочу слаб шум, различен от този на водопада. Въпреки това не се развълнува. Какво значение имаше дали това бяха ангелите, които бе очаквала през дългата изминала нощ, или просто някое от другите същества, които обитаваха пещерите? Тя бе надмогнала безпокойството и страха си.

Мъжки глас извика, зовейки нейното име, но тя не отговори. Ако това наистина бе гласът на ангел, който идваше да я отведе в небесата, той я бе намерил. Ако не...

Насочи мислите си към избледняващия спомен за болката, която бе обхванала тялото ѝ предишния ден. Странно как бе изчезнала. Сега не чувстваше нищо друго, освен слабото повдигане и отпускане на гръдния си кош, предизвикано от едва доловимото дишане. Можеше да се усмихва — усилието не бе така уморително, защото се чувстваше удивително спокойно. Мислеше си, че смъртта явно изобщо не е ужасно нещо, защото в противен случай по-скоро би трябвало да продължи борбата срещу нея, отколкото да я приеме толкова безропотно.

— Старлет! Зная, че си тук. Зная, че се опитаха да ме измамат, да ме накарат да повярвам, че са те намерили! Те мислят, че си имат работа с глупак, но аз знам, че беше трик!

Сега тя отчетливо разпозна гласа на Алек. Странно, че не бе изплашена от възможността да бъде открита. Напротив, изпитваше дълбока тъга, която не бе само заради нея самата, но и заради него.

— Махай се — прошепна тя, но думите ѝ прозвучаха само като шепот, който не стигна по-далеч от устните ѝ.

Тя чу скърцането на обувките в ботуши крака по скалистия под и като се опитваше да се изправи и седне, смяташе да го предупреди, че не трябва да прави опит да стигне до нея. Тесните издатини бяха хлъзгави и опасни. Но нямаше сили дори да помръдне.

— Мъртва ли си вече, Старлет? — викаше той. — Затова ли не ми отговаряш?

Скоро — отвърна умът ѝ. — *Скоро, Алек.*

— Няма никакъв смисъл да се криеш от мен, мила сестро. Аз не мога да си тръгна, докато не узная дали си мъртва. — Последва див

смях. — А-а, оставила си ми следа. Колко мило от твоя страна. Изглежда, че си кървяла доста лошо. Горкото ми момиче.

Гласът му се чуваше все по-близо, осъзна тя, защото Алек вече не крещеше. Можеше да го чуе доста ясно дори през силното барабанене на водопада.

Въздъхна дълбоко. „Горкия Алек. Никога няма да се справи тук. Издатината не е достатъчно широка за него.“

Събра всички сили, които имаше, и се опита да седне, като смяташе да го предупреди. Наклони се леко наляво, сега можеше да го вижда, и се притисна близо до стената, докато той следваше дирята от кръв, оставена от порязванията по ръцете ѝ.

Лицето му също бе притиснато до стената. Приближаваше се инч след инч, но изведнъж спря и се върна назад, за да надникне надолу, и в този миг погледите им се срещнаха.

— Значи си пълзяла към водопада. Колко находчиво от твоя страна. Но ти винаги си била хитра кучка, твърде хитра за твое нещастие. Разочарован съм. Мислех, че си се опитвала да избягаш от моите любимци. — Той направи пауза и погледна надолу към стотиците виещи се влечуги. — Или от тези змии.

Започна да се смее и дори в шокото си състояние Старлет разпозна нотката на умопомрачение, но умът ѝ отказваше да я приема заради някакъв вътрешен инстинкт, и точно тогава тя видя как той губи равновесие и полита назад във въздуха.

Когато смехът се смени със силен писък и след това с гъгнец агонизиращ звук, Старлет бе разтърсена и извадена от летаргията, обхванала както ума, така и тялото ѝ. Тя притисна ръце към ушите си, за да не чува сърцераздирателните си писъци.

Деър и Нощния Сокол бяха в тридесетярдовата галерия, която белият мъж бе нарекъл Операта, заради акустиката, полукръглия свод и тесните тераси, които приличаха на подредени един над друг балкони. Ускориха крачки, като се придвижваха внимателно, но бързо към нея.

— Той ще я убие — каза Деър със сподавен гняв и страх.

— Не още — отвърна Нощния Сокол. — Гласът ѝ идва високо над нас, близо до водопада. Ще му трябва известно време да се приближи достатъчно, за да я застреля.

Деър не отговори. Знаеше, че изострените сетива на Нощния Сокол бяха винаги безупречни.

В следващия момент влязоха в галерията.

Двамата мъже спряха на ръба на вдлъбнатата скала и замръзнаха на местата си при гротескната гледка, която се откриваше под тях. За част от секундата безизразните очи на Алек гледаха към тях, след това лицето му започна да се покрива със змии, които сякаш танцуваха в чест на жертвоприношението, направено за тях.

Деър пръв вдигна поглед. Различи само очертанията на тялото ѝ и проблясването на сребърната ѝ коса под пръските на водата, но можеше и да я чуе. Писъците ѝ се бяха превърнали в кротък плач.

Той се обърна и тръгна към нея, но Нощния Сокол го спря.

— Позволи на мен. Мокасините ми са по-сигурни от твоите ботуши. Ще я доведа долу при теб, не се страхувай.

Деър отправи към него поглед, изпълнен с гореща благодарност, но лицето му изразяваше непоколебимост.

— Оценявам твоята загриженост, Нощни Соколе, но тя е моя жена. Имам определени задължения към нея и не може друг да се изкачи вместо мен.

— Разбирам, братко мой — отвърна сериозно Нощния Сокол. Той стоеше и гледаше, докато Деър, с бързата и сигурна стъпка на един команчи, предприе опасното изкачване до мястото, където лежеше Старлет. Сякаш му бяха необходими само няколко минути, за да я достигне, но тогава настъпи пълна тишина. „*Какво ли правеше?*“ — почуди се Нощния Сокол.

— Добре ли е тя? — извика той, когато вече не можеше да сдържа нетърпението си.

Деър не отговори, но няколко секунди по-късно Нощния Сокол се почувства облекчен, когато го видя как се появява зад водопада. Старлет бе на гърба му и здраво се придържаше с ръце около врага му.

Въпреки че слизането по тесните издатини бе затруднено от деликатния товар на гърба му, няколко минути по-късно Деър се оказа на пода на пещерата.

Вдигна я на ръце. Гледаше я с такава нежност, че Нощния Сокол се извърна настрана. Такива мигове между един мъж и една жена бяха винаги много лични и той искаше да прояви уважение, като им позволи да останат само със себе си. Въпреки това го предупреди.

— Тя се нуждае от лекар, Деър.

Косата ѝ бе паднала върху лицето и Деър я отмести с треперещи пръсти.

— Старлет — каза той със странен глас. Очите ѝ бързо се отвориха и пресъхналите ѝ устни едва успяха да потрепнат в усмивка.

— Аз щях да разкажа на ангелите за теб.

Тогава той се засмя сподавено, смях, който повече приличаше на хлипане.

Радвам се, че дойдохме тук навреме, за да им спестим труда да те изслушат.

— Щях да им кажа колко много те обичам — каза тя, преди очите ѝ отново да се затворят.

— Да вървим — каза Деър на Нощния Сокол. Надяваше се само сълзите в очите му да не го заслепят по обратния път от пещерата.

ГЛАВА 24

Деър имаше чувството, че пътуват за града вече цяла вечност, въпреки че нямаше и час, откакто бяха спасили Старлет. Както винаги нащрек, Нощния Сокол мълчаливо яздеше зад тях. Сърцето му можеше да разбере болката на неговия брат.

През цялото време, докато се връщаха, Деър изпитваше ту страх, ту гняв. Едва не бе загубил Старлет. Единственото нещо, което му се искаше сега, бе тя да отвори очи и да му се усмихне. Той добре разбираше, че това е невъзможно, защото тялото и душата ѝ бяха преживели ужасно премеждие.

Тя лежеше бледа и отпусната в ръцете му. Видя как устните ѝ потрепнаха и чу, че прошепва името му. Това разкъса душата му. От гърлото му се изтръгна тихо ръмжене. Сети се колко смело се бе държала тя, докато Алек я беше преследвал като животно и я беше затворил в пещерите, и юмруците му се свиха. Той я беше намерил изтощена и безпомощна и това го бе наранило много повече, отколкото си беше представял. Мисълта, че винаги невинните страдат най-много, го вбесяваше.

Старлет не беше само невинна. Тя беше и негова любима — любимата на сърцето и на душата му.

Следващата му мисъл го накара да изтръпне. Ами ако бе загинала там? Гневът го заслепи. Нецивилизованият дивак у него жадуваше за отмъщение. Той можеше да бъде удовлетворен само по този начин. Но този мръсник Алек го беше изиграл. Беше мъртъв и не можеше да плати за страданията на Старлет.

Той се наведе към нея и започна да ѝ говори успокоително, хванал я нежно за безчувствената ръка, която тя вяло бе отпуснала в скута си. Успя да спре кръвта от раните по челото ѝ с носната си кърпа. Не беше сигурен, но мислеше, че глезенът ѝ е счупен. Успокои се, като видя, че многобройните порязвания не бяха сериозни. Но тя все още бе много бледа, а на едното ѝ слепоочие имаше грозна подутина.

Той започна да ѝ говори. Трябваше поне да се опита да ѝ вдъхне сили, въпреки че не знаеше до каква степен е в съзнание и доколко го разбира.

— Ще се справиш, любима. Почти пристигнахме. Обещавам ти, че никога и на никого няма да позволя повече да те измъчва.

Продължи да я успокоява така, докато не видя в далечината очертанятията на Текила Бенд.

Приближиха се откъм задната част на шивачницата. Деър слезе бавно от коня и притискайки Старлет до гърдите си, се качи по задните стълби. Нощния Сокол, техният вечно бдящ страж, ги последва. Деър отвори вратата е крак, прекоси коридора, отнесе Старлет в стаята ѝ и нежно я положи на леглото. Леля ѝ Хилда дотича при тях, като бързаше така, както никога досега в живота си не бе бързала.

— О, бедничката ми Старлет! Какво се е случило? — попита тя.

Погледът на Деър я смрази:

— Алек! — изрева той.

Гласът му и тази единствена дума ѝ обясниха всичко, което желаше да узнае.

Лелята на Старлет почервения и се опита да ги отпрати с ръка:

— Моля ви, господа, отдръпнете се, за да мога да се погрижа за нея.

— Ще доведе доктора — каза Деър, после нареди на Нощния Сокол да остане при Старлет, докато той се върне.

— О, бедна моя! Бедничката ми! — проплака леля Хилда, като махна от лицето ѝ сребристорусите ѝ къдрици.

Нощния Сокол започна да излага на лелята на Старлет събитията, които ги бяха отвели в пещерата, където я бяха намерили.

Деър чу как тя рязко възкликна:

— Винаги съм го мразела! Този Алек Тримейн! Той постоянно е създавал само неприятности на семейството. Мен ако ме питаш, винаги е бил такъв. И светът ще стане по-добър без него.

Касондрия крачеше нервно из стаята си. В жилището на Старлет нямаше никой, когато бе отишла лично да го огледа. Момичето навярно беше живо, дори може би се чувстваше добре и естествено щеше да разкаже всичко на властите.

Тя се опита да мисли спокойно. Трябваше да измислят някакъв план в случай, че Старлет успее да се измъкне. „Алек, проклет глупако!“ — беснееше тя. Беше се опитала да го предупреди, но той не пожела да я послуша. И къде, по дяволите, изобщо беше! Беше го чакала да се върне, за да решат дали да напуснат града или, ако трябва, по някакъв начин да представят разказа на Старлет като неправдоподобен. Тя не мислеше, че някой би хванал вяра на подобни истории. Всички знаеха, че момичето се страхува и от сянката си — още от нощта, през която бе починал баща ѝ. Алек и гадните му домашни любимци бяха се погрижили добре за това. Касондрия започна да се покуражава. Да, все още можеха да си измисля алиби. Когато Алек се върне, ще пуснат в действие новия план за атака.

Лицето ѝ светна, като чу стъпките по стълбището. Тя се усмихна и се обърна.

— Алек!

Но на вратата бе застанал не Алек, а телохранителят ѝ Сантучи. Лицето му бе подуто и ужасно натъртено. Имаше вид на човек, участвал в разгорещен юмручен бой.

— Този път няма да се върне, сеньора — каза той.

— Глупости! Разбира се, че ще се върне! — възкликна тя.

Златисто зелените ѝ очи се разшириха от злокобно предчувствие. Мислеше си, че не е възможно да му се случи нещо лошо. Толкова неща бяха преживели заедно и въпреки незначителните им разприавии и разногласия, те бяха единни и от години действаха заедно. Касондрия не можеше да си спомни време, когато в живота ѝ да е нямало мъж. Тя беше от онзи тип жени, които се нуждаеха непрекъснато от истински мъже. В нейните представи една жена не представляваше нищо, ако хората не свързваха името ѝ с името на някой от най-известните мъже в обществото. Стоеше и кършеше пръсти, отрупани със злато и скъпоценни камъни. Просто не беше възможно. Алек не можеше да бъде мъртъв. Сантучи я погледна тъжно.

— Страхувам се, че този път няма да се върне. Конят му се върна без него в конюшнията. Хората ни току-що пристигнаха. Търсили са го навсякъде. — Той протегна ръка. — Донесоха пушката му.

Барт каза, че я е намерил на входа на пещерите. Сигурно е паднал и е загинал, сеньора.

— Ами... Старлет? Тя... къде е? — В погледа на Касондрия се изписа страх, докато със затаен дъх очакваше отговора.

— Мисля, че е жива. Зная го, защото наблюдавах къщата ѝ и видях как Маккалистър я качи по задната стълба в жилището ѝ.

В гърлото ѝ заклокочи истерия.

— И... ти ги уби! Нали? Каж ми, че са мъртви! Сантучи размърда огромното си тяло, за да застане по-удобно. Търсеше подходящи думи, за да ѝ каже, че се е опитал, но не е успял.

— Такова бе намерението ми, когато отидох в града. Мислех, че ако нещо се провали и момичето успее да избяга, аз ще свърша с него веднъж завинаги. Заставах във входа на една изоставена сграда и зачаках. Виждаше ми се лесна работа. Просто щях да чакам и ако видя, че се връща, щях да я убия.

Очите на Касондрия блеснаха и тя изсъска:

— Да, да... кажи ми, че стана точно така!

— За нещастие, не се случи точно това. — Гъстите вежди на Сантучи свирепо се сключиха. — Проклетият индианец пазеше гърба на Маккалистър! Той провали всичко, мръсникът! За малко не ме уби — обясни той малко неправдоподобно, преди да продължи. — Точно бях взел наемника на прицел. Сигурен бях, че ще го улуча в гърба и че после ще убия момичето. — При ужасния спомен тялото му се покри със студена пот. — Но преди да дам изстрел, усетих студеното острие на нож, опрян в топките ми. И един глас зад мен ме предупреди, че ако се помръдна, до края на живота си ще говоря с тъничък гласец, който няма да ми звучи като мой.

Едрият мъж потрепери.

— Накара ме да пусна оръжието и да се обърна. Беше индианецът. Изразът на лицето му даваше да се разбере, че ще изпълни дума по дума заканата си. Каза, че ще ме остави жив само за да ти предам нещо.

— Каж ми го, за Бога! — изпищя Касондрия. На челото ѝ пулсираше една изпъкнала вена. — Изобщо не ме интересува какво е станало, а какво мислят да правят с мен тези мръсници!

За секунда в погледа на Сантучи се появи изненада. Той наистина вярваше, че тя е най-пъклената жена, която познава. Някой сигурно ѝ е дал да пие сярка като малка!

— Нощния Сокол каза да ти предам, че хората ти са разбити и че няма къде да бягаш. Трябва да се предадеш, преди да умре още някой. — Раменете на Сантучи се отпуснаха безпомощно. — Именно тогава ми каза, че Алек лежи мъртъв в пещерата.

Той обърса устата си с opakото на ръката си.

— Не желая да влизам в затвора заради вас, сеньора. Затова измислете начин да ни измъкнете от тази каша!

Гневът и омразата, които от години се таяха в душата на Касондрия, бликнаха като буен водопад от ругатни, толкова ужасни, че дори и закоравелият телохранител започна да мига с очи. В този момент той изпита желание завинаги да ѝ затвори устата. Насочи се към нея и си представи как би го направил, но думите, които тя изрече след това, бързо промениха решението му.

— Прав си, разбира се, Сантучи — съгласи се тя, внезапно възвърнала самообладанието си и със спокоен глас. — Аз ще се погрижа за теб, но и ти трябва да се погрижиш за мен. Сега, когато Алек вече го няма, аз имам нужда от силен и голям мъж — тя пристъпи към него, погледна го красноречиво и се притисна към гърдите му.

Той я стисна с дивашка страст и едва не я удуши. Нямахше нужда от много думи. Те просто се радваха, че са живи, и поне можеха да се погрижат един за друг.

Той притисна бузата си до нейната и прошепна:

— Много ми е хубаво с теб, *querida*^[1] Ние сме родени един за друг. Никога няма да те пусна да си отидеш.

В следващия миг Касондрия въздъхна леко и се олюля в прегръдките му.

Телохранителят побърза да я сложи на леглото. Горката жена! Толкова много бе преживяла този ден! Душата на големия мъж се разтърси от състрадание и той нежно прошепна:

— Няма да разреша на никого да те докосне, *pina*^[2] — закле се той и страстно впи поглед в легналата пред него жена.

Почуди се, че тя, която само допреди миг бе съскала като усойница, сега изглеждаше толкова крехка. Но може би точно това я правеше така загадъчна. Той се почеса по брадата. Жени... кой може да ги разбере? Протегна се и докосна един кичур от косата ѝ с цвят на мед, после потри кокалчетата на ръката си по гладката ѝ кожа.

След няколко минути той закрачи тежко към банята, за да измие влудяващите ѝ миризми от тялото си.

Златистозелените ѝ очи се отвориха мигновено и тя го загледа от леглото. Не можа да сдържи усмивката си. После отново затвори очи. Мъже... наистина всички бяха еднакви.

Докато чакаше Сантучи, Касондрия задейства ума си и бързо измисли идеалния според нея план. Беше само въпрос на време Старлет да вземе контрола на положението в ръцете си, а мисълта, че отново ще остане без пукнато пени, бе непоносима. Обаче може би все пак имаше някакъв начин да подсигури бъдещето си. Изведнъж ѝ хрумна една блестяща мисъл. Тя все пак можеше и щеше да получи всичко, но първо трябваше да накара Старлет да повярва, че няма нищо общо с коварния план на Алек. Беше ѝ ясно, че трябва по някакъв начин да убеди заварената си дъщеря, че е невинна, тъй като в затвора нямаше да може да издържи нито ден. Да не говорим за това, че едва ли щеше да се наслаждава на наследството, както възнамеряваше.

Съжали, че Алек го нямаше и тя не можеше да сподели плана си с него. Особено като си помисли колко много време и старание щеше да отдели, за да отстрани още в самото начало всички пречки по пътя им. Неговият престъпен ум всъщност пръв бе измислил как да отстранят баща му и да подправят подписа на Бенджамин върху новото завещание.

Той не бе убил и баща си дори с пушка. Като си спомни бавната и мъчителна смърт на Бенджамин, Касондрия си помисли, че щеше да е по-милосърдно от страна на Алек, ако го беше застрелял. Отвратителните гадинки на Алек имаха неутолим апетит. Тя потръпваше всеки път, когато си ги представеше. Изведнъж реши, че повече не може да понася да ги държи в дома си. На всяка цена трябваше да нареди да ги изхвърлят от хасиендата заедно с нещата на Алек, и то възможно най-скоро!

Всъщност щеше да ѝ достави голямо удоволствие лично да им намери ново убежище. Все пак това бе най-малкото нещо, което можеше да направи за Алек, Бог да успокои измъчената му душа!

Двете жени се гледаха преценяващо.

— Винаги съм казвала, че се възхищавам на куража ти, Касондрия — каза Старлет, втренчила поглед в мащехата си, която леля й Хилда с неудоволствие бе въвела в спалнята на племенницата си.

Старлет се чувстваше много по-добре, но глезенът й, въпреки че не беше счупен, все още я задържаше в леглото.

— Опитвах се да й обясня, че не можеш да приемаш посетители, но тя настоя — каза Хилда на Старлет. — Искаш ли да остана при теб, мила? — Тя не изпускаше от очи жената, която в миналото бе причинила толкова мъка на племенницата й.

— Не, ще издържа, лельо Хилда — отвърна Старлет. — Сигурна съм, че каквото и да има да ми казва Касондрия, то няма да й отнеме много време.

Хилда за последен път предупредително изгледа Касондрия и каза:

— Добре, но ще бъда ей тук, в съседната стая, ако ти потрябвам.

Като останаха сами, Касондрия се приготви да се извинява, но в погледа й издайнически блестеше трескава възбуда.

— Зная, че сигурно не можеш да ме търпиш, но аз наистина дойдох да се помирим, Старлет — каза тя и посрещна, без да трепне, ледения поглед на завареницата си. — Естествено, не обвинявам теб. Знам, никога не си очаквала, че ще ме чуеш да говоря така, но след тази неприятна история с Алек, мисля, че е време да си изясним отношенията.

— Колко е трогателно, че мислиш така — каза рязко Старлет. — Това едва ли има нещо общо с факта, че измамата и предателството на Алек най-после бяха разкрити, нали? Или може би това е заради паниката, че знам къде е скрито истинското завещание, което ме прави пълноправна наследница на имението на баща ми?

Касондрия дори не трепна. Чувствата й бяха много добре прикрити.

— Защо? Разбира се, че няма връзка. Мога да разбера защо си мислиш такива неща. Позволи ми да те уверя, че наистина не съм имала никаква представа какво смята да ти причини Алек. Убеди ме, че той е наследникът, и тъй като беше единствен син на баща ти, нямах причина да се съмнявам в думите му. Сега наистина разбирам, че е бил

почти луд. — Тя измъкна една кърпичка от чантата си и я притисна до навлажнените си очи.

— Не ми е приятно да говоря, но Алек вземаше и наркотици. Както виждаш, не бихме могли да го държим отговорен за деянията му, Старлет. Сигурна съм, че ако беше е ума си, нямаше да се случат всички тези неща.

— Сигурна съм, че много искаш да ти повярвам — каза Старлет, вперила очи в Касондрия, като че ли я виждаше за първи път. Самообладанието на мащехата ѝ я възхищаваше. — Съжалявам, но наистина не вярвам, че Алек е измислил всичко това сам. Не беше толкова интелигентен. Някой друг е стоял зад гърба му и от самото начало го е подбуждал. Макар че сега, когато е мъртъв, аз, разбира се, вече не мога да докажа своята теория. Затова можеш да се успокоиш. Свободна си като птичка. — У нея се надигна жестока ярост. Тя не се стърпя и заби ножа си. Победоносна усмивка се изписа на устните ѝ: — Уви, само един съсипан, бездомен врабец, изправен единствено пред тъжно съществуване и приближаваща старост.

Касондрия настръхна. Отровната пепелянка на разочарованието се надигна в стомаха ѝ. Тя пое дълбоко дъх и изправи рамене по типичния за нея начин, който Старлет така добре познаваше и толкова силно мразеше.

— Чудесно! Виждам, че ти твърдо си решила да ме мразиш винаги. Нищо ново — избълва тя, обърна се и отиде до прозореца. — В такъв случай аз просто ще оставя малкия подарък, който ти нося като помирение, и ще си тръгна.

Тя остави саксия с красив кактус на една масичка и погледна към Старлет.

— Искам да запомниш колко много съм желала да бъдем приятелки.

— Ти може да си желала всичко друго, но не и да ми бъдеш приятелка, Касондрия! Сега, ако не възразяваш, много съм уморена — Старлет потисна една отегчена прозявка с ръка. — А, и между другото, смятам да се настаня в къщата на баща си веднага щом започна да се движа — добави тя. — Очаквам, че ти ще напуснеш сградата.

— Не се тревожи, скъпа Старлет. Не мисля, че пътищата ни някога ще се пресекат отново — отвърна с приповдигнат тон

Касондрия и затръшна вратата зад гърба си като във финална сцена на покъртителна мелодрама.

*Бях учуден, изненадан, а той все тъй горд и хладен
впил бе — строг и безпощаден — в душа ми огнен
взор.*

*Взех кресло и седнах мрачен. И размислях озадачен
има ли, макар невзрачен, смисъл в този отговор?
Що предсказва, горд и мрачен, той в своя отговор
с туй злоещо „Nevermore“?*

[1] Любима (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Момиче (исп.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 25

На шестата вечер от оздравяването си, когато би трябвало вече да бъде спокойна за бъдещето си, Старлет, завита през глава, се мяташе неспокойно в леглото.

Алек Тримейн я бе измъчил толкова много в тъмните пещери, особено когато бе разбрала, че я е оставил да умре там, че сега се съмняваше дали някога отново ще може да бъде същата като преди. Нервите ѝ бяха толкова разклатени, че тя спеше спокойно по няколко часа, а след това по челото ѝ избиваше пот и започваше тихо да плаче в съня си. Страхът винаги беше най-големият ѝ враг, и дори когато спеше, той се промъкваше в сънищата ѝ като някаква първична стихия и я дебнеше.

Старлет бе заспала около полунощ, след като още веднъж бе оцеляла след ужасите от пленничеството си в пещерата и смелата спасителна операция на Дери. Нещо я дебнеше в тъмнината. У нея се пробудиха стари страхове и прогониха съня ѝ. Изведнъж нощта ѝ се стори ужасна. „Само от лаудана ми се причуват и привиждат разни неща, които не съществуват в действителност“ — опита се да убеди самата себе си. Знаеше, че Алек е мъртъв. Но дори и да беше така, тя се чудеше дали не е оцелял по някакъв начин и не се е върнал да я измъчва отново. Изведнъж си представи силуета на брат си, когато се бе изправил пред нея, обут с разкошни ботуши със сребърни налчета, които блестяха в полумрака. Искаше да я види мъртва, но вместо това сам бе намерил смъртта си. Не можеше да каже, че изпитва състрадание към него.

След това си представи друга сцена. Спомни си сребрилата светлина в пролуката на вратата през нощта, когато баща ѝ бе викал, умирайки, и никой не се бе притекъл да му помогне. Старлет се бе чувствала толкова виновна, че се страхува от тъмното и не смее да изтича и да му помогне. Имаше още някой, който лесно би го направил. Алек! Той се беше спотайвал в коридора на хасиендата, докато виковете за помощ на баща ѝ отекваха в ушите ѝ. Боже! Алек

наистина бе едно коравосърдечно чудовище. Вероятно е стоял пред вратата на баща им, заслушан доволно в предсмъртните викове на нещастника.

В коридора на Старлет се прокрадна някакъв звук и тя усети нечие осезаемо присъствие в стаята. Стаята бе тъмна. Току-що изгрялата луна процеждаше светлината си през прозрачните пердета на прозореца, когато отвори очи.

Тя лежеше притихнала. Питаше се дали Алек не се е върнал за нея все пак. Огромно отчаяние подобно на гъста мъгла обви Старлет. Тя ужасено си мислеше, че не би могла да премине отново през целия този ад.

От дясната страна на леглото ѝ се чу звук от запалена клечка. Сърцето ѝ затуптя. В стаята имаше някой. Кръвта нахлу във вените ѝ. Тя разтвори очи и се втренчи с ужас в сенките.

— Кой е? Искам да знам! — каза тя, въпреки че гласът ѝ бе съвсем слаб.

Една ръка с дълги пръсти изникна от мрака и запали лампата на нощната ѝ масичка. Алек!?

Не. Беше друг. В следващия миг тя изведнъж позна ръката и сърцето ѝ подскочи по особен начин. Фитилът започна да гори ярко и освети стаята.

Деър бе дошъл при нея. Тя го загледа и душата ѝ се изпълни с облекчение и гняв. Като лъскава черна пантера с дива и мрачна красота, едновременно привличаща и плашеща, той се бе промъкнал в нощта и още веднъж бе нахлул в живота ѝ. Беше странно привлекателна смесица — съблазън, криещи коварни клопки.

Стомахът ѝ се сви в очакване. Какво искаше от нея. Не го бе виждала, откакто я остави в ръцете на леля ѝ. Беше си тръгнал с няколко любезни думи за сбогом.

Сега се бе върнал. Представи си как той си мисли, че трябва само да я повика с пръст, за да му се отдаде като миналия път.

— Как си, любима? — пресипналият му глас я разтърси.

Тя погледна към него. Бе седнал във фотьойла. Небрежно протегнатите му крака, обути в тесни черни панталони, бяха качени на една табуретка. Носеше черна копринена риза и кожена жилетка. Косата му беше дълга и рошава като на някой дивак. Разрошените му къдрици падаха по челото му, почти като в първия ден, когато го бе

видяла, и му придаваха разбойнически вид. Но въпреки окаяния му вил и наболата брада, той ѝ се стори много близък и това мигновено я успокои.

Тя, разбира се, никога нямаше да позволи той да разбере всичко това, но не можеше да го отрече пред себе си.

Гледаше как с вбесяващо нахален жест той угаси лампата. Старлет добре помнеше този жест. Да, точно такъв бе Деър. Тя навсякъде би разпознала маниерите му. След това за нейна изненада тя избухна в сълзи като малко дете. Господи, какво ѝ ставаше напоследък. Чувствата ѝ като че ли не бяха нейните. Като че ли ги виждаше напълно разголени. Не можеше да контролира и настроенията си, които се сменяха непрекъснато.

Облекчението бързо се смени с гняв. Как смееше да изчезне за толкова дълго време, след това да се намъкне в живота и в спалнята ѝ, без да се съобразява с късния час.

— Как се чувствам? — каза тя подигравателно. — Ти как мислиш? — Тя ядосано се втренчи няколко минути в орловия му профил, а после каза рязко: — Поне да беше изчакал до сутринта да ми зададеш този срамен въпрос.

Посрещането ѝ съвсем не беше приветливо, но очевидно това не го разстрои. Той се отпусна на фотьойла и склочи пръсти зад тила си.

— Исках да имаме малко време само за нас двамата.

Тя прикри вълнението си зад резкия си тон.

— Точно сега? Не си идвал да ме видиш повече от седмица, Деър. Сигурна съм, че каквото и да има да си казваме един на друг, то може да се каже и пред леля ми Хилда или пред Джейк.

Очите ѝ огледаха всеки сантиметър от тялото му и изведнъж тя почувства как стомахът ѝ гори. Като че ли в него имаше парче разтопено олово. Това усещане я ядоса още повече. Защо точно той я караше да се чувства така? Защо това не бе някой почтен, уважаван човек, като Джейк например? Той беше идвал да я види няколко пъти през седмицата, но неговите посещения никога не предизвикваха у нея подобни чувства. Само Деър. Това, което бяха преживели двамата, бе лошо... похотливо, неприлично... вълнуващо... блажено. Винаги тези противоречиви чувства. Но всички бяха единодушни, че Маккалистър не е човекът, комуто тя трябва да отдаде сърцето си. Той не искаше да

обича никого. Той бе откровен с нея по този въпрос. Тя хладно го прецени.

Какво ли би могло да бъде толкова важно, че да те накара да дойдеш посред нощ при мен?

Трябва да поговорим по един въпрос... по един доста интимен въпрос — той си пое дълбоко въздух и замълча, като че ли изведнъж се бе отказал да продължи.

Тя улови погледа му и се запита защо винаги го чувстваше като нежна ласка. Погледна го на свой ред и очите ѝ се спряха на всяка черта от грубото му лице. Беше сигурна, че той също като нея помни всяка минута от времето, което бяха прекарвали в колибата. Гледаше я въпросително. Изведнъж Старлет разбра защо е дошъл.

— Не съм бременна, ако това те притеснява — обяви тя открито и усети внезапно една празнота в себе си.

Беше мислила много по този въпрос в началото, но знаеше, че точно сега това щеше да бъде най-лошото, което можеше да ѝ се случи. Той не искаше да се жени. Господи, та той дори не се задържаше достатъчно, за да я види.

Деър удари рязко с крак по пода. Челото му бе намръщено.

— Винаги откровена. И винаги право в целта, нали?

— Невинаги, но тъй като ти очевидно бе много притеснен поради тази вероятност, помислих, че най-добре ще бъде, ако успокоя веднага душата ти. Така да се каже, да не те оставям да се измъчваш — отвърна тя насмешливо.

Той се наклони напред, без нито за миг да я изпуска от погледа си, и я попита:

— Би ли ми казала, ако наистина беше?

— Искаш да кажеш, че като кавалер би направил очакваната стъпка?

Лицето му помръкна.

— Независимо какво си мислиш, ще постъпя почтено. Не бих желал детето ми да расте без баща.

Той се взря в лицето ѝ. После погледът му се спусна надолу към ръцете ѝ, които тя бе кръстосала отпред на корема си.

— И така, истината ли ми казваш?

Думите му бяха красноречиви, но изведнъж Старлет бе твърде завладяна от собствените си чувства, за да обърне внимание на

неговите. След разговора си с Нощния Сокол през онази нощ, тя бе сигурна, че Деър не може точно сега да обича някого. Преди всичко, за да може да обича, той трябваше да разбере поради каква причина поема рискове, които никой друг не би поел. Всеки час бе изпитание, всеки ден, в който той дишаше, а Тед — не, бе поредно изкупление. Той не бе казал нито дума за това, че я обича, че се нуждае от нея, че иска да прекара остатъка от живота си с нея. Само че ще направи услуга на нея и на бебето, ако това се окаже абсолютно необходимо. Старлет го изгледа със свити устни.

— Върви по дяволите, Деър. И се махай от стаята ми. Не бих желала ти да бъдеш баща на детето ми, дори и да бях бременна. И този отговор ти стига.

Гневът в тона ѝ го вбеси.

— Така ли? Кого би избрала за добър баща на детето ми... ако имаше такова? Джейк Фонтън? — извиси той глас.

— Не викай толкова! — изсъска му тя. — Ако леля Хилда се събуди и те види в стаята ми, ще си помисли, че със сигурност съм се компрометирала, и нито един от нас няма да има право на мнение по въпроса. Тя ще те накара да се ожениш за мен.

Той дори не бе осъзнал, че си го е помислил, докато думите сами не изскочиха от устата му:

— Добре, тогава ще викам по-силно. Дори, ако трябва, ще събера всичкия си въздух, за да извикам много силно. Обичам те, малка дива котко! Бременна или не, аз те искам за жена!

Старлет не повярва на ушите си. Само продължи да го гледа. Малко замаяно, тя каза:

— Сега вече отиде твърде далеч и го направи наистина. Тя всяка минута ще дойде тук.

И като отговор на думите ѝ отдолу долетя гласът на леля ѝ:

— Старлет, мила, пак ли имаш кошмари?

— Не, добре съм, лельо. Не се тревожи — отвърна Старлет.

— Значи аз трябва да съм сънувала нещо, защото можех да се закълна, че чувам мъжки глас в стаята ти. Питаше дали си виждала бременната му котка или май... май че беше бременната му жена — тя въздъхна разтревожено. — Няма значение, скъпа. Мисля, че пак главата ми се е объркала. Заспивай! Извинявай, ако съм те събудила.

Старлет го изгледа свирепо. Той ѝ отвърна още по свирепо.

— Не чу ли какво казах? — попита Деър тихо, но заплашително. Или трябва отново да повишавам глас, за да те убедя.

— Само да си посмял! — изсъска тя.

В гласа му се долови сарказъм.

— Както добре знаеш, аз се осмелявам да правя почти всичко. И няма да напусна тази стая, докато не ми кажеш, че ще се омъжиш за мен.

— Защо мислиш, че искам да се омъжвам? Харесвам живота си такъв, какъвто е. Много благодаря.

Той изви поглед към небето:

— Смяташ да ме накараш да изиграя целия цирк, нали? Да застана на колене, да те моля и увещавам, да ти обещаая, че ще те обичам лудо до последния си дъх?

Тя си играеше с края на одеялото и бе сигурна, че той чува как бясно тупти сърцето ѝ. Изведнъж тя изтръпна в очакване.

Той само мрачно се навъси.

— Да, само че няма да го получиш от мен. Може би от някого като Джейк. Но аз бих се чувствал ужасно глупаво. — За неин ужас очите му се напълниха със сълзи. Той изстена: — Не прави това, мила! Виж. Не ме бива да редя захаросани думи, дори да се държа любезно. Понякога мога наистина да бъда хладнокръвен мръсник. Имали сме хубави и лоши преживявания заедно, но трябва да призная, че ти си единствената жена, която не мога да прогоня от ума си. Ти ме влудяваш!

— Да ти се извиня ли, или да ти изръкопляскам? — присмя се тя.

Как смееше да си помисли, че може да се вмъкне тук, едва ли не да ѝ каже, че се надява да не е бременна от него, и в следващия момент да обяви колко е объркан поради чувствата си към нея. Като че ли бе ужасен от факта, че може да е влюбен в нея. Старлет знаеше какво изпитва към него. Тя го обичаше. От първия миг, в който погледите им се бяха срещнали.

— Господи, дори начинът, по който ми съскаш като дявол, ме подлудява! — простена той и стисна зъби. — Защо?

Той изглеждаше отвратен от себе си, че ѝ разкрива толкова много, но след като вече бе започнал, като че ли не можеше да спре.

— Дори себе си забравих, за да мисля какво да правя с теб. — Той я огледа със смесица от недоверие и озадаченост. — Не мога нито

за миг да отклоня мислите си от теб и да се опитам да намеря отговора. Виждам красивото ти лице, нежното ти тяло, долавям люляковия аромат на косата ти. Ти не приличаш на нито една от жените, които съм познавал. Не мога да те разбера... дори не зная коя си! — Деър присви очи. — Може би точно това е причината, поради която толкова много ме интересува. Кръвта ни кипва от едни и същи неща. Живееш заради опасностите и обичаш да предизвикваш съдбата, но повече от всичко друго страшно мразиш да губиш. Казвам ти, Старлет, страшна двойка ще бъдем. И децата, родени от нашия брак, ще бъдат силни и ще могат да се преборят с живота.

Тя тайно го погледна. „Мили Боже! Сигурно знае, че аз съм Рейвън. Какво да му кажа, ако попита?“

— До какви други изводи стигна? — попита го тя със затаен дъх, изтръпнала от страх при мисълта за това, което би могъл да каже.

— Само, че когато онзи ден си тръгнах оттук, ми дойде наум мисълта, че е по-добре да се омъжиш за някой като Джейк. Той би могъл да те укроти, да пропъди излишните ти страсти и дори да те превърне в сериозна жена двадесет и четири часа на ден и дванадесет месеца в годината.

— Каква свежа идея — вметна тя.

Той се засмя глупаво.

— Нали? — После добави: — Но после реших, че друга такава два пъти в живота не се среща и че ще бъде най-големият глупак, ако те изтърва или ако те променя. Ние спасихме живота си един на друг. Като че ли сме свързани по някакъв начин.

Той се размърда на стола си и обърна глава така, че профилът му ясно се очерта. Слънцето вече надничаше през перваза на прозореца. Той се вгледа навън, после отново извърна поглед към нея.

— Ние си приличаме, Старлет. Никой друг не би ни разбрал, а какво остава — да живее с нас. Ти ще съсипеш Фонтън.

Той се изкашля.

— Мисля, че се опитвам да ти кажа, че си принадлежим един на друг.

Тя го гледаше с широко отворени очи и се наслаждаваше на този миг така, както никога преди това не бе се наслаждавала на нещо. Но изведнъж погледът ѝ бе привлечен от една изумителна гледка. Тя не

можеше да откъсне очи от кактуса на масата, който започна да расте и да приема невероятни размери.

Опита се да се убеди, че това е само халюцинация, породена от въздействието на лаудана, който преди това бе изпила, но дори когато затвори очи и ги отвори отново, кактусът продължаваше да се тресе, като че ли бе изпаднал в предсмъртна агония. Не се заблуждаваше. Това бе действителност, а не халюцинация. Старлет се опита да отвори уста и да предупреди Деър, който бе с гръб към масата, но успя само леко да въздъхне. Деър бе забелязал, че е вцепенена. Той бавно обърна глава и проследи изпълнения ѝ с ужас поглед. Гледката го накара да скочи от стола. Знаеше, че някои видове паяци обичат да правят мрежите си в кактуси, и без да губи време, грабна Старлет и се затича към вратата. Тя наблюдаваше развитието на действието като в забавен кадър. Кактусът се разтърсваше от конвулсии, като че ли изпитваше родилни мъки.

— Боже мой, какво става? — извика тя и се притисна към него.

Точно когато Деър стигна до вратата, кактусът се разтрепери и се пръсна, а по тавана и по стените се разхвърчаха парченца от разкъсаното бодливо тяло и ги опръскаха с черни точки. Но и нещо друго се бе изсипало върху тях.

Нещо живо, дишащо и пълзящо на бодливи черни крачета се раздвижи пред очите ѝ.

Тарантула! Паяците пълзяха навсякъде — по стените, по мебелите, по леглото, в което току-що бе лежала, и пъплека по ръцете ѝ. Тънките им космати крачка се впираха в нощницата ѝ. Тя се бе втренчила в паяците и не можеше да помръдне. Едва дишаше.

— Питомците на Алек! Питомците на Алек... Точно както тогава. — Изведнъж тя се задъха от осъзнатата истина. — Касондрия ми донесе кактуса в началото на седмицата. Каза, че го носи в знак на помирение заедно с уверенията ѝ, че Алек е действал самостоятелно, когато се е опитал да ме убие. Той наистина ми призна в пещерата, че е убил капитана. Дори започвах да мисля, че той е сътворил всичко.

Деър махна с ръка, прогони паяците и започна да тъпче с крак по пода, за да убие колкото може повече. След това изхвърча през вратата, като държеше Старлет в ръцете си.

Златиста животворна слънчева светлина с топли отблясъци огря лицата им. Старлет се притисна към Деър и зарови лице в гърдите му.

— Винаги съм мислела, че той стои зад смъртта на баща ми — каза Деър, като я притискаше здраво. — Сега поне знам истината.

— Касондрия почти успя да ме убеди в невинността си, но сега знам, че е искала да ме убие по същия начин, по който са убили баща ми. Вече не се съмнявам в това. Тя и Алек от самото начало са били замесени в това.

— Сега няма страшно, любима. Никога няма да ти навредят пак — Деър прошепна думите, заровил устни в копринената ѝ коса. — Нищо не може да те нарани. Винаги ще бъда до теб и ще те пазя. Обичам те, Старлет. Само ти единствена имаш значение в моя живот.

Тя повдигна лице, притисна се до него и устните им се срещнаха в целувка, която съедини в едно надеждите и мечтите им. Изведнъж Старлет разбра какъв път в живота си бе избрала. Може би нямаше да е лек, много често щеше да има тежки изкачвания, но във всички случаи я очакваше голямо приключение.

Ето на това не можеха да устоят нито Старлет, нито Рейвън.

ГЛАВА 26

Няколко седмици по-късно животът на Деър и на Старлет отново потече нормално. Почти. Животът на тези двама души никога нямаше да се превърне в сиво ежедневие. Всеки ден за тях бе ново приключение.

За Деър, който слушаше нервно монотонния глас на свещеника, този ден щеше да бъде незабравим. Това беше най-голямото му приключение. Приключение, което от седмици наред бе очаквал.

След няколко минути Старлет Тримейн щеше да стане негова съпруга.

Деър търпеливо чакаше достолепният служител на църквата най-после да обяви Старлет за негова жена. Струваше му се, че церемонията се протака цяла вечност. Единственото му желание беше най-после тя да стане напълно негова.

Беше толкова, толкова отдавна, когато за последен път я бе държал в ръцете си и нежно я беше любил през цялата нощ. Бяха проявили уважение към желанието на леля й Хилда и бяха обявили официална венчавка и сватба, но само, при условие че им позволи да я отпразнуват в хасиендата на Тримейн.

Откакто Касондрия бе изчезнала заедно с телохранителя си, като че ли за Старлет не се очертаваха повече нещастия. Засега това й бе напълно достатъчно.

Тя искаше церемонията да се състои пред бащиния й фонтан на мечтите, там, където бе открила загубеното завещание, което я оставяше единствена наследница на състоянието на Тримейн. Леля й Хилда бе решила, че това е чудесно начало за един брак. Завещанието, което някога Касондрия бе представила, се оказа, разбира се, фалшификат и след като оригиналът бе намерен, подправеното завещание беше анулирано. Старлет най-после бе укротила демоните в душата си. Засега животът й изглеждаше хармоничен.

След този ден Деър също реши да сложи в ред измъченото си минало. В случай, че свещеникът въобще спреше да мърмори, те щяха

да продължат да живеят своя собствен живот. Боже мой. Каква подготовка бе извършена за всичко това. Дни и седмици бяха изминали, докато всички приготовления бяха одобрени от Хилда. През това време тя не му бе позволила дори и една минута да остане насаме със Старлет.

Наслаждаваше на красотата на Старлет. Тя стоеше до него — лъчезарна и изумително красива с деколтираната си рокля в много светъл платинов нюанс. Ситни перлички и стъклени маниста украсяваха дългите ѝ ръкави. Бе вталена в кръста, което само подчертаваше тънката талия. Носеше дантелена мрежа, която покриваше виещите се къдрици, събрани на върха на главата ѝ. Той си помисли, че никога не е изглеждала така прекрасна и желана.

Старлет усещаше как изгарящите му зелени очи се впиват в нея и по гръбнака ѝ пробягнаха тръпки на удоволствие.

Денят бе чудесен. Като за сватба. Слънцето пръскаше светлина през гъстите клони на високите, величествени дървета и огряваше групичките от хора, които се бяха събрали в дома на Тримейн, за да отпразнуват тържественото събитие. Но нито Старлет, нито Деър мислеха за това, а само за следващите мигове и за магията, която щеше да ги завладее през нощта.

Колите бяха започнали да пристигат от ранни зори. Спираха пред хазиендата и една група конярчета под ръководството на Франк Колби поемаше поводите на конете.

Франк бе седнал на първия ред, облечен в нов костюм със снежнобяла риза и дълга вратовръзка, но на краката си носеше червените ботуши, с които никога не се разделяше. Майката на Деър седеше до него. Отдавна не я бяха виждали толкова щастлива. Рейчъл отначало не искаше да дойде, но Старлет и Деър я убедиха, че сватбеният им ден няма да бъде щастлив, ако не присъстват всички поканени.

Бяха подбрали само двадесет и пет близки роднини и приятели, но не бяха щадили разноските.

Къщата и дворът бяха украсени с кошници, пълни с току-що откъснати цветя, чийто сладостен аромат се носеше из въздуха. Шаферките, момичетата и Хуанита бяха облечени в красиви тафтени рокли. Те поднасяха по една бяла роза на всяка дама, която минаваше под украсеното с цветя дърво, за да влезе в двора.

Това бе ден на ново начало, в който всички се замисляха за истинското значение на любовта, която можеха да засвидетелствуват днес. За Деър и Старлет този ден бе моментът, от който те щяха да поемат към следващите си години като мъж и жена.

Точно за това мислеше Старлет, докато го наблюдаваше, и всичко друго бе изчезнало от ума ѝ. За нея съществуваше само Деър. Неговата буйна мъжественост секваше дъха ѝ. А той никога не бе изглеждал толкова красив.

Беше облечен в безупречно ушит черен ленен костюм, а тесните му панталони изглеждаха така, като че ли бяха направени само за дългите му крака. Нагръдникът на снежнобялата му риза беше силно колосан. На ръкавелите му блестяха диамантени копчета. Гъстата му и лъскава като коприна гарвановочерна коса събираше слънчевите лъчи и придобиваше синкав оттенък. Дългите му кичури се завиваха над яката на ризата му. Несъмнено той дълго беше четкал буйните вълни в опит да ги нагласи на мястото им. Безсмислено, разбира се. Това доставяше на Старлет голяма радост. Една заблудена къдрица се спускаше на челото му и му придаваше дяволски небрежен вид, независимо от цялата му изисканост. Точно заради този му вид тя се бе влюбила в него. И за него щеше да бленува тя всяка нощ.

Обеща си, че по-късна, когато останат сами, тя на воля ще прокарва пръсти през косите му и ще целува тази красиво очертана чувствена уста — голяма, плътна и твърда. Боже, колко желаше това. През цялата нощ, през всичките прекрасни години, които бяха пред тях.

Но днес... тя трябваше да се постарее да се държи като истинска булка, изчервена и невинна по отношение на любовното изкуство и смутена от нощта, която ѝ предстои.

За Старлет задачата да се държи като всички останали винаги бе много трудна, но откакто се бе влюбила в своя див, лош професионален убиец, това ѝ изглеждаше още по-невъзможно. Любовта бликна в гърдите ѝ, когато го видя да се усмихва бавно, като че ли бе разбрал какво мислеше и чувстваше тя сега. Това не я изненада. Тя го прие с радост, без да го усеща повече като осквернение на своята светая светих. Този ден, както и утрешният бяха само техни.

— ... и така, Деър и Старлет, чрез силата, която притежавам, аз сега ви обявявам за мъж и жена. Това, което Бог е съединил, човек не

може да раздели. — Пасторът се усмихна на Деър. — Сега може да целунете булката.

Деър я привлече към гърдите си и сведе глава, за да целуне нежно леко разтворените ѝ устни. В този момент той разбра колко много неща го бе научила Старлет — да обича и да прощава, да вижда смисъла и значението на всяко Божие същество по земята. Радостен бе, че съдбата му беше отредила да изживее дните си с тази жена. Тя му бе дала много повече, отколкото някога можеше да ѝ даде в замяна.

В този миг Старлет усещаше същите чувства. Тя никога не бе желала да бъде другаде, освен в прегръдките на този мъж. Мрачните дни за нея бяха свършили. Чувстваше се като новородена.

Звучите на музиката, подбрана от Старлет и Деър, се носеха от нежния бриз.

Младоженците се обърнаха към гостите си, когато пасторът каза: — Дами и господа, да ви представя господин и госпожа Деър Маккалистър.

Деър стисна ръката на Старлет и сияещ от щастие обгърна с поглед близките си роднини и приятели, някои от които изтриха по една сълза от очите си. После погледна булката.

Грейналата младоженка се усмихна, когато очите им се срещнаха. Той се подсмихна под мустак, когато мярна лукавото ѝ намигване. Толкова бе типично за нея да направи нещо неочаквано. Без съмнение животът му със Старлет нямаше да бъде скучен.

Сърцето му преливаше от любов към нея. Бе сигурен, че никога няма да забрави този миг. Но най-хубавото тепърва предстоеше. Довечера, след приема, щяха да заминат на сватбено пътешествие и тя щеше да бъде само негова.

Щяха да прекарат една седмица в хижата в планината, където бе започнала любовта им. Щяха да мислят един за друг само и нищо нямаше да помрачи това най-прекрасно време в живота им.

Деър и Старлет Маккалистър щяха да живеят тихо и щастливо дълги години като мъж и жена.

Дали? Това се питаше Деър, докато гостите се изреждаха, за да поздравяват младоженците. Едва ли бе възможно да живеят тихо. Въпреки че се бе заклел да закриля винаги жена си, той се съмняваше, че неговата хубава съпруга със сребристоруса буйна грива и непокорен нрав ще се покори на мъжката му воля. Старлет винаги щеше да следва

своя ярък път в живота, път, който светеше като метеор и поглъщаше всеки, който стъпеше на него. Тя бе уверена в себе си и в многобройните си и разнообразни качества. Знаеше точно какво иска от живота и как да го получи.

Как би могъл въобще да си помисли, че неговата ярко светеща Старлет ще се съгласи да изживее живота си като съвсем обикновена жена и да се занимава всеки час от деня само с домакинството и децата. Нима за това се бе оженил точно за нея? За да промени самата същност на жената, в която се бе влюбил?

Не, този живот не беше за тях, помисли си бързо Деър. Щяха да си починат няколко дни, но после той искаше животът им да прилича на онзи, който бяха живели и преди.

Деър яздеше зад Старлет, яхнал Сегуро, и се усмихваше, като гледаше как бедрата ѝ се полюшват ритмично. Всяка минута, всеки час бе като ново начало със Старлет. Усмивка озари лицето му. Едва ли щеше да издържи до залез-слънце. Тогава той смяташе да ѝ разкрие тайната.

През остатъка от пътуването към планината Деър не свали поглед от залязващото слънце.

Хладният планински вятър се промъкваше през откренатия прозорец на хижата и поклащаше тънките бели пердета, които трептяха като нежни криле на пеперуда от лекото въздушно течение.

Бледожълтите чаршафи на леглото бяха опънати. Спалнята бе тиха. Младоженците тепърва щяха да лудуват тук. Деър и Старлет не смятаха да осветляват своята първа брачна нощ по такъв традиционен начин. Дори не бяха и мислили за това.

Бяха пристигнали в планинското убежище преди мръкнало. Сега бе девет часът. В камината гореше огън. Единствената светлина в стаята идваше от него. Деър Маккалистър се бе облегал на лакътя си върху пухкавата хермелинова наметка, подарък от Нощния Сокол. Беше свалил ризата си. Устните му се бяха извили в загадъчна извивка, докато чакаше Старлет. Тя се появи изведнъж, напълно безшумно. Светлината на камината очертаваше изкусителните ѝ форми. Бе сресала косата си, която свободно падаше и покриваше нежните ѝ рамене, и носеше съвсем обикновена нощница с цвят на слонова кост, под която голата ѝ красота изпъкваше като гладък алабастр. За

момент Деър си спомни, че не беше я видял, нито чул да прекосява стаята, но след толкова невероятни преживявания с нея това не го изненада. Тя като че ли по своя воля идваше и си отиваше, променяше се, ставаше нова жена, съвсем различна от онази, която бе държал в прегръдките си само преди една нощ.

Независимо че го учудваше, това винаги разпалваше в него буен огън и той се чувстваше опиянен от страст.

Деър протегна ръка:

— Ела да легнеш до мен — каза той. — Бъди моя любов, скъпа моя Старлет.

Тя като че ли се поколеба. Гледаше го изпитателно.

— Първо трябва да ти кажа нещо. Тази нощ ние трябва да разкрием тайните си, Деър.

— Съгласен съм — отвърна меко той и я привлече в прегръдките си.

Тя се плъзна безшумно като дива котка и бавно коленичи до него на постелката.

— Ти си моят живот. Единственият мъж, с когото бих споделила всяко свое тайно желание.

— Много възбуждаш любопитството ми, скъпа — прошепна той и я притегли в извивката на ръката си. — Но каквото и да направиш, няма да ме изненадаш.

— Така ли? — попита тя дрезгаво и зъбите ѝ леко притиснаха крайчеца на ухото му.

— Да — въздъхна той.

— Трябва да ти кажа, че се чувствам много притеснена от това признание.

Той промъкна пръст под презрамката на нощницата ѝ и я свали от рамото ѝ:

— Кажу какво има, мила.

Тя зарови лице в рамото му и си пое дъх, за да се успокои.

— Може би не съм точно жената, за която ме мислиш, Деър — каза тя.

Той повдигна едната си вежда и въздъхна с фалшиво разочарование.

— Ако го знаех, нямаше да се оженя за теб.

Тя се отдръпна и изгледа мургавото му лице.

— Не се шегувай с това!

Със сръчни и уверени движения Деър смъкна нощницата от прекрасното ѝ тяло и нежно я положи върху меката постелка.

— Много съм разтревожен, моя красавице. Не съм те молил да ми бъдеш жена, за да ми готвиш и да ми шиеш дрехи. Точно обратното — изразът на очите му бе непроницаем, но гласът му я опияняваше. Ръцете му лениво започнаха да проучват нежните ѝ форми. Когато се опита да се противопостави, той сложи пръст на устните ѝ. — Сега мълчи. Това е нашият меден месец и трябва да се постарая да запомним тази нощ. Затвори очи. Не ги отваряй повече. Да се оставим във властта на магията, Старлет.

Очите ѝ трепнаха и се затвориха в очакване на горещите му ласки.

Изведнъж тя усети възбуждащото докосване на кожата му до голото си тяло. Чу го да казва дрезгаво:

— Рейвън, разреши ми да те науча и на това, което още не знаеш за този камшик, така майсторски овладян от теб.

Тя разтвори широко очи.

— Деър, ти знаеш! — въздъхна тя развълнувано.

— Не е нужно да ми обясняваш — каза ѝ той нежно. — Обичам те, защото ти си най-вълнуващата жена, която някога съм срещал. Не се променяй никога, защото те обожавам такава, каквата си.

Деър се наведе над нея и я целуна дълго и страстно. Знаеше, че ще обича тази дива, тайнствена жена до края на света.

През остатъка от нощта Рейвън научи такива фантастични неща, каквито никога не си бе представяла.

Кожените върви на камшика бяха като сладостен любовен шепот. Те се увиваха около телата им, докато се любеха в забрава — до първите проблясъци на зората.

Издание:
Мери Мартин. Старлет
ИК „Евразия“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.